Johannes Daasvand

På veien

Korte andakter for hver dag i året

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Johannes Daasvand: *På veien* (Korte andakter for hver dag i året).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 26. november 2026.

Innhold

Forord 1
Januar 2
Februar 27
Mars 49
April 73
Mai 96
Juni 120
Juli 144
August 168
September 192
Oktober 216
November 240
Desember 263
Om Johannes Daasvand 287

Forord

Disse korte hverdagsprekenene er skrevet særlig med tanke på det kristne hverdagslivet. Der lever de fleste av oss seks sjudeler av livet vårt, og der trenger vi mest nåde og veiledning slik at vi som troende kan gjenspeile noe av Kristi herlighet i hverdagsdrakt.

Det er også mitt ønske og min bønn at en og annen trett vandrer må finne fram til fellesskap med Kristus gjennom disse korte anvisningene.

Mat på veien trenger vi alle.

«Stå opp og et! Ellers blir veien for lang for deg.» (1 Kong 19,7)

Johannes Daasvand

Januar

1. januar – I Jesu navn

«… Alt dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i Herren Jesu navn …» (Kol 3,17)

Denne hilsenen vil vi minne hverandre om nå ved begynnelsen av det nye året. Dersom vi hver for oss tar dette ordet til hjertet og i fullt alvor innretter hverdagslivet vårt etter det, da skal det nye året bli et år som Herren velsigner rikt.

Den første erfaringen mange da vil gjøre, er denne: Skal jeg makte å leve livet mitt i Jesu navn, til Guds ære, da må jeg få det nye sinnet som har lyst til Guds lov. Jeg må omvende meg.

Det gjelder dem som ikke har overgitt livet sitt til Herren. Men også vi som har opplevd den første, store omvendelsen, skal få se mange ting vi må omvende oss fra, dersom Jesu navn får lyse over livet vårt.

Den kjente pastor Matthew Wilks reiste en dag sammen med en adelsmann. Under samtalen med en annen herre og en dame brukte adelsmannen usømmelige uttrykk. Ved første anledning vendte Wilks seg til ham og sa med rolig og så lav stemme at bare adelsmannen hørte det: «Tenk på Deres stand!»

Formaningen hadde god virkning.

Når vi i lyset av Jesu navn får se et og annet i livet vårt som er synd eller upassende for en kristen, la oss da straks være villige til å omvende oss fra det!

I det samme navnet er det kraft til å seire. For det står skrevet: «… du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder.» (Matt 1,21)

La oss derfor ikke unnskylde noen synd eller mangel i karakteren vår, men bringe alt fram i lyset for Herrens åsyn og så i Jesu navn holde opp med det! Måtte Jesu navn bringe revolusjon inn i manges liv dette året!

Og måtte den begynne i mitt liv fra i dag av!

2. januar – Av hans fylde

«Av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.» (Joh 1,16)

Helt fra den dagen vi kom til verden og til i dag, har vi alle tatt imot nåde fra Gud – av hans fylde. Ikke bare de troende, men også de som lever sitt eget selvliv – alle har vi dag etter dag tatt imot fri og ufortjent nåde.

Vi har nemlig ingenting å kreve av Gud. Han skylder oss ingenting.

Hvert åndedrag og hvert hjerteslag, ja, hver matbit og hver tråd vi har på kroppen – alt er nåde, fra den første dagen til i dag.

Men vi som ved tro er kommet i livsfellesskap med Herren, har så mye mer å takke for, fordi vi har tatt imot så mange åndelige gaver – av hans fylde.

Vi var og er syndere. Derfor må vi ha syndenes forlatelse daglig, og det får vi – av hans fylde. Så lenge vi ferdes i lyset og lar synd være synd, så lenge får vi nåde til syndenes forlatelse.

Vi er maktesløse i striden mot fiendene våre. Derfor trenger vi daglig kraft til å seire. Også denne nåden får vi daglig – av hans fylde.

Vi trenger også daglig næring for åndslivet vårt. Det får vi ved fellesskapet med vår Frelser i Ordet og i bønnen – av hans fylde.

Skritt for skritt, dag for dag, hele veien, skal vi få nåde til å leve, stride, hvile og arbeide – kort sagt: til å gjøre Guds vilje.

Og når arbeidsdagen vår her er slutt, skal vi få nåde til å fare fra denne verden og inn i den herligheten som venter – alt av hans fylde.

3. januar – Alene med Herren

Først når en blir alene med Gud, får en se sin synd. Gud er lys, og det er lyset som åpenbarer mørket i oss. I hans klare lys blir til og med den minste synd syndig og stygg.

Og de mest moralske og ærbare mennesker får se at de – likesom Nikodemus – må bli født på ny om de skal passe for fellesskap med Den Hellige.

Som naturlig, uomvendt menneske var Peter en rettskaffen og gudfryktig mann. Det hører vi av hans eget vitnesbyrd senere i livet: «Aldri har jeg spist noe vanhellig eller urent.» (Apg 10,14)

Etter lovens ytre bokstav hadde han levd et ærbart og godt liv, og det har sin store verdi for et menneske. Vi skal ikke tale nedsettende om god moral og respekt for Guds ord og for spørsmålene om tro.

Men når en møter Gud, veier alt dette for lett i hans vektskål. Vi og alt vårt farer til værs som en fjærdott.

«Jeg er en syndig mann», sa Peter da han sto alene med Herren i båten (Luk 5,8). I Herrens nærhet fikk han se det han ikke hadde sett før, og nå gjaldt det for ham å bli frelst fra synden sin.

Da møtte han den samme Herren som frelser. Det salmisten taler om i Sal 27,1, fikk Peter nå oppleve: «Herren er mitt lys og min frelse …»

Også en troende må være mye alene med Herren om han skal bli sterk i striden.

«Den som i Guds kraft vil påvirke verden, må først vende seg fra verden til Gud. Så kan han vende seg med Gud til verden. Da får han se at han nå har fått en kraft som hjelper ham til å vinne over verden.»

4. januar – Balanse i livet

> «Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann.» (Joh 7,38)

Inntektene må svare til utgiftene i livet vårt om det ikke skal bære mot konkurs. Det gjelder på alle områder: økonomisk, fysisk og åndelig.

Ikke minst er denne loven ubrytelig på det åndelige området.

Det var en tid i livet ditt da du levde nær Gud, i bønn, i bibellesning, i hengivelse og lydighet. Vi merket det på deg. De nærmeste merket det, og det gjorde alle andre du møtte.

«Strømmer av levende vann» – «en duft av liv» (2 Kor 2,16) møtte oss når du kom, selv om du ikke sa et ord.

Inntektene svarte til utgiftene i livet ditt. Du merket det ikke selv, men vi andre merket det. Det David synger, var sant om deg: «Mitt beger flyter over.» (Sal 23,5)

Du var den gangen ikke så opptatt av å yte. Det du var opptatt av, var å ta imot. Du drakk av de levende strømmene fra Herren. Du satt ved føttene hans som Maria.

Derfor falt det deg så naturlig, dette som så mange anstrenger seg for: å være til velsignelse for andre.

Ta tid til å bede før døgnlivets støv
seg legger på sinnet og ånden blir sløv!
Søk årle Guds åsyn! Og du skal gå ut
så glad til ditt virke, velsignet av Gud.

5. januar – Bønn i Den Hellige Ånd

I et av brevene står uttrykket «be i Den Hellige Ånd» (Jud 20).

Nylig fikk jeg en svært god forklaring på hva som menes med en slik bønn. Selv har jeg nok opplevd det i bønnelivet mitt. Men Luther forklarer det så enkelt og veiledende at jeg må få lov til å sitere ham:

«Det hender ofte at jeg ved én bønn i Fadervår, eller ved en annen bønn, får så rike tanker at jeg lar de seks andre bønnene være. Og når slike rike, gode tanker kommer, da skal en la de andre bønnene være og gi rom for disse tankene, lytte til dem i stillhet og ikke for alt i verden hindre dem.

For da preker Den Hellige Ånd selv, og ett ord i hans preken er mer verdt enn tusen av våre bønner. Jeg har også ofte lært mer av en eneste bønn enn jeg har kunnet få ut av mye lesning og tenkning.

Om Den Hellige Ånd kommer og begynner å preke i hjertet ditt med rike, opplysende tanker, så vis ham ære og la dine egne tanker fare.»

Det må være noe av dette som menes med de kjente ordene i Rom 8,26–27: «… For vi vet ikke hva vi skal be om slik vi burde. Men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord. Men han som gransker hjertene, vet hva Ånden trakter etter. For det er etter Guds vilje han går i forbønn for de hellige.»

Skulle jeg nevne noe av det som hjelper en troende inn i denne hellige opplevelsen, vil jeg kort si: hel og daglig overgivelse til Kristus, barnlig tillit til ham og stille lytting etter vinkene hans, som alltid er i samsvar med Ordet og kjærlighetens lov.

6. januar – I kritikkens kuleregn

I alle livets forhold skal en kristen gå foran med et godt eksempel. Guds nåde som bor i ham, vil gjøre ham skikket til det, om han ikke stenger kanalene.

«Er kritikken sann? Det er det første spørsmålet en redelig sjel stiller seg», sier dr. Jones. «Hvis den er sann, vil jeg rette på det som er blitt kritisert. Jeg blir en bedre mann etter denne rettelsen. Kritikerne mine blir derfor ubetalte voktere for sjelen min …»

Er kritikken usann og derfor urettferdig, skal vi også da vise verden hva evangeliet makter. Ikke svare i harme. Ikke bare finne oss i det. Men tålmodig be om kraft til å være en kristen nettopp da.

En gudfryktig biskop i middelalderen ble en gang spurt hva han ville gjøre med all den løgnen og baktalelsen han var utsatt for. «Jeg vil leve slik at ingen tror det er sant, det som nå sies om meg.»

Det gjorde han, og nettopp slik ble han et speilbilde av Kristus, en som ledet mange til tro på ham.

Jeg kjenner en troende gårdbruker som ble offentlig beskyldt for tyveri, så mange hørte det. Han svarte ikke et ord, men var like vennlig mot anklageren.

Det gjaldt en bestemt sak, og noen av dem som hørte beskyldningen, bestemte seg for å undersøke den. Selv var de ikke troende. Da de hadde gått grundig gjennom det hele, kom det klart for dagen at den troende gårdbrukeren var helt uskyldig.

Slik vant Guds sak en stor seier, og to av dem som var med i undersøkelsen, ble omvendt. Begge sier at det som førte dem til omvendelse, var måten den uskyldig anklagede tok det på under kritikkens kuleregn.

Han kunne jo ha anmeldt saken og gjort anklageren ulykkelig. Det gjorde han ikke, men møtte motstanderen sin med en god samvittighets smil.

7. januar – Barnekår og fellesskap

«Når barna er bevisst ulydige, ringeakter foreldrenes vilje og gjør hva de selv vil, da forgiftes familielivet, tillitsforholdet går i oppløsning, og begge parter lider under det», sier en forfatter.

Foreldrene sørger over at barnet er blitt fremmed for dem, og barnet er ikke lykkelig, enda det har fått viljen sin. Kanskje vil foreldrene fremdeles gi barnet det det trenger av mat og klær. Men det beste de har – sin kjærlighet, sin hjertevarme, sin velsignelse – kan de ikke gi det.

Ulydighet og synd har brutt det merkbare, lykkelige fellesskapet. Gleden over å eie hverandres fortrolighet er borte. Det er et stort tap.

Men barnekåret er ikke tapt.

Foreldrene sørger over å ha mistet det fortrolige fellesskapet med barnet, og barnet føler seg mer eller mindre fattig i trassen sin. Men begge parter vet at slektskapet ikke er opphørt. Nettopp det gjør forholdet så smertefullt på begge sider.

Hvordan kan dette forholdet nå bli ordnet? Hvordan kan fellesskapet – det merkbare, lykkelige fellesskapet mellom foreldre og barn – bli gjenopprettet?

Bare på én måte: Ulydigheten blir bekjent, og viljen bøyd. Da åpnes døren for fars og mors tilgivelse. Og når tilgivelsens ord har lydt, er forholdet blitt godt igjen.

Slik er det også i den troendes forhold til vår himmelske Far. Den minste bevisste synd og ulydighet er nok til å stjele gleden og freden fra den troendes hjerte.

«Når den troende synder», sier en annen forfatter, «blir fellesskapet en tid avbrutt, og gleden går tapt, inntil han kommer til Faderen med et bøyd hjerte, dømmer seg selv og bekjenner sine synder.»

Er det bevisst synd i livet ditt som du ikke har brakt fram i lyset? La alt komme fram i lyset i dag!

8. januar – Bibelen først

Carlyle forteller at Bibelen og havregrøten sto på bordet i hjemmet hans. Han vokste opp i små og trange kår. Gudsfrykt og arbeid lærte han fra han var barn. Bibelen og havregrøten var god og kraftig føde både for ånd og kropp.

Luther sier: «Med bibelordet må alle tunger, hender, øyne, ører og hjerter fylles. I høye og lave skoler skal Bibelen være den fremste lesningen.» Selv leste han Bibelen gjennom to ganger hvert år.

Den gamle kirkefaren Chr. Scriver sier: «Da jeg fikk min første bibel av mor, skrev læreren min på det første bladet: ‹Dette er den beste skatt på jord!› Det lærte jeg å forstå bedre og bedre jo eldre jeg ble.»

Biskop Johan Nordahl Brun hadde lest Bibelen ut to ganger før han ble elleve år.

Skulle jeg få gi et råd til unge som gjerne vil lese Bibelen, men ikke vet hvordan de best skal gjøre det, vil jeg si: Les Johannesevangeliet først noen ganger, til du er godt kjent med innholdet.

Les så videre i brevene og hele Det nye testamente. Da har du funnet nøkkelen til Det gamle testamente, og det vil du da lese med større glede.

Men det som særlig skal hjelpe deg, er at du møter Kristus i Ordet.

9. januar – Bønnens plattform

«Jeg har bedt, men Gud har ikke hørt bønnen min!» sier du.

La meg få minne deg om et ord fra Det nye testamente som viser oss det jeg har kalt «bønnens plattform» i overskriften. Står du på den, blir bønnen din besvart.

«Dersom dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det.» (Joh 15,7)

Å bli i Jesus vil si å ha flyttet ut av selvlivet, der egoismen rår, og overgitt seg helt til ham som ga seg selv for oss. Har du gjort det? Da står du på bønnens sikre plattform.

Dernest må du la Guds ord få kontrollere livet ditt. «Mine ord blir i dere» vil si at vi lydig bøyer oss for Herrens ord som den høyeste autoritet.

Da vil Ordets ånd lede oss også i bønnelivet, så vi i hovedsak bare ber om det som er etter Guds vilje og til hans ære. I beste forstand tjener det også vårt eget vel.

Nå ser du kanskje årsaken til at bønnen din ikke er blitt besvart: Du har bedt med selvlivet som plattform og med selviske mål for øye, uten at du selv har vært helt klar over det. Hadde Gud da hørt bønnen din, ville det ha vært til skade for deg og til vanære for ham.

Du må flytte over på en annen plattform. Flytt inn på Kristus-livets område. Da har du kontakt med himmelen, og du skal oppleve underfulle bønnesvar i livet ditt.

10. januar – Bønnens garanti

Det er med Guds ord som med en ekte gullsnor: I den minste tråden og den fineste trevlen finner du gull.

La oss stanse ved et av disse sterke ordene om bønn: «Alt det dere ber Faderen om, skal han gi dere i mitt navn.» (Joh 16,23)

Ta noen av disse enkeltordene og se dybden i dem. «Alt» – der ser du bønnens bredde. «Ber» – der ser du den enkle veien.

«Faderen» – det ordet viser oss hvem vi skal rette bønnen vår til. Da det for alvor gikk opp for meg at det var til min himmelske Far jeg skulle be, fikk jeg nytt lys over bønnens hemmelighet.

«Faderen selv elsker dere», sier Jesus (Joh 16,27). Det er ingen splittelse i Gud. Vi er elsket av den treenige Gud. Men når vi skal be, er det særlig godt å tenke på Gud som Far.

Så kommer bønnens garanti: «i mitt navn!» Å be i Jesu navn innebærer tre ting.

For det første: Jeg er ved tro blitt forent med Jesus. Hans stedfortredende gjerning er gått opp for meg, så jeg ser meg selv forent med ham i hans død og oppstandelse. Jeg er i ham og vandrer i ham. For han er «veien» (Joh 14,6), den eneste som fører fram.

For det andre: Hans verdighet veier opp min uverdighet overfor Gud. Mitt navn betyr ingenting for Guds trone. Men Jesu navn er godt kjent og høyt aktet i himmelen.

Når jeg det fatt i bønnen får,
straks himlen åpen for meg står.

For det tredje betyr det å be i Jesu navn at det er han som avgjør om jeg skal få det jeg ber om – om det er til gagn for meg eller ikke. Han er himmelens «spesialist», han som er blitt «prøvd i alt i likhet med oss, men uten synd» (Hebr 4,15).

Derfor vet han nøye hva jeg trenger. Derfor er det så trygt å be i Jesu navn. Det er som om jeg sier til Faderen: La Jesus bestemme hva som er best for meg.

11. januar – Bønn – en enkel kunst

Sett fra én side er det ingen kunst å be. Og likevel er det vel den fineste kunst i verden, og den kan bare Den Hellige Ånd lære oss.

Det er i nødens tid vi lærer å be.

Da Johannes var død, står det om vennene hans: «Så gikk de og fortalte det til Jesus.» (Matt 14,12)

Da Peters svigermor lå med feber og hele huset var i sorg, hva gjorde da de som var samlet om henne? Jo, det står i Mark 1,30: «… og straks talte de til ham om henne.» Det var bønn.

Det avgjørende er verken hvor høytidelig eller hvor lang bønnen vår er, men at vi kommer fram med det som rører seg i hjertet, på en naturlig og enkel måte.

Det nye testamente nevner fire ganske korte bønner, og alle ble besvart av Herren:

«Herre, frels meg!» (Matt 14,30)

«Herre, hjelp meg!» (Matt 15,25)

«Jesus, husk meg …» (Luk 23,42)

«Gud, vær meg synder nådig!» (Luk 18,13)

«Si til Jesus alt det du har fortalt meg!» sa jeg en dag til en ung mann som hadde betrodd meg kampene og fristelsene sine.

«Men han vet det jo fra før», sa han.

«Ja, det er sant. Men tenk deg at en far står i vinduet og ser at gutten hans stjeler epler i hagen. Er det nok at far har sett det og vet om det? Blir det godt i guttens hjerte før han selv har sagt det til far?»

«Nei, nå ser jeg det, og jeg vil gå denne enkle veien.»

Han ble løst.

12. januar – Bønnens visshet

Har du lagt merke til hvor ofte Jesus taler om bønnens visshet?

«Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det bli lukket opp for dere.» (Matt 7,7)

«Og alt dere ber om med tro i deres bønn, det skal dere få.» (Matt 21,22)

«For hver den som ber, han får. Og den som leter, han finner. Og den som banker på, for ham skal det lukkes opp.» (Luk 11,10)

Et av de mest bemerkelsesverdige ordene om bønnens visshet har vi i 1 Joh 5,14–15: «Og dette er den frimodige tilliten vi har til ham, at dersom vi ber om noe etter hans vilje, så hører han oss, og dersom vi vet at han hører oss, hva vi enn ber om, da vet vi at vi har fått våre bønneemner oppfylt hos ham.»

Har du noen gang takket for bønnesvar før du fikk se det med egne øyne?

Har vi kjempet oss fram til visshet om at vi ber «etter hans vilje» og i Jesu navn, kan vi takke før svaret kommer til oss. For vi vet «at vi har fått våre bønneemner oppfylt hos ham».

En troende kvinne var i England for å utdanne seg til misjonær i et norsk misjonsselskaps tjeneste. Hun fikk visshet om at det var Guds vilje at hun skulle bo hos en engelsk troende familie som hun ikke kjente.

Hun hadde bedt om det og var rolig, viss på at Gud hadde hørt bønnen hennes. Det gikk fjorten dager fra hun fikk visshet om bønnesvaret, til hun fikk det ytre beviset. I hele denne tiden takket hun for bønnesvaret.

Da budet så kom med melding fra familien, sa hun med et ansikt som strålte av glede: «Var det De som skulle gå Guds ærend?»

Bønnens visshet er et av de mest bemerkelsesverdige kapitlene i kristenlivet.

13. januar – Bønnens velsignelser

Hvem kan beskrive all den velsignelsen hver av oss har tatt imot som svar på bønn! Det gjelder sannelig ikke bare den troende, men også den vantro.

En forbeder i en familie har formidlet store velsignelser til slekten sin. Jeg regner min gamle bestemors forbønner som min egentlige arv fra fedrene.

Hvorfor lyder det så ofte fra Herrens vitner og andre: «Be for oss!»? Jo, fordi de har lært å verdsette forbønnen rett. Forbønn er mer verdt enn både penger og andre verdifulle ting.

I kampen mot ondskapens åndehær er forbønnen det mektigste våpenet – i grunnen det eneste våpenet som de usynlige motstanderne av Guds rike er redde for.

Bønn – det er å strekke tomme hender fram mot Gud. Hans sak er det å fylle dem.

Intet å ha, men komme og få,
det er den vei, hvorpå barna skal gå.

Guds beste velsignelser ligger og venter på oss. Strekk de tomme hendene dine ut og ta imot!

Abraham ba, og Lot ble reddet. Daniel ba, og løvenes munn ble lukket. Elia ba, og himmelen ble både stengt og åpnet som svar. De første kristne ba, og Gud sendte en pinse.

Vi har den samme retten, den samme Gud og det samme navnet!

Det som trengs i dag, er en brennende vekkelse over et sløvt og halvsovende kristenfolk. Vil du være med og framskynde denne vekkelsen?

Vil du ved bønnen din være en Guds transformator, så han kan sende sine åndelige strømmer gjennom deg ut over en tørst jord?

14. januar – Våre ord

Med ordene våre kan vi såre og ødelegge, og med ordene våre kan vi spre glede og varme.

«Vennlige ord makter mye», står det på en tavle i hjemmet vårt. Et vennlig, forståelsesfullt ord kan jage bort så mye vondt og bittert i hjerte og hjem.

La oss huske at de vi omgås mest, også har størst rett til å få det beste av oss. Å være vennlig og smilende blant fremmede, men sur og tverr hjemme, avslører en udannet og ufin sjel.

Du mann, si et vennlig ord til hustruen din før du går til arbeidet. Det vil gjøre henne godt mens hun strever i sin daglige og ofte møysommelige gjerning.

Du hustru, møt mannen din med et godt smil og et oppmuntrende ord når han kommer trett og kanskje ofte bekymret hjem fra arbeidet. Du skal ikke tape noe på det.

Og dere barn og unge: Vær snille og lydige mot far og mor og mot søsknene deres, særlig de yngste. Legg vinn på ikke å såre, men å glede alle med det dere sier.

Men skal vi lykkes i å mestre tungen, må vi ha det godt i hjertet.

Vi må gi hjertet vårt til Herren og be om tilgivelse for alle synder, også tungens synder. Så vil han gi oss visdom og kraft til å bruke tungen til hans ære og til glede og gagn for våre medmennesker.

15. januar – Bruk dagen i dag

Vi har så lett for å gi store løfter for morgendagen. Da skal vi gjøre både det ene og det andre. Men vi har ingen garanti for at vi får oppleve morgendagen.

Gjør i dag det du tror er rett! Utsett det ikke!

Gjelder det omvendelsen din: Gjør det i dag! Gjelder det en kjærlighetsgjerning: Gjør den i dag! Er det et oppgjør du skulle ordne: Gjør det i dag!

Vi vil gjøre så mangt i de kommende år,
men hva har vi gjort i dag?
Vi vil gi en gave som riktig forslår,
men hva har vi gitt i dag?
Vi vil være så inderlig gode engang,
men hva har vi vært i dag?
Vi vil bringe de triste et smil og en sang,
men hva har vi brakt i dag?

«Veien til helvete er brolagt med gode forsetter», sier Luther. Nået er vårt; framtiden er «ingenmannsland».

Når det gjelder de åndelige og evige verdiene, er det livsfarlig å utsette.

I hverdagens mer alminnelige ting er det i det minste et stort tap og en brist i karakteren vår når vi utsetter det samvittigheten sier vi skulle ha gjort i dag.

I dag begynn, og bi
ei dermed til i morgen!
Hva neste morgengry
kan bringe, er forborgen.
Kanskje din klokke slår
i dag sitt siste slag –
nå leges sjelesår,
nå heter det i dag!

16. januar – Den troendes nye stilling

«Hva er rettferdiggjørelsen?» Slik spør dr. Erik Pontoppidan i den såkalte Store forklaring. Og svaret lyder:

«Den består i at den treenige Gud av bare nåde frikjenner en botferdig og troende synder både fra synden og straffen for den, og i stedet tilregner ham Kristi rettferdighet, ja, ser på ham i Kristus som om han aldri hadde syndet.»

Så henvises det til 2 Kor 5,21; Rom 3,28 og Gal 2,16. Alle vil ha nytte av å slå opp disse stedene.

Deretter nevnes de nådegavene som evangeliet bringer oss, og som hører med til vår nye og herlige stilling i Kristus: «Kristi rettferdighet, syndenes forlatelse, barnekåret, Guds faderlige omsorg, arverett, fred med Gud, barnlig tillit, en lykkelig erfaring av Guds

kjærlighet, adgang til Gud og frimodighet til å be, forsikring om Guds nåde og om bønnesvar og hjelp i nød» og så videre.

Det er godt og klart sagt, og vi har alle godt av å friske opp barnelærdommen vår litt. Jeg er så redd for at denne siden av evangeliet holder på å bli formørket for mange i dag.

I lang tid har vi – kanskje altfor ensidig – holdt fram sannheten om Kristus for oss og for lite holdt fram og erkjent sannheten om Guds verk i oss. Det gjelder særlig oss såkalte lutherske kristne.

Nå står vi i fare for å gli inn i den motsatte ensidigheten, som er farligere: å stanse særlig ved det etiske kravet uten at det sanne grunnlaget kommer tydelig nok fram.

Den sølvklare tonen fra Galaterbrevet om frigjørelsen i Kristus som grunnlaget for den nye stillingen må aldri forstumme. Det samme gjelder tonen fra Romerbrevets sjette kapittel om at det gamle mennesket er korsfestet med Kristus, som grunnlaget for all sann helliggjørelse.

Ellers kan det så lett bli selvlaget religiøsitet. Og den kan aldri erstatte et sant og levende kristenliv.

17. januar – De helliges samfunn

«Jeg tror på … de helliges samfunn.» Det er en setning fra trosbekjennelsen. Hva er så «de helliges samfunn», og hvem hører til der? Lutheranere? Metodister? Baptister?

De helliges samfunn består av alle som tror på Kristus, innenfor alle de ytre kirkesamfunnene. «Den som har Sønnen, har livet», sier Herrens ord (1 Joh 5,12).

I denne sammenhengen vil jeg nevne en uttalelse av dr. Martin Luther. Vi skal merke oss disse ordene av den store reformatoren. Han sier:

«Framfor alle ting ber jeg dere om å legge mitt navn til side og ikke kalle dere lutheranere, men kristne. Hva er Luther? Læren er ikke min, og jeg er heller ikke blitt korsfestet for noen.

Paulus ville ikke at noen skulle kalle seg paulianere eller petrianere, men han ville at de skulle kalle seg kristne. Hva er da jeg, en usel støvhytte som er bestemt for ormene, at Kristi utvalgte skulle kalle seg etter mitt navn! Ikke slik, kjære venner.

La oss utrydde disse sekteriske navnene og kalle oss kristne, etter ham som læren kommer fra. Jeg er ikke og vil ikke være herre over noe menneske.»

Det er fyndige ord av en høysinnet ånd. La oss ta dem til hjertet!

Jo mer vi troende får se inn i vår felles stilling i Kristus og de rikdommene vi eier i ham som medlemmer av «de helliges samfunn», desto mer forsvinner de ytre skilleveggene mellom troende – skillevegger som ellers lett blir for høye. «Bønn for alle de hellige» (Ef 6,18) vil her være en god hjelp.

18. januar – De mørke stundene

En kunstmaler var nettopp ferdig med et maleri av Kristus på korset. Før det ble vist fram for folk, sendte han bud på en venn som var kunstelsker, for å høre hva han syntes om maleriet.

Da vennen kom til kunstmalerens hjem, ble han tatt imot av tjeneren, som viste ham inn i et bekmørkt rom. Der satt han i flere minutter. Han kunne ikke forstå hvorfor han ble behandlet så underlig.

Så kom kunstmaleren selv, åpnet døren og viste ham opp i atelieret sitt. Her fikk han nå se et kunstverk som holdt ham fanget lenge. Han kunne nesten ikke se seg mett. Aldri hadde han sett noe så helt igjennom vakkert og gripende.

«Hvorfor stengte du meg inne i det bekmørke rommet?»

«Jo, for at øynene dine skulle bli frie. Hadde du kommet rett opp i atelieret med øynene fulle av gatens skrikende farger, ville du ikke ha sett de fineste linjene i kunstverket mitt.»

Å få se Kristus med troens øye, det er et stykke himmel på jord.

«De så opp til ham og strålte av glede …» (Sal 34,6)

«Da ble disiplene glade, da de så Herren.» (Joh 20,20)

Men foran en slik opplevelse går ofte en mørk stund.

«Se, til fred ble meg det bitre, ja, det bitre …», sier en av profetene (Jes 38,17). Det er manges erfaring.

Derfor skal vi ikke klage om de mørke stundene kommer. De går ofte foran de mest herlige opplevelsene, om vi bare stille og tillitsfullt overgir oss helt til Herren også da.

19. januar – Daglig overgivelse

Det er noe i oss troende som daglig skal overgis til døden, og noe som daglig skal overgis til Gud og stilles fram til hans tjeneste.

Vi må lære å skjelne mellom selvlivet i oss og personligheten.

Selvlivet i oss, eller den onde naturen, er alt det syndige og selviske i oss som vil ta plassen fra Herren i vår person. Det skal daglig «dødes» – bringes i tro til korset. Det skal ikke ha noen rett til å leve. Vi skal nekte å lyde det når det stiller sine krav.

Men personligheten vår – den personen Gud har skapt, med forstand, vilje og følelser, med evner, anlegg, drifter og muligheter – skal ikke overgis til døden, men stilles fram til lydig tjeneste for Herren.

Han forvandler de naturlige evnene og anleggene, så de kan brukes til ære for ham som eier oss og har hele retten til oss.

Det er synden vår, ikke noe annet, som skal være på korset og daglig overgis til døden. Personligheten skal overgis til Gud og helliges til ham.

På samme måte som de farlige sverdene og spydene skal smies om til nyttige hageredskaper i fredsriket, vil Herren forme om og hellige alle våre medfødte anlegg og sjelekrefter, så de blir tatt i hans tjeneste, til ære for ham selv og til nytte for medmenneskene våre.

En passiv og ukontrollert overgivelse kan bli en overgivelse til sataniske ånder.

La oss derfor som troende daglig be om lys over hva i oss som skal overgis til korset, og hva som skal stilles fram og overgis til Herren.

Davids bønn er her så enkel og treffende: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker …» (Sal 139,23)

Da vil han gi oss lys, så vi kan skjelne mellom ondt og godt, mellom det som er av ham selv, og det i oss som hører selvlivet til.

20. januar – Det beste beviset

En kjøpmann ble omvendt til Gud. Tidligere hadde han ved flere anledninger gjort seg skyldig i fusk og småløgn i forretningene sine. Nå som han var omvendt, ville han gjerne på en synlig måte gjøre godt igjen det han hadde forsømt, også overfor kundene sine.

Med flere av dem snakket han personlig. Han innrømmet småfusket og fikk det ordnet.

En av kundene, som hadde hørt om kjøpmannens omvendelse, var en skeptiker som ikke ville tro annet enn det han så bevis for i livet.

En dag kom det en traktat fra kjøpmannen med overskriften «Søk Gud!»

«Ja», sa skeptikeren til seg selv, «dersom jeg ser forandringen på annen måte, skal jeg tenke på det. Men det nytter ikke å sende traktater til meg. Jeg krever et tydeligere vitnesbyrd om at kristendommen er ekte.»

Noen dager senere sendte kjøpmannen ham noen ekstra varer, uten noen forklaring. Kunden undret seg.

Samme kveld kom kjøpmannen selv og ba om å få snakke med kunden han hadde hatt i mange år. Under samtalen fortalte han så enkelt han kunne om omvendelsen sin.

«Og nå», sa han, «er det mitt hjertes ønske å leve til ære for ham som har tatt imot meg og tilgitt meg syndene mine. Jeg vil derfor be deg om tilgivelse for at jeg ved flere anledninger har snytt deg i handel. Vil du ta imot denne hundrekroneseddelen som erstatning? Jeg tror tapet ditt skal være dekket med den.»

Jeg kjenner skeptikeren selv, og i dag er han en personlig kristen.

Det var kjøpmannens hverdagsliv Gud brukte til å overbevise ham om at kristendommen er ekte. Det var for ham det beste beviset.

21. januar – Du er etterlyst

Det er testamentert en stor formue til deg: tilgivelse for all din synd, fred med Gud i en god samvittighet, daglig beskyttelse fra Gud mot alle fiendene dine og håp om evig herlighet hos Gud.

Alt dette er tiltenkt deg. Det kommer bare an på om du vil la deg finne og ta imot arven. Den er din.

For en tid siden kom det melding fra Texas om en svart mann som rømte fra en arv på fem millioner!

Broren hans var død og hadde etterlatt seg en veldig formue fordi det var en rik oljekilde på eiendommen hans. Arvingen ble etterlyst, og til slutt ble det utlovt en stor pengesum til den som kunne gi sikre opplysninger.

Da arvingen fikk høre om dette, trodde han at han var mistenkt for en forbrytelse. Han forandret navn og rømte langt bort. Først på dødsleiet fortalte han sitt rette navn.

«Han var en dåre», sier du, og du har rett.

Men jeg vet om en større dåre. Det er den som i vantro og ulydighet flykter bort fra den himmelske arven som er tiltenkt ham.

Er det deg?

Du er etterlyst. La deg finne i dag!

Og du troende som leser disse linjene, du er også etterlyst. Det er så mange velsignelser i Kristus Jesus, gitt deg av Gud for dagliglivet, som du ennå ikke har tatt i bruk.

Kom og se på arven din i dag!

22. januar – Daglig mat

Alt liv må ha næring. Ellers sykner det hen og dør. Planten må ha de stoffene den trenger, og stadig vanning om den skal trives og vokse.

Spedbarnet er et fullkomment menneske, men ikke fullvoksent. For å bli et voksent menneske må det ha daglig mat.

Slik er det også på det åndelige området. Mange kristne er underernærte. Derfor er det så lite kraft og fruktbarhet i Guds rike. Derfor er det så lite sang og frimodighet.

Er du underernært? Eller er det balanse i kristenlivet ditt?

Mange kristne i dag ligner smågutten på gyngehesten. De er i stadig bevegelse, men det er ingen virkelig framgang og vekst i nåden. De er underernærte.

«Men jeg vet jo alt sammen fra før», sa en mann da han ble oppmuntret til å gå og høre Guds ord. «Jeg har lest det før», sa en annen da han ble bedt om å lese Guds ord.

«Jeg vet også hvordan brød smaker, men jeg må likevel spise det på ny hver dag», svarte den erfarne troende.

Daglig mat er nødvendig om du ikke skal bli trett.

Og maten er Kristus i Ordet, gjort levende ved Den Hellige Ånd.

Selv når du ikke kjenner noen merkbar virkning, gjør Ordet likevel sin gjerning i sjelen din. Og når du blir tuktet for synd og utroskap, er det Ordet som virker og åpner veien for Guds salige trøst.

La det derfor bli en hellig vane for oss å lese Guds ord daglig, og be om at det må bli omsatt i livet vårt, til Guds ære og til glede og gagn for medmenneskene våre.

«I mitt hjerte har jeg gjemt ditt ord for at jeg ikke skal synde mot deg.» (Sal 119,11)

23. januar – Kjennetegnene på det nye livet

Når vi tar imot Kristus, får vi et nytt sinn. Det nye sinnet viser seg på mange måter.

Det er mulig å bli viss på om en er gått over fra døden til livet eller ikke. Jeg vil nevne noen av kjennetegnene som følger med det nye livet.

Det første er bruddet med det gamle livet. Det er et sikkert merke på en sann omvendelse.

> Gleden i verden
> er nå ei glede for meg!

Det andre: Det blir et nytt forhold til Gud. I vår uomvendte tilstand var vi redde for Gud. Skulle vi da være glade, måtte vi prøve å tenke oss Gud langt borte.

Nå er det helt annerledes. Vi ønsker å være i Guds umiddelbare nærhet. Vi betror ham alt og går til ham med synd og sorg, med gledene og planene våre.

Det tredje: Vi blir glade i de troende. «Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene», sier Guds apostel (1 Joh 3,14).

Før prøvde vi kanskje helst å kritisere dem og kalle dem hyklere. Nå vet vi at selv om det finnes hyklere blant dem som bekjenner seg som kristne, er det mange ærlige, gjenfødte troende som vi føler oss i slekt med.

Det fjerde: Bibelen er blitt kjær for oss. Før hadde vi ikke stort bruk for den. Vi syntes helst den var en kjedelig bok. Nå er den vår dyreste skatt.

«… om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, … se, alt er blitt nytt.» (2 Kor 5,17)

24. januar – De små syndene

Ved en morgenandakt hørte jeg dette fra Stanleys reiser i det indre av Afrika: Det var ikke løvene som var hans verste fiender, men myggene.

Tankene mine dvelte ved denne alvorlige virkeligheten: Det er som regel ikke de såkalte store syndene som tærer på de beste menn og kvinner. Det er de små og mer upåaktede syndene.

En vismann sier: «Så en tanke, høst en handling. Så en handling, høst en vane. Så en vane, høst en karakter.»

«Fang revene for oss, de små revene som ødelegger vingårdene!» (Høys 2,15)

Er det slike små synder som holder deg borte fra Kristus? «Det er ikke så farlig med meg», sier du kanskje. «Han og hun, de store synderne, de trenger nok omvendelse. Men for meg er det ikke nødvendig.»

Finnes det egentlig noen små synder i Guds øyne? Den største synden i hans øyne er vantroens synd, og den regner vi jo som helt uskyldig.

Det største budet i loven lyder: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.» (Matt 22,37) Har du gjort det?

Hvis ikke, har du syndet mot det største budet og dermed gjort den største synden. Derfor trenger du omvendelse, selv om du ikke har gjort noen stor synd i menneskers øyne.

Kristus kom for å frelse syndere. Det er din eneste redning. For «den som synder, skal dø» (Esek 18,4).

Kristus frelser fra døden.

25. januar – Den indre lykken

Det normale kristenlivet ligger midt imellom det falske, høystemte og det trellbundne, lavstemte. I et sunt kristenliv er det både høystemte og lavstemte toner. Men det hele er et sant uttrykk for en følsom ånd som tar imot alt av Herrens hånd: «Som sørgende, men alltid glade.» (2 Kor 6,10)

Gleden i Gud er av åndelig og himmelsk art.

«Du har gitt meg glede i mitt hjerte, større enn den de andre har når de har overflod av korn og most», sier salmisten (Sal 4,8).

«Gled dere heller over at navnene deres er innskrevet i himmelen!» (Luk 10,20) Det sa Herren til sendebudene sine da de holdt på å gå opp i arbeidet for ham og glemme det evige gledesemnet.

«Guds rike består jo ikke i mat og drikke, men i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd.» (Rom 14,17) Altså i første rekke i åndelige verdier.

Derfor ser vi at mange av dem som har det trangt og vanskelig her i verden, ofte er de mest lykkelige og tilfredse med kårene sine. De smaker de usynlige rettene som Gud setter fram på bordet for alle sine.

Den tjuetredje salmen ble sunget i et av de tyngste øyeblikkene i salmistens liv, trolig da han ble forfulgt av sin egen sønn. Likevel hører vi disse høystemte tonene:

«Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting. … Du dekker bord for meg like for mine fienders øyne. Du salver mitt hode med olje, mitt beger flyter over.» (Sal 23,1.5)

Det er altså ikke de ytre forholdene i livet som avgjør en troendes indre lykke. Det er forholdet hans til Herren.

Gleden i Herren er en Åndens frukt. I samme grad som vi lytter til Den Hellige Ånds tale gjennom Ordet og i samvittigheten, skal Guds fred og glede fylle hjertet vårt i dag og alle dager.

26. januar – Den rette utrustningen

Da Josva skulle overta lederstillingen etter Moses, følte han seg engstelig og uskikket.

Å overta en ansvarsfull gjerning er ikke lett, med mindre en er overfladisk av natur – og da er en jo ikke skikket til det. Derfor er det så naturlig at engstelsen melder seg.

Å overta en stor og ansvarsfull stilling etter en så dyktig leder som Moses var enda vanskeligere. Folket var vant til Moses og hang ved ham som barnet ved moren. Etter hans død sto Moses fremdeles for dem som den uerstattelige. Nå skulle den unge Josva overta lederplassen i dette vanskelige folket.

Han var klar over hvor alvorlig oppgaven var, og sto der skjelvende. Kanskje var han blyg og følsom av natur og sto i fare for å undervurdere evnene og anleggene sine.

Så ser vi hvor vist Herren handler med sin tjener for å gi ham den rette utrustningen. Det var mot han måtte ha om han skulle greie stillingen – sant, hellig mot.

Andre i hans sted hadde kanskje trengt en ydmykelse for ikke å opphøye seg over den nye, høye stillingen. Men Josva måtte ha støtte fra Gud for ikke å miste motet. Det får han også.

Fire ganger sier Herren at han skal være frimodig:

«Vær frimodig og sterk!» (Jos 1,6)

«Vær du bare riktig frimodig og sterk …» (v. 7)

«Har jeg ikke befalt deg: Vær frimodig og sterk! Frykt ikke, og vær ikke redd!» (v. 9)

«Vær bare frimodig og sterk!» (v. 18)

Og for å stadfeste denne oppfordringen legger Herren til: «Ingen skal kunne stå seg mot deg alle ditt livs dager. Likesom jeg var med Moses, vil jeg være med deg. Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg.» (v. 5)

Trenger du denne oppmuntringen?

Gud er den samme i dag.

27. januar – Du ensomme

Jeg har møtt deg så ofte på reisene mine, du ensomme kristne. Få eller ingen av dine nærmeste forstår deg. De elsker deg, men forstår deg ikke når det gjelder det dypeste i livet og det som for deg er det kjæreste, nemlig livet i Gud.

Ofte fristes du til å klage, men du skjønner straks at det er å vanære Gud.

Du har opplevd så mye av Guds omsorg og ledelse at du har noe å sette opp mot den fristelsen. Du har erfart det skalden sier:

Den Gud setter ene,
han selv er mere nær.

Nylig leste jeg en uttalelse av den svenske prins O. Bernadotte. Han sier:

«Om du står ensom i verden – og det finnes mange ensomme Guds barn som ikke har noen å støtte seg til, og som er ensomme til og med som kristne – så husk at Gud er mektig til å la sin nåde strømme til deg nettopp der du står, midt i sorgen og nøden din.

Selv om vanskelighetene reiser seg foran deg som en mur, er Gud mektig til å overøse deg med sin nåde, så du alltid har nok og kan vandre framover, selv om det ikke alltid er lett.

Det er ikke lovt oss at det alltid skal gå lett, men at vi – om vi tror på Gud – alltid skal gå seirende fram. Det har vi nok allerede erfart, vi som tror på Herren.

Derfor kan vi også si til dem som ennå ikke har funnet frelsen i Jesus Kristus: Om du kommer til ham, er han mektig til å frelse deg.

Kristus forlater synder, og han forvandler det svake, vaklende mennesket som har gått de krokete veiene, til et lykkelig Guds barn. Gud er mektig til å gjøre dette.»

28. januar – Det indre øyet

Det fortelles at den berømte maleren Tadema stadig fikk sendt friske roser fra Middelhavskysten mens han holdt på med bildet «Middelhavets roser», og det var dem øyet hans var opptatt av under arbeidet.

For å treffe de riktige fargesammensetningene måtte kunstnerens øye og ånd være opptatt av den levende modellen.

For en troende ligger det en dyp lærdom i dette. Skal vi med vandelen og livet vårt kunne vise Herrens karakter for dem vi omgås, må vårt indre øye være opptatt av Herren Jesus. Da vil hans herlighet speile seg i livet vårt, uten at vi selv legger merke til det.

Se på Jesus! Se på Jesus!
Regn hvert øyeblikk med ham!
Da du stråle skal av glede,
og du når til himlens land.

En mektig støtte for troens øye er å lese Bibelen, særlig de fire evangeliene. Herren Jesus er i dag den samme i karakter og vesen som da han vandret her nede.

Nå som da vil du finne hos ham det samme hjertelaget, den samme vise behandlingen av hver enkelt, den samme makten til å hjelpe i all slags nød og det samme lydhøre øret for hvert sukk om hjelp som stiger opp til ham.

«Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid.» (Hebr 13,8)

Og jo mer du omgås ham, jo mer ditt indre trosøye er opptatt av ham, desto mer lik ham vil du bli.

29. januar – Den verste kan bli den beste

Disse linjene er skrevet særlig for å oppmuntre til omvendelse dem som synes de er verre enn andre, og som derfor ikke tror det nytter. De skal også oppmuntre oss til å fortsette å be for slike som vi holder på å gi opp.

Flere av dem som har satt de dypeste sporene etter seg i Guds rike gjennom tidene, var kommet langt bort fra Herrens vei.

John Bunyan var drukkenbolt og slåsskjempe da Herren fant ham. Boka hans «En pilegrims vandring» er visstnok den mest utbredte boka i verden, nest etter Bibelen. Ved forkynnelsen sin vant han mange for Guds rike.

Kirkefaren Augustin var på ville veier i studentdagene.

Skrefsrud ble omvendt i fengselet.

Paulus «fnyste … av trusler og mord mot Herrens disipler» (Apg 9,1).

Og tenk på presten George Müller, som vi alle ser opp til som et mønster på et liv helt overgitt til Gud. Helt til han var tjue år, var han til stor sorg både for Gud og for foreldrene sine.

Fatt mot, du som synes at du er verre enn andre! Gud kan frelse deg. Hans arm er ikke blitt maktesløs. Overgi deg bare helt til ham. Han er undrenes Gud!

Og du som ber for noen som det ser så håpløst ut for: Gi ikke opp, men lær deg bedre hemmeligheten: å regne med Guds allmakt.

Det største er å få gi hele livet sitt til Gud helt fra barndommen. Men Herren frelser til det ytterste. Det var det vi ville minne hverandre om i dag.

30. januar – Den gylne veien

I et gammelt, kjent vers heter det:

Daglig ren i Jesu blod,
daglig ned for Jesu fot,
daglig inn i nådens ord,
daglig frem i Jesu spor,
da blir du et salt på jord!

Daglig ren i Jesu blod! Denne sannheten eier alle som vandrer i lyset med sitt indre og ytre liv. Det ser vi av det kjente bibelordet: «Men dersom vi vandrer i lyset, … da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.» (1 Joh 1,7)

Daglig ned for Jesu fot! Det er Guds barns stadige samvær med sin himmelske Far i Jesu navn. Der kan han klage sin nød, bekjenne feiltrinnene sine, ta imot ny nåde og kraft fra Herrens hånd og oppleve daglig fornyelse.

Daglig inn i nådens ord! Slik vi daglig trenger føde for kroppen, trenger også gudslivet stadig næring.

Les Ordet slik arvingen leser testamentet sitt. Ta imot Ordet slik fugleungen tar imot mat fra fuglemor om våren, og du skal kjenne virkningen av det.

«I mitt hjerte har jeg gjemt ditt ord for at jeg ikke skal synde mot deg.» (Sal 119,11)

Daglig fram i Jesu spor! På denne måten tar vi imot velsignelser fra Gud i det daglige samværet med ham i Ordet og i bønn, på forsoningens grunn. De må nødvendigvis bli omsatt i hverdagslivet vårt. Han «etterlot dere et eksempel, for at dere skal følge i hans fotspor» (1 Pet 2,21).

Da blir du et salt på jord! Slik skal de vi omgås til daglig, merke at vi er Guds levende vitner, med eller uten ord, ved den ånden vi lever livet vårt i.

La oss gå denne gylne veien i dag!

31. januar – Etter nederlaget

På grunn av synd hadde Israel lidd et stort nederlag. Det var bannlyste ting blant dem, og Gud hadde trukket seg tilbake.

Hva skulle de nå gjøre for å komme i kontakt med den tre ganger hellige Gud? Skulle de bli liggende i nederlaget? Fortvile? Eller fantes det en vei ut av denne fryktelige, gudsforlatte stillingen?

Ja, Gud være lovet! De ble vist en vei ut av nederlaget, og den gikk de. De skulle få det bannlyste bort fra sin midte.

«… de la det fram for Herrens åsyn.» «Og Herren vendte om fra sin brennende vrede.» (Jos 7,23.26)

De fikk på ny oppleve at Guds kraft var over dem til seier og framgang.

Det er den samme veien vi må gå etter nederlaget:

«… Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige. Og han er en soning for våre synder …» (1 Joh 2,1–2)

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» (1 Joh 1,9)

Slik Israel en gang la synden – det stjålne og bannlyste – fram for Herrens åsyn, må vi gjøre med syndene våre, som er skyld i nederlaget.

Da har vi for Jesu skyld rett til å tro at alt er tilgitt og det brutte fellesskapet gjenopprettet. Og Guds kraft skal være over oss, selv om vi må bære følgene av nederlaget.

«Ikke synde!» Ikke gi rom for selvet eller for den syndige fristelsen som banker på utenfra – det er Bibelens mål for den enkelte troende. La det også være vårt mål.

Men om det ikke alltid lykkes, la oss da ikke fortvile, men gå den veien Herren har vist – etter nederlaget.

Februar

1. februar – La Gud få råde

Jeg har hørt fortalt om to munker i Syden som en gang plantet hvert sitt oljetre.

«Herre, send et forfriskende regn, så treet mitt kan feste rot», ba den ene. Bønnen ble hørt.

«Nå trenger det sol, la himmelen klarne opp», ba den samme munken, og solen kom og varmet jorden.

«Om det bare kunne komme litt frost, så barken ble styrket», sukket munken – og snart kom frosten og la seg som sølvglinsende rim på treet.

Men da visnet treet, til stor sorg for den fromme munken. «Hvordan kan dette være?» sa han til den andre munken. «Ditt tre står friskt og blomstrende, men mitt er visnet, tross all min omsorg for det!»

«Jeg overlot treet mitt helt i Guds hånd», svarte den andre. «Jeg visste at han som hadde skapt treet, måtte vite best hva det trengte. Derfor har jeg ikke gitt Gud noe råd, men bedt ham ta seg av det. Og det har han også gjort, som du ser.»

Det ligger en stor og herlig lærdom for oss alle i denne lille fortellingen. Vi vil så gjerne styre selv og få Gud med på det vi tror er best.

Det tryggeste er å legge oss selv og alt vi har i hans hånd og la ham få råde.

Hvor Gud meg fører, vil jeg gå,
han, ikke jeg, skal råde.
Jeg kaller alle tider hva
min Gud meg skikker: nåde.

2. februar – Om å vokse innvendig

Jeg hørte en gang den verdenskjente taleren Billy Sunday. Han talte om store menn med små sjeler.

Et menneske kan ha mye kunnskap og kultur, et velskapt legeme og en høy stilling, og likevel være en dverg i sin karakter.

Jeg leste en liten fortelling som har mye å si både til barn og voksne.

Teodor var sju år gammel. «Kom og mål meg nå», sa han til mor. «Har jeg ikke vokst mye?»

«Jo», svarte mor, «noe av deg har vokst.»

Teodor undret seg. Hva mente mor?

«Hent det bildet av deg som vi tok da du var fire år.» Han gjorde det. «Det er nå tre år siden det bildet ble tatt, og du tror vel at du har vokst mye i disse årene?»

«Ja, jeg er mye større! Jeg er lengre. Hendene og føttene – hele meg har vokst!»

«Den Teodor som jeg kjøpte klær og sko til den gangen, har vokst, men hvordan er det med resten av deg?» sa mor.

«Resten av meg? Hva mener du, mor?»

«Jo», sa mor, «det er noe inni deg som også må vokse. Da du var fire år, sprang du villig og lydig med en gang når jeg ba deg gå et ærend, og du la deg om kvelden uten sukk og gråt. Hvordan er det – tror du at du har vokst innvendig i disse årene?»

Teodor ble så stille og fåmælt. Og da de hadde kveldsandakt sammen, ba han Herren hjelpe ham å vokse mer innvendig.

Skal ikke også vi be en slik bønn? Hva nytter det ellers om vi vokser i det ytre?

Men det er bare Herren Jesus som kan gi oss den styrken som trengs for å vokse på den måten.

Og la oss huske at all sann vekst krever liv. «Den som har Sønnen, har livet …» (1 Joh 5,12).

3. februar – Når Gud er med

Hele folket på Elias tid er i ferd med å vende seg bort fra den levende Gud. En ugudelig og svak konge, en hedensk dronning og flere hundre avgudsprester går i spissen, og folket synker dag for dag i umoral og gudsforglemmelse.

Så står Elia fram. Han kommer fra sitt daglige arbeid, der han har levd sitt rike liv i fortrolig samfunn med Gud. Han kjenner Gud.

Denne ene mannen og Gud vinner en av historiens største seire.

Eller tenk på den veldige oppgaven som Gud utførte gjennom Moses.

Den gudfryktige biskop Ryle sier så treffende: «Vi mister nesten pusten når vi setter oss inn i det overmenneskelige kallet som Moses får. For menneskeøyne så det ut som dårskap: en eneste fårehyrde mot farao og hele Egypts hær!

Bare tanken på en så ulik kamp virker urimelig og latterlig. Og likevel er det slik Gud går fram. Han velger å utføre sine planer på denne underlige måten. Når vi kaster blikket på hvordan han har styrt verden ned gjennom tidene, kan vi ikke unngå å legge merke til dette.

'Sannelig, jeg vil være med deg!' (2 Mos 3,12). Til enhver tid, under alle omstendigheter, på alle steder og i alle forhold vil jeg være ved din side. Det var et løfte om at han aldri skulle være alene.»

Troende som regner med Gud i hverdagens kamper og vanskeligheter, og også i planene og handlingene sine, ærer Gud.

Når det lykkes – når seieren er vunnet, når arbeidet er utført, og selvet vil stjele æren og mennesker roser dem – da sier de stille og sant: «Det var Herren som var med! Det er ham hele æren tilkommer.»

4. februar – Nåde i ørkenen

Det er en liten hverdagsopplevelse jeg vil nevne her. Alt hadde vært så stengt og mørkt for meg, fordi jeg hadde forsømt de faste stille stundene for Herrens ansikt. Og følgen var en ørkenvandring, uten lys og kraft.

Men den ånden som er født ovenfra, kan ikke trives i mørke og tørre tider. Får Herrens Ånd lede, kommer det et nødrop om utfrielse fra dypet av sjelen.

I slike tider, når sjelen er tørr og kald, er det vanlig å tro at bare en kunne bli slik og slik, så skulle det bli godt igjen.

En glemmer at det er et nådens rike en er kommet inn i ved troen på Jesus Kristus. Det holdt jeg også på å glemme.

En dag var jeg på et møte for troende. Teksten som ble lest til åpning av møtet, var de første versene av Jeremia 31. I andre vers står uttrykket «nåde i ørkenen» (Jer 31,2).

Det ble mitt løsningsord. Jeg fikk se at det jeg nettopp nå trengte, var nåde. Nettopp der jeg var – i «ørkenen».

Da jeg trodde nåden på ny, ble mørket forvandlet til lys, og de tørre tidene ble avløst av nådens regn.

Det som ellers ble sagt på møtet, husker jeg mindre av. Men alt sammen forsterket bare inntrykket som dette ene, enkle ordet fra Herren hadde gjort på sjelen min.

Er det noen som trenger nåde i ørkenen?

Du er kommet inn i ørkenen ved å forsømme lønnkammeret eller ved synd. Tilstå åpent og ærlig hva årsaken er, og tro at du har fått nåde!

Da blir det lyst igjen.

5. februar – Morgenstunden

Kaster vi et blikk i historiens billedgalleri, finner vi at de som har satt de dypeste spor etter seg til velsignelse for sin slekt, var menn som brukte den tidlige morgenstunden.

Om Herren selv står det skrevet: «Tidlig om morgenen, mens det ennå var ganske mørkt, sto han opp og gikk ut. Han dro bort til et øde sted og ba der» (Mark 1,35).

Om Abraham, Jakob, Moses, Josva og mange flere av de gamle hellige står det at de sto tidlig opp. Luther, Melanchthon og Spener var morgenfugler.

Da noen spurte den kjente hoffpredikanten A. V. Andrew, som er kalt «den kristne Herkules», hvordan han maktet å utrette så mye, svarte han ved å vise til velsignelsen som følger med den tidlige morgentimen.

Det er min overbevisning og erfaring at når en troende bruker den tidlige morgentimen til bønn og meditasjon for Herrens ansikt, blir den kroppslige kraften som går med til det, erstattet på en uforklarlig måte.

Som bonden slår graset mye raskere når ljåen er slipt, som maskinen går lettere når den er smurt, og som den trette arbeideren tar i

med nytt mot etter måltidet, slik er det med den troende etter en vel anvendt morgentime i Herrens nærhet.

6. februar – Med løftet hode

En kristen som står rett i forhold til Guds nåde, har den store forretten at han kan gå gjennom livets vanskeligheter med løftet hode.

Hvorfor kan han det? Svaret finner vi i en av salmene, der det står: «Av bekken drikker han på veien, derfor løfter han høyt sitt hode» (Sal 110,7).

I sitt udødelige verk «En pilegrims vandring» skriver Bunyan så malende: «Jeg så da at de alle dro videre til de kom til 'Vanskelighetenes berg'. Ved foten av berget rant en bekk. Kristen gikk da bort til bekken og drakk av den for å friske seg opp. Deretter begynte han oppstigningen.»

Så godt å vite at det alltid finnes en bekk ved foten av «Vanskelighetenes berg», også i vårt liv og på vår livsvei.

Hemmeligheten bak å kunne gå med løftet hode over vanskelighetenes berg er at vi først drikker av bekken.

Luther forklarer i et vitnesbyrd om seg selv hva det vil si å drikke av bekken for å samle krefter: «Når jeg blir kald og føler ulyst til bønn, tar jeg Bibelen min og skynder meg inn i mitt lille kammer og leser gjerne et ord av Kristus, Paulus eller fra Salmene, akkurat som barna gjør. På 'Fadervår' suger jeg daglig som et lite barn. Ingen aner hvor kraftig og sterk bønnen er, unntatt den som kjenner det av erfaring.»

Har du drukket av bekken i dag? Hvis ikke, så skynd deg å gjøre det før du begynner oppstigningen på «Vanskelighetenes berg», som kanskje ligger like foran deg.

7. februar – Lidelsens gåte

«Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler.» (Apg 14,22)

Det sier apostelen til de unge troende i Lilleasia.

Å være menneske og å lide er uløselig knyttet sammen. Ingen unngår lidelsen.

Men den virker ikke likt på alle. De som har lagt sitt liv i Herrens hånd, blir foredlet og oppdratt gjennom lidelsen.

Etter hvert oppdager de at det nettopp er gjennom lidelsen de får de største velsignelsene: en mild og ydmyk ånd, et tålmodig og prøvd sinn og et åpent øre for Guds tale.

«Det som særlig dro meg til henne, var at hun kunne lide», sa en mann om sin troende hustru.

Luther sier: «Nest etter Kristi kors er en kristens kors den største skatt på jorden. Korset forklarer Skriften, styrker troen og lærer oss å be rett. Det gjør Guds ord levende og kjært, det kuer vårt gamle menneske, og gjennom det planter Gud mange kristne dyder i oss.»

«Store lidelser er såkorn til store og uforgjengelige gleder.»

«Denne smerten skal en gang bli til nytte for meg», sa en Guds mann. Og nettopp gjennom smerten ble han foredlet til en av de fineste kristne en kan møte.

Flykt ikke fra lidelsen, men be Gud om at han må få fremme sitt verk i deg nettopp gjennom den.

«I ilden prøves gullet, og i lidelsens smelteovn prøves de mennesker som Gud elsker.»

Hovedsaken for oss er at vi, som Daniels tre venner, har Herren med oss i lidelsens skole.

8. februar – La Kristus være den ypperste

En svært alvorlig hindring for evangeliets fremgang er at Kristus blir satt av tronen i forsamlingen og i forkynnelsen.

Den Hellige Ånds viktigste gjerning er å gjøre Kristus stor og herlig. Når det ikke får skje i en forsamling, da blir Ånden bedrøvet, og sjelene vansmekter.

En dag jeg kjørte gjennom Chicago sammen med en venn, kom vi forbi en norsk kirke som nå sto gammel og falleferdig. Jeg la merke til skiltet over hovedinngangen. Der hadde det stått «Vår Frelsers kirke», men vær og vind hadde gjennom årene slitt bort det midterste ordet, så det nå bare sto: «Vår … kirke».

Jeg er redd for at dette passer på mange forsamlinger i dag, åndelig sett. Frelseren som midtpunkt er borte. Igjen står «vår» misjon, «vår» forening, «vårt» sangkor og så videre.

I en liten kirke i Skottland hadde de satt opp en innskrift over prekestolen: «Jesus only» – Jesus alene. Og det var et uttrykk for den åndelige tilstanden i forsamlingen. Jesus Kristus fikk stor plass

både i forkynnelsen og i virksomheten ellers, og mange overga seg til Herren og ble lagt til menigheten.

Men årene gikk. Det kom nye folk og nye menn. Også det ytre forfalt. De tre første bokstavene ble til slutt helt uleselige. Nå sto det over talerstolen: «…us only» – oss alene.

Måtte enhver troende, enten han er predikant eller ikke, være med og opphøye Kristus, både i sitt hjem og i sin forsamling, særlig ved sin bønn!

9. februar – Lær å kjenne deg selv

Bernhard av Clairvaux sa om Peter Abélard: «Han kjenner alt, både i himmelen og på jorden, men seg selv kjenner han ikke!»

Hvorfor er det så vanskelig å lære seg selv å kjenne? Hvorfor vil vi så nødig se oss selv i sannhetens lys, slik vi virkelig er?

Jo, sikkert fordi det er et smertelig syn og et kjennskap som virker ydmykende og nedslående. Vi er nemlig alle født syndere.

«Den som øker kunnskap, øker smerte», sier et gammelt ord (Fork 1,18). Det er sant også her. Å se seg selv i Guds lys gjør vondt.

Men det er en smerte – «bedrøvelsen etter Guds sinn» som «virker omvendelse» (2 Kor 7,10).

Som regel går ingen til lege uten å vite at han er syk. Og heller ingen søker virkelig Gud uten å ha lært å kjenne seg selv som en synder.

Det er bare Gud som kan vise oss hvordan vi er. Det gjør han ved sitt ord og sin Ånd, gjennom vår samvittighet.

Bli da stille for hans tale, min sjel. La deg advare! La deg tukte! La deg føre til den store sjelelegen, Jesus Kristus. Da kan du si med profeten:

«Se, til fred ble meg det bitre, ja, det bitre. I kjærlighet dro du min sjel ut fra ødeleggelsens grav. For du kastet alle mine synder bak din rygg» (Jes 38,17).

10. februar – Lær å kjenne Gud

Hvordan lærer vi å kjenne et menneske? Vi kjenner et menneske virkelig først når vi har vært sammen med det personlig. Slik er det også med kjennskapet til Gud.

Vi kan ha lært om ham på skolen og hørt andre vitne om ham. Men vi får først virkelig kjenne ham når vi kommer til ham med vår synd og betror oss til ham med hele vårt liv. Da opplever vi Gud.

Først lærer vi ham å kjenne i tro, som en Gud som tilgir og forbarmer seg, og senere skritt for skritt gjennom erfaring.

Kristus har åpenbart Gud for oss. «Den som har sett meg, har sett Faderen», sier han til Filip (Joh 14,9).

Å overgi sitt liv til Kristus og vandre sammen med ham gjennom livet, det er veien til å lære Gud å kjenne. Og det er den sanne lykke.

«Herren har fortrolig samfunn med dem som frykter ham …» (Sal 25,14).

Du kan betro deg helt til ham, med alt som tynger deg og med alle dine planer. Han forstår deg, og han har makt til å hjelpe deg.

Hva solskinn er for det sorte muld,
er sann opplysning for muldets frende.
Langt mere verd enn det rene gull:
Seg selv og sin Gud å kjenne!

11. februar – Nådestolen

Det er et av de mange navnene på Kristus som vi finner i Bibelen. Et talende navn, i motsetning til domstolen.

I Det gamle testamente ser vi at nådestolen, som var et forbilde, skulle være et møtested mellom synderen og Gud (2 Mos 25,22).

Kristus på korset er altså møtestedet der vi, som i oss selv er syndige og urene, kan få møte den tre ganger hellige Gud.

Så godt for oss at det finnes en nådestol der vi får komme fram med våre synder og få full tilgivelse.

Har du mange synder, Kristus deg forkynner:
Gjelden er betalt!
Her er ingen vrede, nåden den er rede,
som utsletter alt.
Grip kun til! Han gjerne vil
være din med alt han eier,
med sin død og seier!

Slik lyder det fra nådestolen. Helt annerledes skal det en gang lyde fra domstolen. Der skal enhver bli dømt etter sine gjerninger.

Til nådestolen er det helt frivillig oppmøte, men for domstolen må alle fram, enten de vil eller ikke.

De som her møter Gud ved nådestolen og blir bevart i samfunnet med ham, går fri for domstolen.

«Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv. Han kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet» (Joh 5,24).

«… alle har syndet og mangler Guds herlighet. Og de blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen …» (Rom 3,23–25).

Ta imot ham i tro, og du er virkelig fri.

12. februar – Kom – Bli

Det første av de to ordene i overskriften på denne lille hverdagsprekenen finner du flere hundre ganger i Bibelen. For det meste er ordet rettet til uomvendte og frafalne. Det er Herren som i sin store kjærlighet kaller og lokker de bortkomne tilbake.

La meg si deg så klart jeg kan: Er du blant disse, da er du hjertelig velkommen til Herren. Lytt til hans «kom» – ta imot hans utrakte frelserhånd, og du er berget.

Men når du så er kommet til Herren, da lyder det til deg: «Bli i meg!» Bli rotfestet i Kristus. Innta din stilling i tro, som en som er blitt en grein på vintreet.

På vitnemøter hører en ofte: Er du i tvil om du er kommet, kan du komme i dag. Ja, du kan komme hver dag som første gang. Om du synder, kan du bare komme igjen.

Dette er sikkert godt og oppriktig ment, men det kan lett bli misforstått. Ja, det kan forkludre og formørke evangeliet.

Det normale kristenlivet er å bli hos Herren.

Bli hos ham i sorg og glede, i lys og mørke, i medgang og motgang, i tvil og i tro. Ja, bli hos ham når du har syndet og vært ulydig, så vel som når du er lydig og vandrer edru og våken.

For at du skal forstå hvor viktig det er for Herren at vi alltid er i samfunn med ham, vil jeg nevne noen av de mange stedene der dette ordet står i vår Bibel.

«Bli i meg, så blir jeg i dere» (Joh 15,4).

«Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,5).

«Dersom dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det» (Joh 15,7).

«… Bli i min kjærlighet» (Joh 15,9).

«Og nå, barn: Bli i ham, for at vi kan ha frimodighet når han blir åpenbart, og ikke bli til skamme for ham når han kommer» (1 Joh 2,28).

Om en troende ved ulydighet og synd mister det følbare samfunnet med Herren, er han likevel hos ham. Han må ikke uten videre gi slipp på barneretten og bruke synderetten og slik «komme igjen» som første gang.

Nei, han skal komme som det tuktede barnet, tilstå sin synd og ulydighet og slik få rettet opp forholdet som var kommet i ulage.

Herrens mening er at vi alltid skal få bli hos ham.

13. februar – Jordens salt

John Mott forteller om en underoffiser i den engelske hæren som han en gang traff. Mott hadde hørt at han var en svært alvorlig kristen som hadde vunnet kameratenes tillit ved sitt helhjertede kristenliv.

«Hvordan gikk det til at De ble omvendt?» spør Mott.

Underoffiseren fortalte da at det var en troende soldats eksempel som hadde stanset ham for flere år siden.

Soldaten pleide å lese i Bibelen og be hver kveld i brakka. Kameratene spottet ham, men han var like vennlig mot dem. En kveld, etter en hard utmarsj, tenkte de: «Nå skal vi se om han greier å lese og be i kveld.» Jo, han bøyde knærne som vanlig, etter å ha lest et kapittel i Bibelen.

«Da ble jeg så sint», forteller underoffiseren, «at jeg kastet begge støvlene mine rett i hodet på den knelende mannen.»

Neste morgen finner han til sin overraskelse støvlene fint pusset foran senga si.

«Er det du som har pusset støvlene mine, som jeg kastet i hodet på deg?»

«Ja.»

«Hvordan kunne du greie det etter en slik medfart?»

«Å, jeg hadde nok ikke greid det. Jeg kjente at sinnet kokte i meg. Men min Herre og Frelser, han greide det for meg.»

«En slik Frelser vil jeg eie, som kan forvandle et menneske på den måten.»

«Kan det sies noe godt om min kristendom, så er det først og fremst min Frelser jeg har å takke for det, og dernest denne soldaten, som levde dette rike, Kristus-fylte livet blant oss», sluttet underoffiseren fortellingen sin.

Jesus Kristus vil leve sitt rike, vidunderlige liv også i deg og meg, om vi bare i tro åpner oss helt for ham.

La ham få åpenbare seg for oss og i oss i dag, ved sin Hellige Ånd.

14. februar – I dødens stund

Christian Scriver lå lenge syk. Han var svært tålmodig under smertene, og Guds fred strålte fra ansiktet hans. Mot slutten av livet var han meget svak. De siste ordene han sa før han døde 5. april 1693, var disse: «Jeg vet at min gjenløser lever!» (Job 19,25).

Den verdenskjente evangelisten D. L. Moody hadde et lyst og trosstyrkende dødsleie. «Dette er ikke døden!» sa han. «Det er saligheten. Dette er min kroningsdag. Dere må ikke kalle meg tilbake. Jorden svinner. Himmelen åpner seg. Gud kaller på meg.»

Slik kan en kristen dø.

For noen kristne kan det være kamp også i dødsstunden. Satan frister og plager ofte helt til det siste.

En eldre gudfryktig kvinne oppe i Trøndelag lå for døden. Datteren hennes stelte henne. Plutselig roper den gamle: «Huff! Huff!»

Da datteren spurte hva det var, sier den gamle: «Å, tenk at jeg, som er så nær himmelen, ennå skal kjenne syndige og stygge tanker.»

Hun fikk stanse ved et Guds ord, og stormen stilnet.

Enten vår siste stund blir full av kamp eller av seiersjubel, er hovedsaken at vi står i levende forbindelse med Herren. Da kan vi si med apostelen: «Enten vi da lever eller dør, så hører vi Herren til» (Rom 14,8).

15. februar – I ungdoms år

Å, tenk på Gud i ungdoms år,
all vokster god må gro um vår
um han skal grøda gjeva.

Det har vel aldri vært så mye ungdom i Guds rike som nå. Vi ser det både i det vanlige kristelige arbeidet og ved de større sammenkomstene.

Og de er i godt selskap. Mange av kirkehistoriens fremste menn ble omvendt i ungdommen.

Kinas første misjonær, Robert Morrison, var bare tolv år da han kom til tro på sin Frelser. Luther var helt fra barneårene mer eller mindre grepet av Gud.

Rosenius leste Pontoppidans «Troens speil» i femtenårsalderen og ble vakt av den og senere omvendt. Professor Drummond skrev da han var nitten år: «I lang tid har jeg hatt det hjerteønsket å bli forlikt med Gud.»

Slik kunne vi fortsette å vise at Gud til alle tider har brukt unge i sin tjeneste.

Lykkelige er de unge som i dag kjenner sin besøkelsestid og tar imot Kristus som sin Frelser og sin Herre.

La meg få nevne noe av det som ligger meg på hjertet for alle troende unge:

Vær helhjertet! De som vil «vinne nytt land» for Herren, må stå helt på hans side. All lunkenhet er en hindring for fremgang.

Ta imot styrke daglig! Ellers taper du lett, selv om du er trofast i andre ting.

«Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke» (Jes 40,29).

«Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss» (Rom 8,37).

16. februar – Hverdagskristne

Jeg blir mer og mer overbevist om at det er kristne hverdagsmennesker som i lengden har størst innflytelse og taler det sterkeste språket, ofte uten ord, om hva Kristi kraft kan utrette.

Det behøver ikke være noen motsetning mellom hverdagskristendom og å opptre offentlig, bare den som opptrer offentlig, også er en virkelig og levende kristen hjemme blant sine egne.

Ved en begravelse var mange av den avdødes venner samlet. Det var en troende mann som var død. Han var kjent i vide kretser, og det ble holdt taler om ham – rosende taler, som hadde den store fordelen at de også var sanne.

Til slutt gikk den avdødes eldste sønn fram og takket alle for den hjertelige deltakelsen de hadde vist, og for de mange vakre ordene som var sagt om far.

Så la han til: «Også jeg kjenner trang til å si et ord om far her i dag. Far var kristen hjemme! Det er for meg større enn alt det som er sagt her i dag om fars liv og gjerning.»

En hverdagskristen i ordets egentlige mening er en som lever i troen på Kristus og lar nåden daglig bli omsatt i sitt liv. Først og fremst i sin karakter, og dernest også i sitt ytre liv sammen med andre mennesker.

Er dette ditt livsmål? Da vil jeg gi deg et godt råd: Tenk ikke så mye på ditt ytre liv eller i det hele tatt på deg selv. Vær opptatt av Kristus, og vandre i det fortrolige samlivet med ham.

Da vil han selv ved sin Ånd stråle gjennom deg, så andre mennesker får se hans eget bilde i deg.

17. februar – Hvilestunder

Kunstneren John Ruskin forteller at når han skulle bedømme en stor malerisamling, ble han ofte trett og måtte ta seg små hvilestunder innimellom.

Den stadige vekslingen av farger irriterte og forvirret øynene hans, så han til slutt mistet nøyaktigheten og balansen i sin kunstneriske bedømmelse. I de små hvilestundene lot han de trette øynene hvile på en mild, beroligende grønnfarge.

Hvor ofte blir vi ikke fristet til å bli irritert og forvirret i arbeidet vårt, i det hverdagslige strevet. Sjeleøyet vårt blir trett av de mange «fargene».

Det finnes ingen annen virkelig legedom mot sjelelig tretthet enn hvilen ved Jesu Kristi hjerte.

Selvsagt bør vi, så langt vi kan, følge de forholdsreglene som kroppens lover sier oss. Vi skal ikke trosse naturens lover og så stole på at Gud skal hjelpe på en overnaturlig måte. Kroppslige hvilestunder, sunn og nærende mat, frisk luft og nok søvn er nødvendig så lenge vi er her nede.

Men vi skal ikke glemme at den virkelige hvilen finner vi først i vissheten om syndenes forlatelse og i det fortrolige samfunnet med Herren.

Trette vandrer, fest ditt øye på Jesus!

18. februar – Guds hjertelag mot syndere

Hvordan tar Gud imot en synder som vil vende om? Vil han ta imot meg? Slike spørsmål rører seg i mange hjerter i dag.

I fortellingen om den bortkomne sønnen finner vi svaret på disse spørsmålene: «Men da han ennå var langt borte, så hans far ham, og han fikk inderlig medynk med ham. Han løp ham i møte, falt ham om halsen og kysset ham igjen og igjen» (Luk 15,20).

Han tok imot ham i den tilstanden han var i.

Du frykter for å komme slik som du er, slik som Guds Ånd har vist deg at du er. Stans ved dette bildet av Gud.

Det er den eneste gangen vi ser «den gamle av dager» på sprang. Når var det? Det var da han skulle ta imot den bortkomne sønnen.

Han tok imot ham med glede! «... la oss ete og være glade! For denne sønnen min var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet» (Luk 15,23–24).

Det viser at du er velkommen, selv om du er i en like elendig tilstand som denne gutten. Slik er Gud.

Her er ingen vrede,
nåden den er rede
som utsletter alt!

Det er ennå «nådens år». Straffens dag ligger i framtiden. Den kommer sikkert for alle som forakter Guds nåde.

Men i dag er det nådens dag, med en vennlig innbydelse til alle som vil ta imot den.

Det ble en stor overraskelse for den bortkomne sønnen å bli møtt på denne måten. Han hadde mistet det rette bildet av Gud mens han

var borte. Han forestilte seg Gud som en arbeidsgiver som han skulle få være dagarbeider hos.

I stedet står farsfavnen og den beste stuen åpen for ham.

En slik Gud skal også du møte om du kommer til ham.

19. februar – Hverdagskristendom

Sann, levende kristendom må ubønnhørlig være hverdagslig. Den store kristne reformatoren Toyohiko Kagawa sier:

«Det ville være godt om verdens kirker og templer ble jevnet med jorden. Da skulle vi kanskje forstå hva ekte gudsfrykt er. Den virkelige gudsfrykt må gjøre sitt inntog på soverommet, kontoret, gaten, fabrikken, i våre utflukter, vårt strev, våre måltider, ja, til og med i søvnen vår.

Når vi har hendene i vaskebaljen, når vi puster nytt liv i ilden under ovnen, når vi skriver tall uten stans ved kontorpulten, når vi i stekende sol står i søle til knærne, eller når vi står foran smelteovnen – hvis vi ikke da også lever det samme åndelige livet som når vi ber på bønnemøtet, blir ikke verden frelst.

Virkelig frelse begynner med hjertet. Hvis frelsen ikke kan bli virkelighet i folkemylderet og i den travle byen, har ikke en sann og levende gudsfrykt begynt å gjøre sitt verk.»

Vår egen store sønn Hans Nielsen Hauge var en slik hverdagskristen. Både i skriftene sine og i livet sitt viste han at Kristus vil og må få gjennomtrenge hele vårt liv og vår personlighet, så vi er like mye kristne i møllen som på talerstolen, ved skurebøtta som i bønnerommet. Ellers duger det ikke. Det holder ikke i prøven.

Men hvor er kraften? I oss selv finner vi den ikke. «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk» (Fil 4,13). Det er Bibelens svar.

20. februar – Evangeliets duft

Da kvinnen i evangeliet helt frivillig salvet Jesu føtter med den kostbare salven, steg evangeliets fine, gode duft helt opp til Gud.

Når vi gjør den aller minste gjerning i kjærlighet, fordi Guds kjærlighet har fått plass i hjertet vårt, da dufter det til glede for Gud og mennesker.

«Det står ikke til vårt frie valg om vi vil hjelpe menneskene der ute eller ikke – vi må gjøre det. Det gode vi gjør mot dem, er ingen velgjerning, men en gjeld.»

Hvem sa disse ordene? Det var dr. Albert Schweitzer, da han av egen fri vilje forlot professoratet sitt i Strasbourg i 1913 og reiste ut som legemisjonær til Lambaréné i Fransk Kongo.

Han var verdenskjent og hadde tre doktorgrader, i medisin, filosofi og teologi, og derfor vakte dette oppsikt nesten over hele verden. Han var dessuten en av de beste Bach-kjennerne i Europa og selv en orgelvirtuos.

Men han reiste ut for å slå seg ned i urskogen i Afrika som et vanlig Herrens sendebud.

Da en kjent misjonær ble tilbudt mange tusen dollar i året for å overta direktørstillingen i et verdenskjent oljefirma, sa han: «De byr meg en stor lønn for en liten gjerning. Jeg vil heller ha en liten lønn for en stor gjerning!»

Det er bare Herren fra Golgata som kan inspirere sine troende tilbedere slik.

Men han kan. Ikke bare når det gjelder de store prøvene i livet, men også i de dagligdagse småtingene.

Prøv ham! Han skuffer deg ikke.

21. februar – Hvile

> «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28)

Slik sier Jesus.

Guds mening og mål med hver enkelt av oss er at vi skal bli frelste og lykkelige mennesker. Og det er hans mål med oss allerede her på jorden.

Om vi da spør hverandre: «Er du lykkelig?», vil sikkert de fleste måtte svare nei. For så mange gjelder det sukket hos dikteren:

> Akk, visste jeg bare en eneste kvist
> å hvile min vaklende fot på;
> en grunnvoll sikker og uten brist
> å bygge mitt bevende mot på …

Men til alle som strever og ikke finner hvile, roper Jesus: «Kom til meg … og jeg vil gi dere hvile!»

En troende prest som jeg kjenner, møtte en dag en eldre dame som var svært nedstemt. Hun ville gjerne få det godt med Gud.

«De ber til Gud?» spurte presten.

«Ja, det gjør jeg.»

«Og De går og hører Guds ord?»

«Ja, ofte.»

«De leser i Bibelen?»

«Ja, hver dag. Men ingenting av dette synes å hjelpe meg.»

«De tror at når De gjør dette, skal det lykkes for Dem å få fred i sjelen?»

«Ja, jeg har tenkt det.»

Så leste presten Matt 11,28 for henne: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!»

Nå fikk hun se at det var Jesus alene som kunne gi hvile. Før hadde hun stanset ved midlene og ved det hun selv måtte gjøre. Nå fikk hun møte mellommannen og se hva han selv ville gjøre.

22. februar – Hva Gud kan

Dronning Victoria gikk en dag gjennom en papirfabrikk i England. De viste henne fillehaugen, som ble forvandlet til det fineste papir.

Noen dager senere fikk dronningen en pakke fra fabrikkeieren. Den inneholdt det fineste skrivepapir med hennes eget navnetrekk og en kongekrone over. I et følgebrev fra avsenderen sto det:

«Deres Majestet må tillate at vi sender Dem denne lille prøven på vårt arbeid som et minne om Deres besøk. Jeg ber om å få tilføye at forvandlingene som går for seg her, ofte har vært en virkningsfull preken for meg.

Jeg ser i dem et bilde på hvordan Gud kan forvandle menneskenes hjerter og rense dem fra deres urenhet, så deres synder blir hvite som snø. Jeg ser også at Gud vil prege oss med sitt bilde, slik Deres Majestet finner Deres navn på disse papirarkene.»

Både historien og livet omkring oss stadfester at Gud forvandler mennesker. Den kraften har evangeliet når vi tror det av hjertet.

Augustin levde som en hedning i umoral, enda han var sønn av den fromme Monika. Kristi evangelium forvandlet ham, så han ble en av de fremste blant kirkefedrene våre.

Og omkring oss ser vi de samme underne, om vi ikke lukker øynene helt. Stolte, stive verdensmennesker blir ydmyke kristne som viser i livet sitt at de er blitt nye menn og kvinner. Drikkfeldige blir forvandlet til menn som er en pryd for Kristi lære.

Jo, Gud kan! Om vi bare gir ham frie hender.

I en av salmene står det et underlig ord: «Gi Gud makt!» (Sal 68,35). Det betyr: La Gud få slippe til i ditt liv!

23. februar – Hvorfor?

Hvorfor kommer det mørke på en troendes vei? Hvorfor taper en den følbare freden og vissheten om Herrens nærvær?

Hvorfor mister en lysten til bønn og Bibel? Og hvorfor et så fruktløst liv, så en ikke får lede noen til Kristus?

Slik klager mange troende i dag.

For det er et faktum, og vi må nevne det med sorg: Mange kristne lever et skralt nådeliv, som verken Gud eller mennesker har glede av.

Men hvorfor? En kjent troende dikter svarer slik på spørsmålet:

Hvorfor sendtes mulm og mørke
over dine veier ned?
Hvorfor svant ditt mot, din styrke,
hvorfor mistet du din fred?

Hvorfor, hjerte? Vet du svaret?
Kjenner du din smertes grunn?
Hvorfor ble du ikke sparet
for forlatthets mørke stund?

Å, du vet det! Gud du glemte,
sløv du slumret på din vakt,
bønnens lønndom du forsømte,
dødet synd fikk atter makt.

Å, så sant det er sagt i disse linjene! Som regel er årsaken til disse tørre tidene at en forsømmer bønnen og lefler med synden.

Vi kan bare leve et rikt og fruktbart kristenliv ved å innta stillingen som døde for synden og levende for Gud i Kristus (Rom 6,11).

Men den stillingen kan vi innta daglig i troen. Gud har ikke formant oss til noe som han ikke vil gi kraft til å utføre.

Derfor, troende! Gå inn i samfunnet med Herren i tro, og be om at Den Hellige Ånd må få gjøre synden avskyelig for deg, så Kristus daglig blir en levende og nærværende Frelser fra synd i ditt liv.

24. februar – Herren kommer

Det fortelles om Aleksander den store at han på et av sine felttog satte igjen en tropp av sine beste menn i en storby som nylig var inntatt. De skulle ivareta kongens interesser.

Til å begynne med gikk det godt. Byens innbyggere holdt seg rolige og fulgte de reglene som kongens menn ga. Men da tiden gikk og kongen ikke kom tilbake, begynte folket å gjøre opprør mot Aleksanders tapre tropp.

Troppen trakk seg inn i en festning midt i byen og klarte å holde stillingen en god stund. Men en dag stormet innbyggerne festningen, og det så håpløst ut.

Akkurat som kongens menn holdt på å miste alt håp, ser de et ilbud komme sprengende fra øst. Det var bud fra den store hærføreren. Da budbæreren kom så nær byen at han kunne høres, satte han et horn for munnen og ropte av all makt: «Kongen kommer!»

Litt etter ser de kongens banner vaie foran hans veldige hær, som nå var i anmarsj. For kongens menn ble dette utfrielsens time, men for fiendene hans ble det til skrekk og redsel.

Det var deres forhold til kongen som avgjorde om dagen ble til glede eller sorg.

Slik vil det også gå når Herren kommer igjen. Vårt personlige forhold til ham vil avgjøre om den dagen blir til glede eller til sorg for oss.

Er Kongen din venn, eller er han din dommer?

25. februar – Himmelsk vakthold

> «Herrens engel slår leir rundt omkring dem som frykter ham, og han frir dem ut.» (Sal 34,8)

Det er ikke bare de små barna som er omgitt av disse himmelske sendebudene. Løftet om englenes vern gjelder alle «som frykter ham».

Fra misjonshistorien har vi flere pålitelige beretninger som bekrefter dette bibelordet.

Misjonær Paton og hustruen hans, som i flere år arbeidet blant de ville på en av sydhavsøyene, forteller om en opplevelse de hadde en natt der ute.

På et bestemt klokkeslett ble de begge minnet om å be. De ble rolige en stund, men uroen meldte seg igjen, og på nytt måtte de opp og be. Det var særlig om vern mot fiender de ble ledet til å be. Så la de seg og sov rolig resten av natten.

Dagen etter kom en av høvdingene for de ville stammene og ba om å få se misjonærens soldater. Høvdingen ble vist omkring overalt. Først da han hadde forvisset seg om at det ikke var noen soldater der, kom forklaringen.

To ganger om natten, på nøyaktig samme klokkeslett som misjonæren og hustruen hans var blitt minnet om å be, hadde en stor flokk innfødte forsøkt å angripe stasjonen for å drepe dem. Men begge gangene var de blitt «slått» tilbake av en hær av hvitkledde soldater, uten at det var blitt spilt blod.

Denne opplevelsen ble innledningen til en rik arbeidsperiode for misjonærfamilien, og mange innfødte ble vunnet for Kristus.

Er du og jeg blant «dem som frykter ham», da kan også vi regne med dette himmelske vaktholdet i dag.

26. februar – Hans eiendom

Vi glemmer så lett at vi er Guds eiendom, med alt det han selv har gitt oss.

Den verdenskjente fiolinisten Fritz Kreisler, som også har besøkt landet vårt, sier: «Jeg var født med musikk i kroppen. Jeg kunne musikkstykker før jeg kunne ABC-en. Det var en gave. Jeg fortjente den ikke selv. Derfor har jeg ikke engang krav på takk for musikken min.

Musikk er altfor hellig til å selges. De pengene jeg tjener på musikken min, er ikke mine egne. De er offentlige penger. Det er bare et fond som jeg skal forvalte redelig. Derfor legger jeg vinn på å leve så billig som mulig. Min hustru er enig med meg. De vet hva jeg spiser, og hvordan jeg går kledd.»

Det er forstandige og sindige ord som alle gjør vel i å lytte til.

I Ordet sier Herren til oss: «Hva har vel du som du ikke har fått?» (1 Kor 4,7).

Dette skal først og fremst lære oss at ingen har rett til å leve for seg selv, men at han skal gi Gud sitt hjerte og liv. Han eier oss og har retten til vårt hjerte.

Dernest skal det lære oss at vi som kristne er Herrens eiendom med alle våre naturlige gaver og anlegg. Vi har ikke rett til å styre oss selv, men må be Gud om visdom til å bruke det hele til ære for Gud og til gagn for våre medmennesker.

27. februar – Guds kjærlighet

Det femtende kapitlet i Lukasevangeliet skildrer Guds kjærlighet til syndere på en særlig klar måte.

Jeg vil be alle som gjerne vil få lys over denne store sannheten: Les dette kapitlet!

Guds kjærlighet er søkende. Det er det første vi legger merke til.

«Om noen av dere har hundre sauer og mister én av dem, vil han da ikke forlate de nittini i ødemarken og gå av sted og lete etter den som er kommet bort, til han finner den?» (Luk 15,4).

«Eller om en kvinne har ti sølvpenger og mister én av dem, tenner hun ikke da et lys og feier huset og leter nøye til hun finner den?» (Luk 15,8).

«På samme måte, sier jeg dere, blir det glede blant Guds engler over én synder som omvender seg» (Luk 15,10).

Han har søkt deg sårt og lenge,
har han funnet deg, sitt får?

Guds kjærlighet søker den ene blant de mange.

«Gled dere med meg, for jeg har funnet igjen sauen som jeg hadde mistet» (Luk 15,6).

«Gled dere med meg, for jeg har funnet igjen sølvpengen som jeg hadde mistet!» (Luk 15,9).

«Jeg sier dere: Slik skal det være større glede i himmelen over én synder som omvender seg, enn over nittini rettferdige som ikke trenger til omvendelse» (Luk 15,7).

Det høgtid er i himmelborg
når um ein syndar vender!

Har den gode hyrde funnet deg? Eller er du ennå ute i villmarken? Pass deg for de mange ulvene som er ute etter deg!

La Guds frelsende kjærlighet få finne deg i dag.

Å syndar, sjå kor Gud er stor
i kjærleik utan ende!
Då du frå faderhuset fòr
og hug til verdi vende,
då syrgde Gud so hjarteilt,
for du fòr vilt,
og saknad sår han kjende.

28. februar – Gud og den ene

Vi regner så lett med de mange. Er vi da få, mister vi ofte motet. «Det nytter ikke.» Så gir vi opp.

Men er det rett av oss troende når vi vet at vi er på Guds veier?

Nei, det er vantro. Vi regner med mennesker. Vi «holder kjød for vår arm» (Jer 17,5). Vi har glemt å regne med Gud i slike tider.

Gud og de få, ja, Gud og den ene, har så ofte satt de dypeste spor etter seg ned gjennom historien.

«Alle Israels menn flyktet for mannen da de så ham, og var meget redde» (1 Sam 17,24).

De så den veldige kjempen Goliat og hadde glemt å regne med Gud. Vantroen skjulte Den allmektige for blikket deres. De så den mektige fienden og mistet motet.

Så kom David, uten våpen og uten rustning. Men han regnet med Gud, og i hans kraft seiret han. Gud og den ene var nok.

Gud kunne ha gjort det alene, men det er hans regel å bruke mennesker som tror på ham.

Det fortelles om den engelske admiral Nelson at folkene hans en gang var blitt motløse fordi de regnet med den store, overmektige fienden. Da stilte han seg foran dem og ropte: «Hvor mange regner dere meg for?»

De hadde glemt å regne med sin fører. Nå, da han sto foran dem og de tenkte på alle seirene de hadde vunnet, fikk de nytt mot.

Svake, kjempende troende! Du må ikke glemme Gud og hans mektige løfter. Han har all makt i himmelen og på jorden. Og han har sagt: «Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28,20).

Mars

1. mars – I prøvens stund

«Hvordan har du det?» spurte jeg en venn som lå på sykehuset. Han var nettopp operert for tredje gang og hadde hatt store smerter både under operasjonen og ellers.

«Jo takk», sa han med et lunt smil. «Nå har jeg det godt. Jeg er rolig og trygg i Herrens hånd. Det skal tjene meg til gode, som det står i Bibelen. Men det var tungt for meg en tid. Jeg så ingen lysning.»

«Det som trøstet meg, var de ordene du ser der på veggen. En venn kom inn med dem. Les dem, du også. Du vil ha godt av dem.»

Så leste jeg disse vise ordene av presten Andrew Murray:

«I prøvens stund, si: Herren har ført meg hit. Det er etter hans vilje at jeg er i denne prøven, og i hans vilje vil jeg hvile. Han vil holde meg oppe i sin kjærlighet og gi meg nåde til å bære denne prøven som hans barn.

«Han vil vende prøven til velsignelse og gi meg nåde til å forstå hva han vil lære meg med dette. I sin egen rette stund vil han føre meg ut av den. Hvordan og når – det står til ham.

«Si: Jeg er her etter Guds førelse, i hans hånd, under hans oppdragelse, så lenge han vil.»

Jeg sender disse trøstende og veiledende ordene videre, til hjelp for dem som trenger det.

2. mars – Inn i helligdommen

«Si meg hvem du omgås, og jeg skal si deg hvem du er», heter et gammelt ordtak. Ordtaket tenker selvsagt ikke på dem vi må omgås fordi stillingen vår krever det, men på dem vi omgås frivillig, av indre lyst.

Omgangskretsen vår vil ganske sikkert sette sitt preg på oss, selv om vi ikke legger merke til det. Men setter omgang med mennesker sitt preg på oss, da vil omgang med Gud virke enda sterkere på oss.

Har vi opplevd Kristus som en levende og nærværende Frelser, da er stundene sammen med ham blitt de kjæreste vi har.

Friherre Canstein, grunnleggeren av bibelskolen i Halle, sier om sin far:

«Hver dag mens jeg vokste opp, så jeg far alene med Gud, på kne. Aldri tok han seg noe fore før han først hadde lagt det fram for Gud.

«Hvor mye han enn hadde å gjøre, hadde han sine bønnestunder alene med Herren tre ganger om dagen. Da leste han også i Bibelen sin!»

Det fortelles om minister Ludvig von Pfeil at han en dag fikk besøk av kongen mens han hadde sin daglige stund alene med Herren.

Tjeneren forklarte at herren hans hver dag hadde en time i bønn. Og kongen, som ellers ofte hånte kristendommen, ventet tålmodig til ministeren var ferdig med bønnetimen sin.

Ministeren hadde kongens udelte tillit og aktelse.

Ta tid til å bede,
i nåden bli rik.
Se mye på Jesus,
vil du bli ham lik.
Et skinn av hans klarhet
du med fra ham bær,
til engang du ser ham
just slik som han er.

3. mars – Inn i helligdommen

I den gamle pakt var det bare ypperstepresten som hadde rett til å gå inn i helligdommen. Der inne i Det aller helligste, ved nådestolen, møtte han Gud. «Jeg vil komme sammen med deg der», hadde Herren lovt (2 Mos 25,22).

Å gå inn i helligdommen i nytestamentlig mening er det samme som å komme inn i Guds nærhet og ha fortrolig samfunn med Herren. For en usigelig herlig stilling og rettighet!

Å, hvilket smykke fra himlene er det,
å, hvilken lykke er denne barnerett!

Når hva oss skader, vi kan for tronen gå
og si: Fader, ditt barn du hjelpe må!
Min Gud, hvor lader det deilig der å stå!

Ingen av oss er av naturen verdig til å komme inn i Guds nærhet. Selv den fromme Nikodemus fikk høre at han måtte bli født på ny før han kunne se Guds rike.

Forholdet etter syndefallet er kort sagt dette: Mennesket har ved sin synd stengt seg selv ute fra Gud. Samfunnet er brutt. Guds hellighet og rettferdighet er krenket, og han kan ikke uten videre åpne himmelen for syndere.

Mot denne mørke bakgrunnen lyser nå den herlige sannheten som Hebreerbrevet holder fram: at Kristi blod har åpnet vei for syndere inn til Gud.

Den Hellige Ånd legger først ut sannheten om Kristi blod, om det fullgyldige offeret for slektens synd. Så lyder det: «Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen» (Hebr 10,19).

Ser du deg selv uren og syndig, så fortvil ikke. Du skal få komme inn i lyset med alt sammen, og for Jesu skyld få gå like inn i Guds nærhet.

4. mars – Hva får vi i helligdommen?

Den som har sett seg selv i Guds lys, ser mange ting han trenger. Og det eneste stedet der alle behov blir dekket, er i helligdommen, det vil si i Guds nærhet.

I Kristus Jesus har vi rett til å gå inn i helligdommen, og for hans skyld får vi der alt vi lengter etter.

Syndenes forlatelse er synderens første og største behov. Denne gaven tar vi imot i helligdommen: «I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse» (Ef 1,7).

Daglig renselse fra den synden som bor i oss og henger ved oss, er også et av de store behovene for alle som vandrer på «en ny og levende vei» (Hebr 10,20). Også dette behovet blir dekket ved Lammets blod i helligdommen:

«Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd» (1 Joh 1,7).

Dessuten trenger vi hjelp i hverdagen, så vi kan ære Gud ved et liv i seier og balanse. Alle troende har den samme erfaringen: Vi hadde ikke vandret langt på den nye veien før vi oppdaget tre ting.

For det første var vi ennå i verden, en verden som etter sitt vesen er livsfarlig for en troende. «Hele verden ligger i det onde», sier Guds ord (1 Joh 5,19).

For det andre hadde vi en syndig natur som var stikk imot det nye livet vi nå hadde begynt å leve.

For det tredje var djevelen en personlig, ond motstander av Kristus og av oss. Midt i alt dette skjønte vi etter hvert at vi i oss selv var avmektige og kraftløse mot alle disse fiendene.

Hvor skulle vi gå? Jo, inn i helligdommen for å få hjelp. Denne veien får vi gå hver dag, og i dag vil vi bruke vår rett.

5. mars – Hver dag sin byrde

Under en bibeluke lærte vi et vers som en av lederne sa fram. Det lyder slik:

Alle trinn, men ett om gangen,
alle dager, en for en,
vil han sikkert lede fremad
over alle skarpe sten!

Det er en stor fordel for en troende at han dag for dag får overlate seg selv med alle bekymringer og planer i Herrens hånd.

Den store vitenskapsmannen Isaac Newton var en personlig kristen. Han sier blant annet dette om saken:

«Noen ganger sammenligner jeg den motgangen vi møter i løpet av et år, med en stor bør ved som er altfor tung for oss å løfte. Men Gud krever ikke at vi skal løfte alt på en gang. I sin nåde løser han børen opp og gir oss først et stykke som vi skal bære i dag, så et annet som vi skal bære i morgen, og så videre.

«Slik kunne vi lett komme igjennom, hvis vi hver dag tok den børen som var tildelt oss. Men vi øker gjerne trengslene våre. Ofte bærer vi i dag stykket for i går, og så legger vi enda stykket for i morgen til børen vår, før vi blir bedt om å bære det.»

Som regel lærer vi ikke denne hellige kunsten å ta én dag om gangen før vi har gått oss trette.

Det ligger guddommelig visdom gjemt i disse ordene av Jesus: «Og se, jeg er med dere alle dager …» (Matt 28,20). Alle dager er forskjellige … men han er med alle dager.

Det er alle troendes store trøst. La det bli vår trøst i dag!

6. mars – Ingen forskjell

«For det er ingen forskjell, alle har syndet …» (Rom 3,22–23)

Dette ordet fra Den gamle bok er uforståelig for mange. Ingen forskjell! Skal jeg komme under den samme dommen og i den samme klassen – jeg som er et moralsk menneske, som også er åndelig interessert og er med i mange gode og kristelige gjøremål? Skal jeg settes i klasse med de åpenbart lastefulle og ugudelige? Det er da meningsløst!

Slik tenker mange når de ser eller hører et ord som dette. Men det står likevel der som en guddommelig påstand: Ingen forskjell, alle har syndet!

Saken er at Gud ser til hjertet og dømmer oss ut fra det han ser rører seg der inne. «For som han tenker i sin sjel, slik er han», står det skrevet (Ordsp 23,7).

Å, hvor sant og rammende! Vi kjenner det i samvittigheten at slik er det. Hva hjelper alt det ytre hvis ikke hjertet er rett for Gud?

Altså: Gud ser til hjertet, derfor blir dommen hans rettferdig. Vi ser på det ytre og blir derfor lett ført på avveier når vi dømmer både oss selv og andre.

Blir vi enige med Gud i hans dom, at alle har syndet, da stiller vi oss i rekke med disse «alle». Guds Ånd vil da føre oss til denne enkle erkjennelsen: Jeg har syndet!

Og da står døren åpen for Guds frelsende nåde inn i vårt hjerte og liv. Kristus er en virkelig Frelser for virkelige syndere. «Der synden ble stor, ble nåden enda større!» (Rom 5,20).

7. mars – Gaven

«Hva fikk du da du ble en kristen?» spurte de Sundar Singh like etter at han var blitt omvendt.

«Jeg fikk Kristus», svarte sadhuen.

«Nei, du misforstår oss», sa de. «Vi mener: Hva var det du særskilt fikk da du ble omvendt?»

«Jo, jeg fikk Kristus», var svaret igjen. De spurte for tredje gang og fikk det samme svaret: Kristus.

Å, om vi riktig kunne forstå hva Gud har gitt oss i sin Sønn!

«For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3,16).

«Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8,32).

«Gud være takk for sin usigelige gave!» sier Paulus (2 Kor 9,15). Det samme sier alle troende.

I Kristus har vi fått alt vi trenger for å bli tilfreds i tid og evighet. Det er Bibelens ord og alle kristnes felles erfaring at denne gaven er nok til å gjøre livet lyst og rikt under alt annet som møter en kristen.

Han er min rikdom og min ære,
min hjertens lyst og tidsfordriv.
I ham jeg rett kan salig være,
for Jesus, han er selv mitt liv.
Hver elske hva hans hu står til,
jeg kun min Jesus elske vil.

Herre, la meg i dag få se tydeligere hva jeg eier i deg!

8. mars – Vær sann

Jeg tenker her særlig på ordene våre. Hvor mye usann og falsk tale vi fører! Ikke bare i politikken og i forretningslivet, men også i vår daglige tale og på det åndelige og kristelige området.

«Hvordan står det til med deg?»

«Jo takk, bare bra!» svarer vi med munnen, mens samvittigheten tydelig protesterer.

«Der talte du ikke sant. Du har det ikke godt», sier det der inne. «Du burde hatt det godt. Forutsetningene har du, men du har latt ditt indre liv bli underernært!»

«Falske lepper er avskyelig for Herren, men de som går ærlig fram, er ham til behag» (Ordsp 12,22).

Jeg leste nylig dette sanne ordet i et blad:

«Hvor lett det er å bli uærlig i ordene sine! Særlig om en begynner med småløgner, eller bare med det som kalles halve sannheter, tar det

lett overhånd. Våk her! Karakteren og gudsforholdet blir skadet og kan bli ødelagt like mye av 'små' løgner som av 'store'.

«Og ingen kommer vel gjennom livet på løgn, enten den regnes for stor eller liten etter menneskelig mål. For den er avskyelig for Herren!»

Falske lepper gjelder for øvrig mer enn løgnen. En kan gi seg ut for å være det en ikke er. En kan vise vennlighet og fortrolighet rett i ansiktet på noen, og så snu seg og tale på en helt annen måte bak ryggen på dem.

Også det er falske lepper. Også det er avskyelig for Herren.

9. mars – Gud elsker meg

Å, for en usigelig trøst det ligger i å vite at Gud elsker meg! Jeg vil ikke lenger vanære ham ved å tvile på hans guddommelige kjærlighet til meg.

Han elsket meg jo før han kalte meg. Det var hans evige kjærlighet som gjorde at han ga sin Sønn i døden for meg!

Han sendte bud etter meg, og det gjorde meg urolig og full av lengsel etter å få komme i samfunn med ham. Alt vitner for meg om at han elsker meg.

Hans advarsler i fristelsens stund, hans tukt når jeg syndet, og hans trøsteord til meg i angerens time vitner om at han har omsorg for meg nå.

I dette har jeg garantien for at jeg skal bli bevart til jeg ser ham som han er, i den evige herlighet.

Derfor vil jeg ved hans nådige hjelp alltid stå i kampstilling mot synden og søke hans ære i alt mitt arbeid.

Jesus, det er mer enn meget
at jeg deg til gave fikk!
Ta mitt hjerte som ditt eget,
sett det i den rette skikk:
Så jeg alltid frisk og mild
roper: Herre, som du vil!

10. mars – Gud gir både tukt og trøst

Da en eldre troende kvinne var død, fant de dette i dagboken hennes:

«Livet vårt er som en urskive, og viserne er Guds hender. Den korte viseren er tuktens hånd, den lange er nådens og barmhjertighetens hånd. Langsomt og sikkert går tuktens hånd sin gang, og Gud taler ved hvert slag.

«Men over den går nådens og barmhjertighetens hånd og øser over oss tolv ganger så mange velsignelser for hvert slag av tukt og prøvelser … Begge hendene er festet til et sikkert sentrum: Guds store og uforanderlige kjærlighet.»

Regner vi så med at også tuktens ris er et uttrykk for Guds evige og uforanderlige kjærlighet til barna sine, da blir alt sammen nåde. Alt som møter oss troende på veien, skal da ved Guds visdom formes om til vårt beste.

Og da opplever vi at det gamle, kjente ordet i Rom 8,28 er sant: «Alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud.»

Hva han tar og hva han giver,
samme Fader han forbliver.
Og hans mål er kun det ene:
Barnets sanne vel alene!

Så gjelder det for oss alle å legge livet vårt i Herrens hånd og la ham stå ved ratt og ror. Da skal ingenting kunne skade oss, selv om det ser fortvilet ut i øyeblikket.

For den farshånden som tukter, er den samme som måler ut trøsten etter vårt behov og etter de forholdene vi lever under.

11. mars – Gud hører bønn

Denne lille hverdagsprekenen skal særlig være en hilsen til foreldre og andre som har slektninger de ber for. Gud hører bønn! Den sannheten er stadfestet både i Skriften og i de troendes erfaring.

«Kall på meg på nødens dag, så vil jeg fri deg ut, og du skal prise meg» (Sal 50,15).

«Kast på Herren det som er lagt på deg» (Sal 55,23).

Disse og mange andre klare løfter kan vi regne med, vi som ber for andre.

En troende mann fortalte meg dette fra ungdomsårene sine. Han bodde i en av de større byene våre. En kveld mens han gikk arbeidsledig, ble han utsatt for en mektig fristelse fra Satan gjennom noen kamerater.

Han er nettopp i ferd med å la seg overtale til å bli med til et stygt hus, en helvetes forgård. Da er det med ett som en usynlig makt leder ham bort. Han går hjem til rommet sitt og er reddet.

«Hvilken snare var det som var lagt ut for deg den kvelden?» skriver mor i et av de første brevene etter denne hendelsen. «Jeg kjempet slik i bønn for deg og fikk ikke ro før jeg etter en stund ble forvisset om at du var utfridd.»

Dato og klokkeslett stemte nøyaktig. Han kunne aldri glemme denne underlige hendelsen. Den styrket hans tro på at Gud hørte mors bønn for gutten sin.

«Vær vedholdende i bønnen, så dere våker i den med takk til Gud» (Kol 4,2).

Husk at Herren har mer omsorg for dem vi ber for, enn vi selv har.

Bønnen skal ikke bevege Guds hjerte. Den er først og fremst et mektig våpen mot fienden. På en uforklarlig måte blir fienden svekket og Guds hjelp utløst ved bønnen i Jesu navn.

Glem da ikke, min kjære venn som ber for andre, at Gud hører din bønn!

12. mars – Hva er Kristus for deg?

Den historiske Kristus vil være erfaringens Kristus for deg. Han vil vise seg for deg som en levende og nærværende Frelser, som kan dekke alt ditt behov i alle livets vansker.

Nylig kom en eldre troende kvinne bort til meg etter et møte. Hun så svært nedtrykt ut.

«Det er ikke lett for meg å være glad og fornøyd. Jeg har en sønn som går på syndens veier.»

Jeg forsto den gamle, sørgende moren, og det var ikke lett å gi henne den trøsten hun trengte i sorgen. Likevel leste vi Salme 23.

«Når tror du David sang denne salmen om Herren som sin hyrde for første gang?»

Jeg forklarte henne at det trolig var i den mest kritiske stunden i livet hans. Da hadde han ikke bare en sønn som gikk på syndens veier – han ble til og med forfulgt og jaget på liv og død av den samme sønnen.

Da er det han sier: «Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting» (Sal 23,1).

«Det kunne ikke jeg klare», sa hun etter en stund. Nei, det kunne heller ikke David klare i egen kraft. Det overgår menneskelig kraft, men Gud kan.

Vi skiltes. Da jeg møtte henne igjen, så jeg straks at hun hadde fått seier i sorgen.

«Du har møtt Gud, ser jeg?»

«Ja, og han sa meg at han elsket sønnen min mer enn jeg gjorde. Det ble min store trøst, så nå kan jeg glede meg midt i sorgen.»

Slik kan en kristen møte Gud i Kristus og få den hjelpen han trenger, stund for stund og dag for dag gjennom hele livet.

Og blir han i åndens stillhet for Herrens ansikt, skal den indre opplevelsen sette sitt merke også på hans ytre liv.

Hva er så Kristus for deg? Han vil i dag gi deg den nåden du trenger. Vær viss på det!

13. mars – I Herrens fortrolige samfunn

Jeg kom inn til en eldre troende mann som lå syk. Han var en av støttene i bygda. Nå hadde han vært syk lenge, og jeg ventet å finne ham nedtrykt og tung. Men han lå der med et smil og så lykkelig og tilfreds ut.

«Har du nylig fått et ord fra Herren, siden du ser så lykkelig ut?» spurte jeg.

Uten å si noe viste han meg Sal 25,14, der det står skrevet: «Herren har fortrolig samfunn med dem som frykter ham.»

Bibelen er blant annet en historie om hva Gud kan utrette med de få, ja, med den ene som helhjertet overgir seg til ham og lever i Herrens fortrolige samfunn.

Alle som Gud har brukt til varig velsignelse for sin samtid og for ettertiden, var menn og kvinner som brukte denne retten.

Inntektene må svare til utgiftene. Bønnelivet med Herren og de stille stundene med Ordet er inntektskilden. I Kristus er alle åndelige velsignelser gitt oss. I fortrolig omgang med ham tilegner vi oss dem.

Om noen av Herrens første venner ble det sagt: «De kjente dem igjen, at de hadde vært sammen med Jesus» (Apg 4,13). Kan det sies om oss?

Gå inn for Herrens åsyn i dag. Søk stillhet der ved hans føtter. La ham få tale til deg fra helligdommen. Drikk i dype drag av kilden, så skal du kunne møte dagens fristelser med guddommelig ro og styrke.

14. mars – I Herrens fortrolige samfunn

Vi vil nevne noen av dem Gud på en særlig måte har vedkjent seg gjennom tidene, og vise at de alle har stått i fortrolig samfunn med ham.

Abraham kalles «de troendes far» og «Guds venn».

Av karakter var han liten i egne øyne og hadde stor omsorg for andre. «Se, jeg har dristet meg til å tale til Herren, enda jeg er støv og aske» (1 Mos 18,27). Han våget livet sitt for å redde Lot og de andre i farens stund.

Det som preget gudsforholdet hans, var barnlig tillit og hengivenhet. Gud skal holde det han har lovt. Abraham venter tålmodig og blir ikke skuffet. Den lovte sønnen blir gitt ham.

Men senere, når Gud krever det, er han villig til å ofre denne kjære skatten.

Hemmeligheten bak styrken i hans tro og hengivelse er at han sto i Herrens fortrolige råd.

«Herren åpenbarte seg for ham» (1 Mos 12,7). «Skulle jeg vel skjule for Abraham det jeg er i ferd med å gjøre?» (1 Mos 18,17). «Jeg kjennes ved ham!» (1 Mos 18,19)[1] «Abraham ble fortsatt stående for Herrens åsyn» (1 Mos 18,22). «Herren hadde velsignet Abraham i alt» (1 Mos 24,1).

Slike og lignende ord kan vi lese om denne mannen i Den hellige bok. La oss nå huske at vi har den samme adgangen og de samme privilegiene i dag, om vi hører Gud til.

«Derfor skal dere vite at de som har tro, de er Abrahams barn» (Gal 3,7).

15. mars – I Herrens fortrolige samfunn

Moses var lederen Gud brukte til å føre Israel ut av Egypt. Den førtiårige arbeidsdagen hans var rik på erfaringer av Guds vise ledelse og kraft.

[1] NB: «Jeg har utvalgt ham».

Ettermælet hans lyder så vakkert: «Men det sto ikke mer fram noen profet i Israel som Moses, han som Herren kjente ansikt til ansikt» (5 Mos 34,10).

Av naturen var han som de fleste av hans slag, hissig og pågående. Derfor ser vi at han som ung, før Gud hadde fått ham i skole, slo i hjel en egypter som plaget en av hans folk.

Mange år senere heter det om ham: «Men Moses var en meget ydmyk mann, mer enn alle mennesker på jorden» (4 Mos 12,3). I mellomtiden hadde han levd i Herrens fortrolige samfunn.

«Munn til munn taler jeg med ham», sier Herren (4 Mos 12,8). «Herren talte til Moses ansikt til ansikt, som når en mann taler med sin neste» (2 Mos 33,11).

En gang var han alene med Gud i førti dager. Da han kom ned fra fjellet, skinte ansiktet hans, men han visste det ikke selv.

Nådesamfunnet med Herren hadde satt sitt særpreg på ham: hellig omsorg for folket sitt.

Da han sto på fjellet og talte med Gud om det syndige folket, sa han: «Å, om du ville forlate dem deres synd! Men hvis ikke, da stryk meg ut av din bok som du har skrevet!» (2 Mos 32,32).

I samme grad som vi pleier samfunnet med Herren, får også vi del i hans sinn.

16. mars – I Herrens fortrolige samfunn

Esra er kalt den andre Moses. Han var en av lederne i den vekkelsen som gikk over en stor del av det gamle paktsfolket fra år 456 til 409 f.Kr. I denne tiden ble templet gjenreist og Jerusalems nedrevne murer bygd opp igjen.

Det som særlig preget Esra, var dyp sorg over den moralske og åndelige tilstanden folket hans var i.

Da han hørte hvordan det virkelig sto til, ble han så grepet at han «satt i stum sorg». «Jeg kastet meg på kne og rakte ut mine hender til Herren min Gud», sier han (Esra 9,3–5).

Han var en Ordets mann, først og fremst fordi han «hadde vendt sitt hjerte til å granske Herrens lov og gjøre etter den» (Esra 7,10), og dernest fordi han underviste folket i Guds ord.

«En Guds mann med Guds bok på Guds veier» – det var Esra. Derfor ble han til stor hjelp for folket sitt, både åndelig, moralsk og sosialt.

«Esra lå gråtende foran Guds hus og ba», står det om ham (Esra 10,1).

Han var i sannhet en Guds prest som bar folkets nød på sitt hjerte. Og denne nøden øste han ut for Herrens åsyn, fordi han sto i fortrolig samfunn med ham.

Verdens store behov i dag er ikke først og fremst store talere eller reformatorer, men troende mennesker som lider med folket, som taler med Gud og regner med hans makt til moralsk og åndelig gjenreisning.

17. mars – I Herrens fortrolige samfunn

Nehemja var Esras medarbeider under den store folkevekkelsen. Han kom til Jerusalem 13 år senere og virket fra år 445 til 409. Navnet hans betyr «trøst fra Herren», og det var han i sannhet også for folket sitt.

Han sto i spissen da Israels murer ble gjenreist, under den bitreste motstand fra jødenes fiender. Selv om Nehemja var stattholder, var han en ydmyk troende mann som regnet med Herren i alt.

«Be og arbeid!» kan vi sette som en passende overskrift over livsverket hans.

«Jeg fastet og ba for himmelens Guds åsyn», forteller han, da han hadde fått i oppdrag av kongen å bygge opp murene (Neh 1,4).

«Så bygde vi da på muren» (Neh 4,6). «Men vi ba til vår Gud, og vi stilte ut vaktposter mot dem» (Neh 4,9). «Vår Gud vil stride for oss» (Neh 4,20). «Men styrk nå du mine hender!» (Neh 6,9). «Miskunn deg over meg etter din store nåde!» (Neh 13,22). Slike bønnesukk er boken hans full av.

«Alt dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i Herren Jesu navn» (Kol 3,17). «Be uten opphold!» (1 Tess 5,17).

Den troende som lever i denne sannheten, vil sette dype spor etter seg, både i hjemmet sitt og blant folket sitt, uansett hvilken stilling han ellers har.

Det er den bedende ånd disse ordene taler om, og den kan en troende få eie til enhver tid, både i arbeid og hvile.

18. mars – I Herrens fortrolige samfunn

Daniel er en av mennene i gammel tid som satte de dypeste spor etter seg. Som femtenårig gutt kom han fra sitt gudfryktige hjem i Juda ned

til verdensbyen Babylon. Her møtte han en ny kultur, en ny moral og det råeste hedenskap.

Men allerede da sto han fast. Det står om ham at han «satte seg fore i sitt hjerte at han ikke ville gjøre seg uren» (Dan 1,8). Han var altså en ung troende med en stålsatt karakter allerede som femtenåring.

Han vant alles tillit ved sitt rettskafne liv, sin fine dannelse og sin gudsfrykt, selv om de ikke delte troen hans. Etter hvert fikk han de mest betrodde stillingene ved hoffet, til han i sekstiårsalderen var en av de tre «statsministrene» i det store verdensriket.

Men nå begynte også fiendskapet mot Gud å melde seg hos kollegene hans.

De fikk i stand et forbud mot å tilbe noen annen enn kongen i en bestemt tid. Men Daniel holdt stand også i denne fristelsen. Han ba til den levende Gud tross forbudet. Så ble han kastet for løvene, men ved et inngrep fra Gud ble han reddet.

Hva er hemmeligheten bak denne mannens styrke? Svaret finner vi i dette ordet fra bøkenes bok: «Herren har fortrolig samfunn med dem som frykter ham» (Sal 25,14).

Om Daniel står det skrevet: «Så snart Daniel fikk vite at skrivet var sendt ut, gikk han inn i sitt hus. Der hadde han i sin sal åpne vinduer som vendte mot Jerusalem. Og tre ganger om dagen bøyde han sine knær med bønn og lovprisning for sin Guds åsyn, aldeles som han før hadde gjort» (Dan 6,11).

Her lå hemmeligheten bak styrken hans. Denne kilden – samfunnet med Herren – er felles for alle troende også i dag.

19. mars – I Herrens fortrolige samfunn

David var en av de fremste i Guds rike i gammel tid. På mange måter var han et forbilde på Kristus. Salmene hans har vært og er fortsatt til uvurderlig velsignelse for tusener.

Hva var hemmeligheten bak det rike troslivet hans?

Vi vil kaste et blikk inn i bønnelivet hans med Herren.

«Jeg var oppe tidlig i morgengryet og ropte om hjelp» (Sal 119,147). «Mine øyne var våkne i nattevaktene, for at jeg kunne grunne på ditt ord» (v. 148). «Å, hvor høyt jeg elsker din lov! Hele dagen grunner jeg på den» (v. 97). «Midt på natten står jeg opp for å prise deg» (v. 62).

«Den dag jeg ropte, svarte du meg. Du gjorde meg frimodig, i min sjel kom det styrke» (Sal 138,3). «David søkte styrke hos Herren sin Gud» (1 Sam 30,6).

Kan det ikke være her vi kristne i dag er svakest? Vi har ikke, fordi vi ikke ber (jf. Jak 4,2). Vi gir oss for lite tid til å ta imot.

Daniel og David var begge menn i fremskutte stillinger. De hadde det travelt. Den ene var statsminister, den andre konge, men de ga seg tid til bønn. Derfor var de sterke.

Vi har den samme adgangen som de. Den samme kilden som de drakk av, står åpen for oss.

Blott drikk igjen, min sjel,
jo større kraft du får
å svinge Åndens skarpe sverd
når du i striden går!

20. mars – Det sanne grunnlag

Den delen av kirkeåret vi nå er i, minner oss om Jesu Kristi lidelse. Denne sannheten er selve grunnlaget for troen vår.

Stanley forteller dette om sin omvendelse:

«Helt fra jeg var barn, var jeg dypt grepet av spørsmålet om frelse. Men jeg prøvde, slik så mange gjør i dag, å bli frelst ved lovgjerninger. Etter hvert fikk jeg se at mine gode gjerninger var for lette i Guds vektskål, og at ingen kunne bli rettferdiggjort ved lovgjerninger.

«Og da fikk jeg også se den dype meningen i Jesu ord på korset: Det er fullbrakt!

«Nå så jeg at han hadde fullbrakt alt som var nødvendig for min frelse, at han på korset hadde sonet min synd da han tok all synd på seg og led straffen i mitt sted.»

Den kjente presten dr. F. W. Krummacher sier om den lidende Kristus:

«Han står her i vårt sted og bærer våre synder. Derfor er vi i ham fri fra dommen og døden. Vi er sluppet ut av fangenskapet vi var i fordi vi hadde syndet.»

Uskyldig lam, så ynkelig
du ville ofres hen.
Din kjærlighet har bundet dig
å få oss løst igjen.

Du led og slet vårt fengsels bånd
med naglet fot og hånd.
Du gikk som løve av din grav,
vår død du plyndret av.

Se, det er det sanne grunnlaget for vår frelse: Lammet som frivillig ga sitt liv i vårt sted. Er det grunnlaget for ditt liv og ditt framtidshåp?

21. mars – Hva er det å tro?

En jødisk rabbiner sier: «Det er en eksplosiv kraft i evangeliet, som griper mennesket selv i dets tryggeste selvrettferdighet, bryter ned og bygger opp på nytt. Den troen som omvendte Paulus, Augustin, Frans og Luther, kan omvende hvem som helst til hvilken tid som helst.»

Det er troen på Kristus det er tale om her, Kristus den korsfestede. Jeg leste nylig dette i en fastepreken:

«Den døden Jesus døde, kan ikke sammenlignes med noe menneskes død. For han døde soningsdøden. Alle tiders og alle menneskers straff for synden rammet Kristus i hans død. Den pinen vi skulle ha lidt for vår synd, rammet ham i vårt sted, han som bar alle menneskers synder på sitt legeme på treet.»

Det vi skal få lov til å tro, er altså dette store og guddommelige: at Kristus døde for oss og dermed sonet vår synd.

Hva er så det å tro?

Gud har regnet med at vi har vanskelig for å ta det så enkelt som det i virkeligheten er. Derfor bruker Skriften forskjellige ord som betyr det samme som det «tørre» ordet tro.

Å tro, det er å ta imot. «Men alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn» (Joh 1,12).

Under et møte ga predikanten en liten gutt en femtiøring. Gutten tok imot den og takket. Den var hans, og ingen domstol kunne frata ham retten til den, enda han verken hadde fortjent den eller arvet den.

Kristus er Guds gave til verden (Joh 3,16), altså en gave til hver av oss. Har du tatt imot ham?

22. mars – Hvem eier deg?

Mange mennesker lever livet sitt som om de eide seg selv. De rår over tiden sin og pengene sine, ja, enda mer: over moralen og æren sin, som om ingen andre enn de selv hadde eiendomsrett til disse tingene.

Men så blir også livet deretter. Ingen sann glede, ingen sann fred, ingen virkelig harmoni eller vekst i karakter, til gagn for Gud og mennesker.

De ligner en harpe som hang i en gammel borg. Den var kostbar, men ingen hadde glede av den, for den var ustemt, og ingen kunne stemme den. Til slutt ble den satt bort i en krok som helt ubrukelig og unyttig.

Vil du at det skal bli slik med deg?

Men så en dag kom det en fremmed til borgen. Han fikk se harpen og ba om å få spille på den. Med sikre grep stemte han harpen, så hver tone ble ren og klar. Så begynte han å spille, og nå hørte de den mest vidunderlige musikk.

Da folk i borgen sto og undret seg, sa den fremmede: «Jeg kjenner denne harpen, for det er jeg som har laget den.»

Vet du at det er Herren Jesus Kristus som egentlig eier deg? Han har skapt deg, og han har gjenløst deg med sitt hellige og dyrebare blod da han døde for deg på korset. Derfor har han rett til å rå over livet ditt.

Først da blir det musikk. Ingen annen enn eieren kan stemme harpen i livet ditt. Gi ham lov til det i dag!

23. mars – Kristus ga seg selv for meg!

Stille, stille! Jesus lider,
blodet brenn, og sjeli kvider,
det er fastetid!
Pinfullt er kvart steg han stiger,
trøytt og sår han saman siger
i den store strid.

Stans, min sjel, i ditt rastløse jag! Se dette nådens under: Guds Sønn gir seg selv i døden for at du skal komme i samfunn med Gud og bli lykkelig i tid og evighet.

Ved din synd var du skilt fra Gud. Men Kristus åpner veien inn til det tapte paradis for deg.

Kom da med all din synd og smerte! Se, det er din syndeskyld han lider straffen for! Helt frivillig. Det er hans rene, guddommelige kjærlighet som driver ham til Getsemane og Golgata.

Jeg takker deg av hjerte,
av ganske sinn og sjel,
min Frelser, for din smerte,
du ville meg så vel!

Så vil jeg ved din kraft leve mer helhjertet for deg heretter. Du skal eie meg med alt det du selv har gitt meg. Din kjærlighet tvinger meg til det. Jeg kan ikke annet når jeg ser på deg.

Før jeg lærte deg å kjenne, trodde jeg i min dårskap at samfunnet med deg var en byrde, en tvangstrøye.

Nå er alt helt annerledes. Du har gitt meg et nytt sinn. Jo nærmere jeg kommer deg, desto lykkeligere er jeg.

La meg da få komme deg riktig nær, du Guds Lam! Fri meg fra alt som vil skille meg fra deg, så jeg av hele min sjel kan tilbe og tjene deg, til jeg en gang ser deg som du er, i din herlighet!

24. mars – Han som døde for oss

Jeg var en gang vitne til en ulykke som nær hadde kostet en ung gutt livet. Han fikk krampe og holdt på å drukne. Da sprang en kamerat til, og med fare for sitt eget liv fikk han dratt ham på land.

De to ble venner for livet.

Hør nå! Jesus Kristus, Guds Sønn, ga sitt liv i døden for deg. Han skulle «smake døden for alle», står det skrevet (Hebr 2,9).

Vi var alle i livsfare. Vår eneste redning var at Guds Sønn gikk i døden for oss – for deg. Har du takket ham for det?

Hva ville du synes om en mann som var reddet fra døden av en annen, hvis han senere ikke ville vedkjenne seg sin redningsmann? Det ville være ufint og skammelig, ikke sant?

Men det er nettopp dette du gjør deg skyldig i, du som ringeakter Kristus, din redningsmann, og ikke vil vedkjenne deg ham som din personlige Frelser.

Den store, mektige personligheten, apostelen Paulus, sier: «Han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og ble reist opp for dem» (2 Kor 5,15). «Jeg skammer meg ikke ved evangeliet» (Rom 1,16).

Bøy deg for ham
og tilbe ham.
Mektig til å frelse
han er!

25. mars – I mitt sted

Utenfor Danmarks vestkyst lå to menn i havsnød. Den ene var troende, den andre ikke. De hadde bare ett redningsbelte.

«Ta du det», sier den troende til den andre, «for jeg kan dø, men det kan ikke du.»

Han som fikk redningsbeltet, ble reddet, mens den andre gikk til bunns.

Den kjente indiamisjonæren Stanley Jones forteller om en ung student, MacLean, som druknet da han reddet en gutt han først hadde advart mot å våge seg ut i strømmen. Da han hadde fått gutten opp på en planke og sendt ham inn mot land, var han selv så utmattet at han sank og ble tatt av strømmen utfor stupet.

Det var en som var villig til å dø i mitt sted, for at jeg skulle leve ved ham.

«Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29). Helt frivillig, drevet av guddommelig kjærlighet, gikk han i mitt sted til Golgata, der han ga sitt liv i døden for meg.

Her ser jeg da et lam å gå
som seg til døden skynder,
et tålig lam, som bærer på
all verdens sorg og synder.
Til offerstedet står hans hu,
han sier: Se, her står jeg nu,
for Adams ætt å stride!
Man viser alle piner frem,
han svarer: Gjerne, hvert et lem
er ferdig til å lide.

26. mars – Kristus døde for meg

Ordet om Kristi blod går som en rød tråd gjennom Bibelen. Det står flere hundre ganger i Det gamle og Det nye testamente, når vi regner med de stedene der det omtales i forbilder.

Ved Kristi blod blir en synder som tror, frelst, helliggjort og forløst.

Min frelse ble vunnet med en høy pris: Guds Sønns blod. Vi leser i Apg 20,28: «Guds menighet, som han vant seg med sitt eget blod.»

Og apostelen Peter sier: «For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam» (1 Pet 1,18–19).

Ingen annen pris kunne veie opp vår himmelropende synd.

Når en synder virkelig får se noe av sitt hjertes fordervelse, kan ingen annen sannhet trøste ham enn sannheten om det sonende blodet – det blodet som rant fra Guds Sønns legeme på Golgata kors.

Etter Guds ord er dette blodet den virkende årsaken til at vi får syndenes forlatelse. «I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom» (Ef 1,7). «Uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt» (Hebr 9,22).

Å, om alle som i dag strever med å få visshet om syndenes forlatelse, ville stanse ved denne herlige sannheten at Kristus døde for oss!

Da skulle de få se at alt det de strever med å få i stand før de vil tro tilgivelsen, det har Kristus ordnet for oss ved sin død på korset.

Grunnen til min visshet og lykke i dag er denne enkle sannheten at Kristus døde for meg. Og denne vissheten og lykken kan bli din.

27. mars – Guds Lam

Ja, Herre, jeg vil så gjerne få se deg. Jeg er en synder. Du er den eneste som kan gi meg den sanne trøsten. Du bar jo min synd på ditt hellige legeme.

La meg få se deg nå i denne påskehøytiden som aldri før!

Du gikk jo den tunge smertens vei for meg. Du gikk frivillig. Det var ingen som ba deg om å gå, men du visste at det var min eneste redning.

Takk, du Guds Lam! Jeg er uverdig til din kjærlighet. Men takk for at du elsker meg, så uverdig og ussel som jeg er. Og denne kjærligheten din er min himmel på jord.

Å Herre, jeg ber om at mange må få se deg nå. Hjelp alle dine vitner, både lek og lærd, så de får male deg vakker og tiltrekkende, slik at menneskene får lyst til deg.

Du har jo kjøpt oss alle med ditt blod. Vi er din eiendom. La din hellige og rene kjærlighet få fylle mitt sinn, så jeg blir mer lik deg.

Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
sett meg opp til deg,
så at dine kjære øyne
festes kan på meg.

Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
still deg foran meg,
så at mine trette øyne
hvile kan på deg.

Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
på ditt kors opphengt,
blodig, såret, tornekronet,
spyttet på, hudflengt.

Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
døende for meg,
for at jeg rettferdig, salig,
skal tilhøre deg.

28. mars – Kristus i mitt sted

En gammel legende forteller om Barabbas at han gikk lenge omkring i Jerusalem etter at han var satt fri. Men så la han merke til at byen var så folketom.

Han bestemte seg da for å gå ut til Golgata, der han hørte at folkemengden hadde gått for å se på de tre som var dømt til døden.

Mens han var på vei til Golgata, ble det plutselig belgmørkt omkring ham. Han satte seg på en stein og ventet. Så kom det et forferdelig jordskjelv, og endelig lysnet det litt, så han kunne gå videre.

Nå møtte han mange mennesker som fortalte ham om Jesus, som ble korsfestet i stedet for en fange som het Barabbas. Det ga ham mye å tenke på.

«Han ble korsfestet i mitt sted», sa han til seg selv.

Den løslatte forbryteren var nå kommet til Golgata, og han gikk bort til de tre korsene. Først så han på den ene av røverne.

«Jo, ham kjenner jeg. Vi har ofte vært sammen og gjort innbrudd», sa han så høyt at folk kunne høre det. Noe lignende sa han da han så den andre røveren.

Men så vendte han seg til ham som hang på det midterste korset. Lenge sto han og så inn i Herrens rene, uskyldige ansikt. Så sa han:

«Deg har jeg aldri sett før. Jeg kjenner deg ikke, men én ting vet jeg: Du henger der i mitt sted!»

Fra den dagen ble det en vending i livet hans.

Still deg i dag i ånden foran det midterste korset på Golgata. Si til Herren: «Du henger der i mitt sted. Jeg har syndet, du var uskyldig.»

For min skyld ble du såret,
har verdens synder båret.

Takk, Herre! Så gir jeg mitt liv til deg fra i dag.

29. mars – Se Guds Lam

Lammet måtte være lyteløst. Men det var ikke nok. Det måtte gi sitt liv.

I evangeliene hører vi Jesu vitnesbyrd om seg selv: «For Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som løsepenge i manges sted» (Mark 10,45).

Denne sannheten at Guds Lam ga sitt liv som et stedfortredende offer, har fått stor plass i brevene.

«Dette er avgjort: Én er død for alle» (2 Kor 5,14). «… døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige» (Rom 5,6). «Han som bar våre synder på sitt legeme opp på treet» (1 Pet 2,24).

Han glemte seg selv midt i døden,
han glemte sin tornfulle vei.
Han så kun på menneskenøden,
å tenk, det var allting for meg!

Det som gjør Kristi stedfortredende død så vidunderlig tiltrekkende, er det historiske faktum at den var helt frivillig. Ingen kunne tvinge ham til å gi sitt liv. Han ga det selv, fordi han elsket oss så høyt.

Bli nå stille for denne herlige sannheten, og spør deg selv for Guds ansikt: Er jeg villig til å overgi meg helt frivillig til denne Frelseren, som elsket meg så høyt?

Prøv å si oppriktig i ditt hjerte: «Jeg gir meg helt til deg, Herre, med alt jeg er og har! Fra nå av tilhører jeg deg. Jeg vil ikke lenger leve for meg selv, men for deg som døde for meg på korset.»

Da skal du få oppleve en påske du vil takke Herren for. Frelsens og fornyelsens sol skal gå opp over livet ditt og bringe vår, med lovsang

og livsmot, inn i hjertet ditt. Og Lammets karakter skal formes i deg, til Guds ære og andres frelse.

30. mars – Getsemane

Stille, min sjel, for Jesus!
Ensomhet søk med ham;
du har behov å dvele
titt hos Guds dyre Lam.

I dag vil vi særlig tenke på Jesus i Getsemane. Foran meg har jeg en kvist fra et av oljetrærne i hagen der. En venn av meg hadde den med seg fra en reise i Det hellige land.

Her i hagen kjempet min Frelser den blodige striden for meg. Her svettet han blod for meg. Her sank han sammen under byrden.

Du gikk for meg en blodig sti,
og jeg som skyldig var, slapp fri.

Herrens lidelse i Getsemane var stedfortredende. Han var syndebæreren som tok all verdens synd på seg. Det var min og din synd som presset fram svetten, så den falt som bloddråper ned på jorden.

Så heslig og himmelropende avskyelig er synden at Guds Lam blir trykket til jorden av den allerede i Getsemane. Men han vek ikke unna.

Man viser alle piner frem.
Han svarer: Gjerne, hvert et lem
er ferdig til å lide.

«Seieren på Golgata ble vunnet i Getsemane», sier en Guds mann. Helt overgitt til Faderens vilje, til frelse for slekten, gikk vår Frelser rolig og sterk inn i løvens gap – for meg.

«Er det da meg dere leter etter, så la disse gå!» (Joh 18,8). «Hin time i Getsemane …»

Mørkets makt fikk slite og rive i sitt offer. Villig lot han seg binde og føre til slaktebenken – i mitt sted.

Herre, jeg tilber deg. Du skal eie meg helt.

31. mars – Det er fullbrakt

Et herligere budskap har aldri lydt over jorden enn dette ordet fra korset: «Det er fullbrakt!» (Joh 19,30).

I dag vil vi særlig minne om hva dette budskapet inneholder for søkende sjeler som gjerne vil få fred med Gud.

Det forteller at din syndeskyld er betalt av din stedfortreder, Herren Jesus Kristus. Mange hundre år før korset ser profeten fram til forløsningens under og roper «at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt» (Jes 40,2).

Det er denne herlige sannheten du skal tro for din del. Da blir du løst i samvittigheten og får fred med Gud på dette grunnlaget: Det er fullbrakt.

Rosenius, som ved skriftene sine har vært til stor hjelp for så mange søkende, sier:

«At en da ikke vil ta sin tilflukt til Kristus og hans fortjeneste, udyktig og uverdig som en er – å, 'det er sjelesykdom stor, ei rett å akte Jesu blod'. Kort sagt: Når du igjen fylles av disse tankene: 'Hvis jeg bare var slik og slik' og så videre, så legg en gang merke til hva som er midtpunktet i all denne talen, det som alle tankene dine dreier seg om, og som troen din bygger på. Det er det lille ordet jeg.

«'Hvis jeg var – hvis jeg kunne', heter det. Det er ditt jeg som er så viktig. Du vil selv være rettferdig og slik bli din egen frelser.

«Merk deg her at mens vi stadig sier jeg, jeg, så gjentar også Herren sitt jeg og sier: 'Det er sant, du er ikke som du bør være, du er skyldig i alt og uverdig, men jeg, jeg har utslettet dine overtredelser som en tåke.' Lovet være hans navn! Når du sier: 'Jeg angrer ikke synden rett', så sier han: 'Nei, ikke at du har angret rett – jeg har angret for deg i Getsemane. Jeg, jeg har utslettet …'»

Tro dette budskapet i dag! Det gjelder nettopp deg som ikke finner noen trøst i deg selv. «… døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige» (Rom 5,6). «Det er fullbrakt!»

April

1. april – Korsets seier

«Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» (Kol 2,15)

Det er følelsen av synd og avmakt som skremmer og uroer så mange i dag. Hør! Alle fiender er avvæpnet i Kristus. De har ingen makt over dem som daglig lever det skjulte livet med Kristus i Gud.

I Bunyans «Pilegrimsvandringen» oppdaget Kristen en dag plutselig to brølende løver som så ut til å ligge på veien og sperre den, og han ble redd. Men da han undersøkte saken nærmere, så han til sin store glede at de var bundet i sterke lenker.

De kunne heller ikke nå opp på veien, men bare til veikanten. På veien, og særlig midt på veien, var det trygt og farbart.

I bibelordet ovenfor ser vi at Kristus har overvunnet fiendene våre på korset. Det er korsets store seier – for oss.

Kristus er veien. Ingen kommer til Faderen uten ved ham. Alle som lever i fellesskap med Kristus og regner med ham i striden, er derfor uovervinnelige.

«Djevelen er en avvæpnet fiende», sier en kjent forfatter, «men bare så langt som vi er korsfestet med Kristus, så langt som vi i tro er forent med ham i hans død og oppstandelse.

Djevelen er avvæpnet så langt som vi selv er avvæpnet og maktesløse, så vi stoler på vår allmektige Herre alene, strider i hans kraft og seirer i hans seier. Mot dem som er korsfestet med Kristus, har Satan ikke noe våpen.»

2. april – Har du møtt ham?

Evangeliene forteller så enkelt og troverdig om vanlige hverdagsmennesker som møtte den oppstandne Frelseren.

De så ham og talte med ham. Han trøstet og veiledet dem, han spiste sammen med dem og velsignet brødet og fisken for dem.

I førti dager, mellom oppstandelsen og himmelfarten, vandret han sammen med sine. Gang på gang møtte de ham.

Har du møtt ham?

Han er en levende, nærværende Frelser også i dag. Du kan møte ham i Ordet, i bønnen, i ånden, på arbeidsplassen, i strevet, i kampen og i lønnkammeret.

«Hvordan kan du vite at Kristus er oppstanden?» sa en vantro til en troende som han kom i samtale med.

«Det er bare en halv time siden jeg møtte ham!»

Henry Ward Beecher, «en av de mest veltalende og beste menn», forteller om sitt møte med Herren:

«… Den velsignede morgenen i mai, da jeg opplevde at det var Guds natur å elske mennesket i dets synd for å hjelpe det ut av den, slik min mor elsket meg når jeg hadde det vondt, for å hjelpe meg ut av det – da møtte jeg Gud …»

Har du møtt ham? Du kan få møte ham. Han er deg ganske nær. Han venter på deg, og han sier til deg: «Kom til meg …» (Matt 11,28) «… den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» (Joh 6,37)

3. april – Jeg har sett det

De historiske bevisene for Kristi oppstandelse er enestående klare, og de er tilgjengelige for folk flest. Les de siste kapitlene i de fire evangeliene om oppstandelsen og om de elleve gangene Kristus åpenbarte seg mellom oppstandelsen og himmelfarten. Les dem mange ganger. De tåler det.

En gang åpenbarte han seg for over fem hundre voksne menn. De så ham, de talte antakelig med ham, og de ble veiledet, tuktet og trøstet av ham. De sørget da han forlot dem. Den tiden du bruker på å lese dette, er ikke bortkastet.

Men også erfaringen viser på en enestående måte at Kristus er oppstanden.

For en tid siden leste jeg en bok av en troverdig kvinne om de sosiale forholdene i Oslo og om den redningsmisjonen hun særlig er knyttet til. Blant mange andre trekk hun forteller om, husker jeg særlig ett:

En del voksne menn var samlet til et kameratslig samvær. Alle var tidligere forbrytere og løsgjengere som hadde vært til stort bry for det offentlige, og særlig for Oslo kommune. Nå var de alle blitt troende mennesker som hadde arbeid og et hjem.

De snakket om fortid og nåtid. De var lykkelige og godt fornøyd med de nye kårene de nå levde under, med Herrens velsignelse.

Nå hadde de arbeid og tjente så mye at de til sammen betalte flere tusen kroner i skatt. «Og det kan kommunen takke Jesus for», sa en av dem.

Det er tusenvis av menn og kvinner blant oss i dag som har opplevd at troen på den oppstandne Herre og Frelser har forandret livet deres totalt. De kan si som Johannes:

«Og jeg har sett det, og jeg har vitnet at han er Guds Sønn.» (Joh 1,34)

4. april – Kristus er oppstanden

Den ene religionen er like god som den andre, sier enkelte av vantroens talsmenn.

Det er ingen vesensforskjell på kristendommen og de andre religionene, sier de videre.

Er det sant? Nei. Alle som kjenner litt til de forskjellige religionene, vet at det er en vesensforskjell mellom kristendommen og alle andre religioner.

Evangeliet om Kristus er enestående!

Det forteller om en oppstanden og levende Frelser!

I de førti dagene mellom oppstandelsen og himmelfarten møtte den oppstandne Kristus vennene sine. De enkle skildringene av disse møtene er så saklige og sannsynlige at ingen som leser dem – lærd eller enfoldig – vil tvile på at de er troverdige, så sant de ikke leser med forutinntatte meninger.

Alle religionsstiftere, fra Konfutse, Buddha og Muhammed og ned til dem som kom senere, ligger i gravene sine. På graven deres kan det stå:

Her under hviler …

Men Kristi grav er tom! Han er oppstanden. Han brøt det romerske seglet og er «godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde» (Rom 1,4).

5. april – Han er ikke her, han er oppstanden!

Denne hilsenen fikk de som søkte etter Herren i graven (Luk 24,6).[1] At Kristus hadde stått opp fra de døde, må ha overveldet dem.

Senere skriver apostelen Peter:

«... har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde» (1 Pet 1,3).

Det levende håpet er knyttet til en levende Frelser.

Eier du dette håpet? Da er alle gåter løst og alle vanskeligheter overvunnet i tro. Har Kristus blitt en levende, nærværende Frelser for deg, da eier du den troen som er «den seier som har seiret over verden» (1 Joh 5,4).

La denne sannheten få prege karakteren vår, så vi opplever hans oppstandelseskraft i kampen mot synden. Da blir det sant også om oss som tror, at vi er «oppstått» fra de gamle vanene og vandrer i et nytt liv i Herrens kraft.

«Han er ikke her» – han er ikke den samme som før. Han har seier over sitt hastige sinne og sin løse tunge. «Han er oppstanden!»

«Min mors bibeloversettelse liker jeg best!» sa en student i en samtale om hvilken oversettelse av Bibelen som var den beste. «Helt siden vi var små, har hun oversatt Bibelen for oss i sitt daglige liv.»

Vår tid er realistisk og gjennomskuer det meste. Talemåter duger ikke. Folk spør etter realiteter.

La oss som bekjenner den oppstandne Herres navn, daglig i tro ta til oss hans oppstandelseskraft, så også vi kan være med og «oversette» Bibelen i hverdagslivet vårt, til Guds ære og til hjelp for våre medmennesker.

Da blir dette ordet av Jesus virkelighet: «... jeg lever, og dere skal leve» (Joh 14,19).

6. april – Kraften i Kristi oppstandelse

Når et menneske tar imot Kristus i tro, vil det snart vise seg i livet hans.

[1] NB: «Han er ikke her, han er blitt reist opp!»

Den kjente skuespilleren Ashlyn, som særlig var blitt populær for sine morsomme sanger, ble omvendt på et av dr. Torreys møter.

Han gikk straks til direktøren og fortalte at han var blitt omvendt og derfor ikke kunne opptre mer på scenen som skuespiller.

Direktøren rådet ham til å stå fram og forklare hvorfor han ikke utførte sin del av programmet.

Publikum trodde det var den gamle, morsomme Ashlyn som viste seg, og hilste ham med livlige tilrop. Da bifallsstormen hadde stilnet, sa han:

«Jeg er kommet hit i kveld for å si dere hvorfor jeg ikke kan utføre min del av programmet. Jeg er blitt omvendt til Gud ved dr. Torreys møte i Albert Hall.

Nå føler jeg at jeg må bruke livet mitt og evnene mine, ikke til å more folk, men til å tjene min Frelser, som døde for meg. Jeg kan ikke lenger spille narr for mennesker når jeg vet at så mange går mot den evige fortapelsen.»

«Det er ikke lenger Augustin!» sa den store filosofen da kameratene hans ville lokke ham til synd som han før hadde vært med på.

Han var blitt et nytt menneske ved troen på den korsfestede og oppstandne Herre og Frelser.

Det nye livet viste seg straks i forholdet hans til de syndene han levde i før.

Måtte det være sant om alle oss som bekjenner Kristi navn, at vi lever et nytt liv i kraften fra Kristi oppstandelse, til Herrens ære.

7. april – Han traff blinken

Apostelen Paulus var en lærd mann som stod på høyden av sin tids kultur. Han var en høybåren jøde av Juda stamme, godt inne i den jødiske religionen, oppdratt i den greske kulturen og romersk borger.

Etter omvendelsen var det én ting som stadig lå ham på hjertet: at folket hans måtte bli frelst. Han led for dem, og lidelsen fikk utløp i bønn.

Hva var det da denne mannen ville for folket sitt?

Med sin lærdom og sin store kunnskap kunne han ha løftet dem høyere både moralsk og sosialt. Men han var klar over at det var én ting de trengte framfor alt. Det kommer så tydelig fram i bønnen hans.

Selv sier han om dette:

«... mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst» (Rom 10,1). Han retter bønnen sin helt mot dette ene målet: «at de må bli frelst».

Hvorfor gjør han det? Jo, han visste at om de oppnådde alle andre fordeler i dette livet, men ikke ble frelst, så gikk de fortapt.

Søkte de derimot først Guds rike, ville de få det andre i tillegg. Derfor traff han blinken når han først av alt ba om at de måtte bli frelst.

Hva er det folket vårt trenger? Hva er det som alene kan berge oss? Ja, ikke bare oss, men hele verden? Den verden som i dag lider og blør?

Hva er det vi som troende særlig må ha som mål for bønnen vår i dag, for vårt folk og for hele jorden?

Jo, dette ene, først og fremst: at de må bli frelst. At Kristus må få innta hvert enkelt hjerte og bo der. At han må få herredømme i hjerter og liv, i hjem og samfunn. Det er den eneste redningen for slekten og for hvert enkelt menneske.

Også vi troende i dag må innstille oss mer helhjertet på å treffe blinken. Ellers blir det spredt fekting og mislykket offensiv.

8. april – I Guds skole

Hele livet er en skolegang. Guds mening med barna sine er at alt som møter oss i livet, skal lære oss noe.

Lidelsen skal lære oss tålmodighet og utholdenhet. Medgangen skal lære oss å takke. I alle ting skal vi se Guds hånd og spørre hva han vil lære oss.

En kjent Herrens tjener sa blant annet dette i en preken om å være under Guds hånd:

«Er du blitt en ydmyk mann eller kvinne, en ydmyk kristen – som ikke er så overbevist om noe i verden som dette: Jeg er en ynkelig stakkar, selv om det blir gjort aldri så mye vesen av meg?

Jeg mener at å se dette er helt grunnleggende og nødvendig om det i det hele tatt skal komme noe ut av Guds møysommelige arbeid med oss i skolen.

Hvordan har det gått med å omsette de indre livsverdiene til ytre, praktisk, synlig livskunst? Det er jo nettopp ved en slik omsetning at

helligheten gror fast i oss, så den gjennom stadig gjentatt handling blir til hellig vane og hellig natur. Hvordan har det gått med oss?»

Det er vel ikke så lett for oss selv å bedømme hvordan Guds nåde har virket i karakteren vår. Det er heller ikke nødvendig. Hovedsaken er at vi ikke sniker oss unna, men daglig lar både den tuktende, den ydmykende og den trøstende nåden få virke uhindret på oss.

Da blir vi formet til Guds ære. Og en dag, når Guds gjerning er fullendt i oss, slik den allerede nå er fullendt for oss, da skal vi foran Guds og Lammets trone gi ham all ære for all den nåden han så rikelig har øst ut over oss.

9. april – Har du glemt å be?

Jeg leste en fortelling, skrevet av en pålitelig mann som jeg kjenner. En skipper skulle ned til Danmark fra Sveriges vestkyst med motorskonnerten sin, som var lastet med stein. Hustruen og datteren hans var med.

Vinden var frisk, og leia de seilte i, var trang og vanskelig. Plutselig stanset motoren, og skonnerten begynte å drive ned mot et farlig skjær.

Skipperen strever med å få motoren i gang. Så går han inn til hustruen og datteren og forteller dem med forsiktige ord at de om noen minutter vil drive mot et skjær og knuses.

Han går ned igjen til maskinisten, men alt ser håpløst ut. Minuttene er kostbare. Angstsvetten renner både av skipperens og maskinistens ansikt.

Da han går inn i kahytten igjen, sier hustruen hans: «Men kjære, vi har jo glemt å be!»

De bøyer knærne og roper med én gang til Herren om hjelp.

Straks etter, da skipperen kommer ut på dekk, hører han at maskinen begynner å gå.

Hardt styrbord ror!

I siste øyeblikk glir skonnerten forbi det farlige skjæret, og få minutter etter er de ute i åpen sjø og reddet.

Da skipperen kommer ned i maskinrommet, sier maskinisten:

«Tenk deg, jeg hadde gitt opp alt og reiste meg for å tørke svetten – da begynte maskinen plutselig å gå av seg selv!»

Gjennom denne hendelsen ble begge omvendt.

La meg nå spørre deg en gang til: Har du glemt å be?

«Dere har ikke, fordi dere ikke ber», sier apostelen (Jak 4,2).

10. april – Hverdagshelgener

Jeg har en gang lest om en liten jente som gikk gjennom et bildegalleri. På vinduene var det malt helgenbilder, og det var særlig de som grep henne og fanget interessen hennes. Solen strålte gjennom vinduene og gjorde maleriene enda vakrere.

«Hva er en helgen?» spurte den lille jenta etter en stund.

«Det er en med glorie rundt hodet», svarte noen henne med et likegyldig smil. «Glorie rundt hodet», sa hun til seg selv, «det forstår jeg ikke.»

Da hun hadde stått og sett på disse fargerike bildene som solen lyste gjennom, ropte hun begeistret:

«Å, nå forstår jeg det! En helgen er en som lyset skinner igjennom.»

*

Vi skal nå høre et ord fra Bibelen som stemmer med den lille jentas forståelse av en helgen:

«For Gud, som bød at lys skulle skinne fram i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skal lyse fram.» (2 Kor 4,6)

Guds mening er altså at hvert eneste av barna hans skal være en hverdagshelgen som lar evangeliets klare lys skinne gjennom seg.

Men skal lyset fra Kristus få skinne gjennom oss, må det først få skinne inn i hjertene våre.

Om det leser vi i kapitlet foran i det samme brevet:

«Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bildet, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd.» (2 Kor 3,18)

Bli da stille for Jesus i dag, og la hans herlighet få lyse for deg. Da skal også du bli en hverdagshelgen som lyset skinner igjennom – ut til de andre.

11. april – Hva er Bibelen for deg?

«Hender det en dag at jeg ikke får en god bibelstund, synes jeg den dagen er tapt for meg», sa den kjente presten Georg Müller.

Han var prest for en forsamling på 1200 mennesker og dessuten forstander for flere barnehjem, og han hadde mer å gjøre enn de fleste. Likevel satte han av en god stund til bibellesning hver dag.

«Jeg har lest Bibelen igjennom 100 ganger, og hver gang med større glede», sier han. «Når jeg begynner på den på nytt, er det som om det var en ny bok. Jeg kan ikke si hvor stor velsignelse jeg har fått ved å lese Bibelen med oppmerksomhet og i sammenheng.»

En av de gamle profetene sier:

«Jeg fant dine ord, og jeg åt dem. Og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte.» (Jer 15,16)

Det er Guds ord som er den egentlige næringen for gudslivet. Får ikke livet næring, vil det bli forkrøplet og til slutt dø.

En som har gjort denne triste erfaringen, sier:

«Mitt hjerte er som solsvidd og visnet gress, for jeg har glemt å ete mitt brød.» (Sal 102,5)

En annen av de gamle, en konge, forteller om den motsatte erfaringen med disse ordene:

«I mitt hjerte har jeg gjemt ditt ord for at jeg ikke skal synde mot deg.» «Din munns lov er bedre for meg enn tusen stykker gull og sølv.» (Sal 119,11.72)

Hva er så Bibelen for deg?

12. april – Hvorfor er du ikke en kristen?

Så mye vil legge seg i veien når et menneske for alvor vil søke Herren. Men når alt kommer til alt, er det største og mest alvorlige hinderet likevel menneskets eget uvillige hjerte.

Herren sier så vemodig om folket på den tiden:

«… Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke.» (Matt 23,37)

Om dem som ble innbudt til kongesønnens bryllup, står det at «de brydde seg ikke om det» (Matt 22,5). Her kommer menneskehjertets uvilje mot det hellige så klart fram.

Hvorfor er du ikke en kristen? Når alt er lagt sammen, blir nok det sanne svaret dette: Fordi du ikke ville.

Har du oppdaget dette hinderet for din egen lykke? Har du merket hvor sterkt selvlivet er, og hvordan det vrir seg for ikke å komme inn i Guds frelsende søkelys?

Vi vil så gjerne skyve skylden over på andre. Det er hans eller hennes skyld at jeg ikke er en kristen. Eller det er de ytre forholdene som har skylden.

Nei, blir vi helt ærlige overfor Gud, sier vi med en gutt som jeg snakket med for mange år siden: «Det er min skyld at jeg ikke er en kristen!»

«Fatt da et annet sinn og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet …» (Apg 3,19). Det er Guds råd til alle som ikke har bøyd seg for ham.

Så snart et menneske for alvor vil bli frelst, griper Gud inn med sin allmakts arm, og alle bånd og lenker løsner.

Å, hvilken salig dag du fikk,
om du begynte nå i dette øyeblikk!

13. april – Dårlig humør

Det er vel knapt noe så smittende ved sann, levende kristendom som det lyse smilet som kommer av at hjertet kjenner Kristus.

På den andre siden er det vel knapt noe mer frastøtende enn dårlig humør. Vi har så lett for å unnskylde det og skyve det over på arven, livsforholdene eller temperamentet vårt.

Bibelen unnskylder det ikke. Det dårlige humøret skyldes vel som regel at forholdet til Gud ikke er i orden.

Professor Drummond mener at den hjemmeværende sønnen syndet verre med sitt dårlige humør enn den bortkomne sønnen gjorde med sitt ryggesløse liv.

«Ingen form for last», sier han, «ikke verdslighet, ikke pengekjærhet, ikke engang drukkenskap gjør mer til å avkristne samfunnet enn dårlig humør.

Det har en enestående makt til å forbitre livet, splitte kirkesamfunn, ødelegge de helligste forhold, jage hyggen ut av hjemmet, la menn og kvinner visne, ta rosene fra barndommen og så videre.

Se på den eldste sønnen: moralsk, arbeidsom, tålmodig, pliktoppfyllende. La ham få full anerkjennelse for dydene sine. Men se på dette barnet, denne mannen som furter utenfor sin egen fars dør. Se hvordan det virker på faren, på tjenerne og på gjestenes glede.

Analyser tordenskyen som samler seg på pannen til den eldste broren – som en studie i humør. Hva inneholder den? Sjalusi, vrede,

stolthet, ubarmhjertighet, grusomhet, selvrettferdighet, pirrelighet og grettenhet – dette er bestanddelene i denne mørke og kjærlighetsløse sjelen. Si så om ikke slike synder i sinnet er verre å leve i og være sammen med enn kroppens synder!»

Hvor skal vi få seier over det dårlige humøret? Hos Kristus. Han er kilden til all sann lykke i livet, her og hisset.

«De så opp til ham og strålte av glede …» (Sal 34,6)

14. april – Én ting mangler du

Mens Jesus vandret her på jorden, kom det en løpende og falt ned for ham. Tre av evangelistene forteller om ham.

Han var ung, sier Matteus. Han var meget rik, forteller Markus. Han hadde også en framskutt stilling, sier Lukas, for han var rådsherre.

Altså ung, rik og æret! Likevel følte han at det var noe han manglet, noe vesentlig som bare Jesus kunne gi ham: visshet om evig liv.

Ja, men han hadde vel levd et utsvevende liv? Det var vel det som drev ham til Jesus?

Nei, han var en svært moralsk og from mann. Helt fra barndommen hadde han lagt vinn på å leve rett.

Med alle disse fortrinnene var han likevel misfornøyd. Han kjente en sterk, umettet hunger dypt inne i sjelen. Derfor kom han til Jesus.

En av de største filosofene i historien sa en gang: Mennesket er urolig til det finner hvile i Gud!

En annen har sagt:

Et sukk igjennom verden går,
ei verden selv det sukk forstår.

En tredje har vitnet om sine egne følelser i disse kjente linjene:

Jeg viste meg glad i vennenes rad,
mens hjertet var nær ved å briste!

Det står fast: Bare Herren Jesus kan gjøre et menneske helt lykkelig. Kom derfor til ham med din synd og din smerte!

Og finner du ham, da finner du alt
hva hjertet kan evig begjære.
Da reiser seg fluks hvert håp som falt
og blekner så aldri mere!

15. april – En stor frelse

«Hvordan skal vi da unnfly om vi ikke akter så stor en frelse?» (Hebr 2,3)

Frelsen i Kristus er stor fordi den kostet så mye. Vår Frelser måtte gi sitt liv for at vi skulle bli fridd fra døden og dommen.

Så sank du i vår jammer ned,
så dypt som ingen vet …

Guds frelse er stor fordi den omspenner hele jorden.

«For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3,16)

Vi er alle innesluttet i Guds frelsesplan: «Vend dere til meg og bli frelst, alle jordens ender!» sier Herren (Jes 45,22).

Dernest er frelsen stor fordi den når fram til den som er dypest sunket og lengst borte.

Ikke én så ussel er
at ei Jesus har ham kjær!

Frelsen i Kristus redder ut av de dypeste og mest elendige forhold og setter den frigjorte synderen inn i et barneforhold til Gud. Vi kan kalle inn tusenvis av vitner på det.

Hvordan skal vi da stille oss til denne store frelsen og dette store frelsestilbudet?

Vi skal bøye oss for sannheten om at vi er syndere som trenger frelse, og ta imot innbydelsen nettopp slik vi er. Det er det eneste rette.

Om vi «ikke akter så stor en frelse», er vi redningsløst fortapt. For det finnes ingen annen frelse fra død og dom enn den Gud tilbyr oss i sin Sønn.

16. april – Evangeliet, en Guds kraft

«For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror …» (Rom 1,16)

Dette vitnesbyrdet om evangeliets kraft får vi fra apostelen, som selv hadde opplevd det han taler om her.

Men det er så lenge siden han levde, og det var under andre tider og kår. Vi vil derfor finne fram noen eksempler fra livet i dag. De viser oss at evangeliet har samme kraft nå som da.

Misjonær Lee og fruen hans arbeider i Darjeeling. De har seks barn og et godt hjem der kjærligheten råder. Under et jordras blir alle barna begravd.

Hjemmet deres blir knust, men de reiser et nytt, der de nå har tre hundre foreldreløse barn som de er far og mor for. På en gravstein i Darjeeling står dette skrevet til minne om de seks barna deres:

«Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!» (1 Kor 15,57)

Taler ikke dette eksemplet sterkt om den kraften Kristus gir sine når det røyner på?

En annen arbeider i Guds rike blir smittet av spedalskhet under tjenesten sin i Sør-India. Nå lever han alene i en hytte, bortgjemt, trolig for resten av livet.

En av hans mange venner fra arbeidsmarken kommer en dag på besøk og viser sin dype medfølelse. Da sier den syke:

«Du er sorgtynget for min skyld. Det skal du ikke være. Denne vesle hytta mi stråler av Kristi nærvær, og jeg lever som om jeg allerede var i himmelen!»

Det er ikke store ord fra Tabor. Det er et levende vitnesbyrd om evangeliets kraft nede i «dalen».

17. april – Evangeliet består prøven

Den som i sannhet tror på Kristus, er uovervinnelig. Ingen djevel, ingen prøvelse, ingenting i verden kan få ham ut av balanse. Han kan gi livet sitt, men han kan ikke fornekte.

«Det er lett for deg å tale om din kjærlighet til Jesus Kristus og om hva han er for deg. Men hadde du mistet hustruen din, slik jeg har, og hadde du mange barn som gråt etter en mor som aldri kommer tilbake til dem, ville du nok komme på andre tanker.»

Det var en arbeider som sa dette til kommandør Booth-Tucker etter at han hadde talt på et møte i Chicago.

Bare noen få dager etter mistet Booth-Tucker sin høyt elskede og rikt begavede hustru i en jernbaneulykke. Kisten ble ført til Frelsesarmeens hovedkvarter i Chicago, der minnehøytideligheten ble holdt.

Da de andre var ferdige med talene sine, kom kommandøren fram. Lenge stod han og så på ansiktet til sin hustru og sine barns mor, som nå var stivnet i døden. Så sa han rolig og behersket:

«For noen dager siden, da jeg hadde vitnet om min Frelser her, ble jeg tiltalt av en mann. Han sa til meg at hvis min hustru og mine barns mor døde, ville det nok vise seg at Jesus Kristus ikke var nok for meg.

Hvis denne mannen er til stede her nå, vil jeg gjerne få bekjenne for ham på nytt at Kristus er nok for meg. Hjertet mitt blør. Det er knust. Men likevel er det en sang der inne som Gud selv har skapt. Selv om min elskede hustru er død og barna mine har mistet sin ømme mor, så trøster Kristus oss tross alt i dag.»

Mannen var til stede. Han reiste seg og kom fram. Ved siden av kisten falt han på kne og sa gråtende: «Hvis Kristus virkelig kan hjelpe og trøste på en slik måte, da vil jeg tilhøre ham!»

18. april – Er Kristus ditt liv?

«… for meg er det å leve Kristus …» (Fil 1,21)

Det var apostelens vitnesbyrd. Han hadde ikke funnet noe som mettet ham, verken i sin religiøsitet, sin kunnskap eller sin kultur og dannelse. Med alt dette, som han hadde før han møtte Kristus, var han en mann uten fred.

Men i Kristus fant han alt som hans store og lengtende ånd strakte seg ut etter. Det samme opplever tusenvis i dag, både i Østen og her hos oss.

Hva ingen annen i verden kunne,
det både ville og kunne han!

Jeg leste nylig et vitnesbyrd av Luther om hva Kristus var for ham. Han sier:

«Er jeg såret, er han den legende balsamen. Er jeg syk, er han den store legen. Er jeg fattig, er han min rikdom. Er jeg sulten, er han det levende brødet. Er jeg tørst, er han det levende vannet. Er jeg i mørke, er han solen. Er jeg vaklende, er han mitt berg.

Kastes jeg omkring på bekymringens opprørte bølger, er han den trygge, faste ankergrunnen. Er jeg anklaget, er han min forsvarer. I alle forhold svarer Kristus fullt ut til det jeg trenger.»

Men skal vi få oppleve at dette blir sant for oss, må vi overgi oss i hans ledende hånd. Det er dette så mange ikke vil. Derfor får de heller ikke «kjenne om læren er av Gud» (Joh 7,17).

Kristus møter alle som i tro overgir livet sitt til ham. Først overgir vi oss selv, med all vår synd og alle våre nederlag. Han tilgir og sletter ut.

Så overgir vi hele livet vårt til ham, dag for dag. Vi ber ham lede oss i smått og stort, og regner med hans visdom og kraft for hver oppgave som møter oss.

På den måten blir Kristus en levende virkelighet for oss.

Evangelienes Kristus blir hverdagslivets Kristus for meg.

19. april – En kristen

Det er mange religiøse, fromme og gode mennesker blant oss som ikke er personlige kristne.

Religiøsitet og liv i Gud er to forskjellige ting. Det første hører hjemme i sjelens verden. Religiøst, fromt og godt kan et menneske være i kraft av sine egne sjelelige krefter.

Men kristen i den betydningen at en har liv i Gud, kan ingen være uten et inngrep av Den Hellige Ånd. Det er et Guds under. En får et nytt liv som i sitt vesen og sitt mål er stikk imot selvlivet.

Skovgaard-Petersen sier:

«Å være en kristen er å stå i et sentralt livsforhold til Jesus Kristus. Kristus er blitt midtpunktet i livet mitt. Livet må få sin retning fra Kristus. 'Bli i meg, så blir jeg i dere', sier Jesus (Joh 15,4). 'Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg' (Gal 2,20), slik taler Paulus. Det kommer ikke an på hva jeg sier, men på mitt forhold til Kristus.

Den som tilber Kristus som sin Frelser, følger ham som sin Herre og taler med ham som sin venn, den som har sin fred og tilflukt, sitt mål og sin lønn i fellesskapet med Jesus Kristus, han er en kristen. Han og han alene. Prøv deg selv!»

Men hvordan skal jeg da bli en kristen? Jeg som vet alt og tror alt, og likevel ikke vet noe og ikke tror noe? Si det rett ut!

Du må se i Ordet. Se hva det forteller om deg og om Kristus. Da skal det gå med deg som med et ektepar som begynte å lese i Det nye testamente.

Etter en tid sa mannen: «Taler denne boken sant, så er det galt med oss.» Senere sa han: «Er det sant det som står her, så er vi fortapt!» Men etter noen dager lød det så klart: «Taler denne boken sant, så er vi frelst av nåde for Kristi skyld!»

20. april – En fullkommen Frelser

«Derfor kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever for å gå i forbønn for dem.» (Hebr 7,25)

Det er om Kristus disse ordene er skrevet.

For hvert år som går, ser et menneske klarere hva ordet «frelser» betyr – så sant han ikke går i blinde gjennom livet.

Han oppdager at han selv er en hjelpeløs stakkar som trenger en frelser om han ikke skal gå til grunne. Dag for dag ser han mer og mer av farene som lurer omkring ham.

Går da et menneske til Kristus for å bli frelst, skal han få oppleve at Kristus ikke bare frelser ham inn i fellesskapet med Gud og gir ham tilgivelse for all synd.

Han skal også få erfare at Kristus er en fullkommen Frelser, som fortsetter sitt frelsesverk dag for dag til vi har overvunnet alt som vil hindre oss i å nå målet.

«Og jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.» (Fil 1,6)

«Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.» (Jes 41,10)

Det er en allmektig Frelser som taler disse ordene til sine avmektige, kjempende barn.

Alle som flykter til ham og setter sin lit til ham gjennom livet, opplever at disse sterke løftene er sanne.

21. april – Gjør regnskap!

«… Gjør regnskap for hvordan du har forvaltet eiendommen …» (Luk 16,2)

Hver av oss har fått noe av Gud som vi skal kreves til regnskap for. Et liv med mange og rike muligheter …

Medfødte evner og anlegg som vi skulle ære Gud og tjene våre medmennesker med …

Midler som vi skulle forvalte samvittighetsfullt til Herrens ære og til gagn for andre …

Har vi vært tro med det betrodde pundet i den stillingen vi har?

Et generaloppgjør med Gud!

Tør vi?

Eller skal vi vri oss unna?

«Men han vet jo om alt i livet mitt. Er det da nødvendig å komme og bekjenne?»

Du så gutten din stjele fra pengeskuffen din. Er det da nødvendig for ham å komme til deg og be om tilgivelse? Du vet jo om det.

Men det blir aldri godt i guttens hjerte før han har hatt et personlig oppgjør med deg, selv om du visste det på forhånd.

Slik er det også her, i vårt forhold til Gud. Derfor sier Gud til oss:

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull.» (Jes 1,18)

Vi kan derfor komme til ham med alle våre synder og feilgrep. Et sant og ærlig oppgjør med Gud i nådens tid fører alltid til at en opplever frelse og fornyelse.

22. april – Guds kraft når døden kommer

Vi må dø en dag. Det vet vi. Hvert sørgetog, hver klokkeringing over den åpne graven og hvert sørgekledd menneske vitner daglig for oss om at det er slik.

Døden er en fiende som ingen av oss liker å møte.

Men det vi vil nevne her, er dette store: Kristus seiret over døden da han stod opp av graven den tredje dagen. Og alle som lever sammen med Kristus, skal aldri dø i den betydningen at de skal skilles fra Gud.

For alle som er i Kristus, er døden en «ferjemann til livsens land», som sangeren sier.

En misjonær som stod ved dødsleiet til en troende kvinne, forteller: «Aldri i mitt liv har jeg sett en slik seier som da hun slo hendene sammen og sa: 'De sier at dette er døden. Det er ikke døden, det er liv!'»

Så la hun hendene på misjonærens hode og ba for ham, at han måtte få guddommelig kraft til å forkynne evangeliet og vinne sjeler for Herren.

Det enhver troende trenger i dag, er ikke kraft til å dø. Det er først og fremst kraft til å leve – leve kristenlivet til Guds ære og til glede for andre mennesker, og leve hver dag som om det var den siste.

Når så døden kommer til oss, skal vi få den kraften vi da trenger. Vær viss på det! Han slipper ikke noen av sine når det røyner mest på. Han har lovt å være med alle dager, helt til den siste.

Å, for ei frygd, min frelsar kjær.
Då, då er brudi heime,
då fær ho skoda deg som du er
og deg for evigt vera nær,
til evig tid deg lova
for nådens sæle gåva.

23. april – Gode råd til unge

«Tenk på din skaper i din ungdoms dager, før de onde dagene kommer», sier den vise kong Salomo (Fork 12,1).

Da presten C. F. Hofacker, faren til den kjente Ludvig Hofacker, var blitt eldre, sa han en dag til Albert Knapp, som da var ung og senere ble professor og salmedikter:

«Merk deg dette, min unge venn, merk deg det nøye for livet ditt framover: Du ser av mitt eksempel hva som holder i liv og død. Men hadde jeg vært mer barnlig og enfoldig i kristendommen min, så hadde jeg opplevd så mye mer i min Frelser.

Du er ennå ung. Gi deg helt til Herren som hans eiendom. Da skal du få ta imot og spre mye velsignelse. For uten full overgivelse og fortrolig kjennskap til Kristus er livet for en stor del forfeilet.»

Den vise mannens råd til de unge er ikke bare at de skal omvende seg til Kristus i de unge årene. Han råder dem også til hele tiden å kjenne Kristus fortrolig og la ham få råde helt over livet, så de kan leve det rike livet til Guds ære.

Den dovne hånd,
den sløve ånd
omsider går fortapt,

synger den gamle salmedikteren.

A. H. Francke sier, både som et vitnesbyrd og som et råd:

«Når jeg står opp tidlig om morgenen, tenker jeg på de dagene som allerede er gått inn i evigheten. Så ber jeg om at jeg må bruke denne nye dagen som den første og den siste.

Som den første, så jeg må ta imot ny kraft til å utføre mitt arbeid for Herren. Og som den siste, så jeg skal bruke den rett, for det som blir forsømt, kan ikke gjøres godt igjen.»

24. april – Gi, så skal du få

Jeg husker en legende: Ved siden av en dam med klart vann løp en liten bekk.

«Du er dum», sa dammen til bekken en dag. «Du sløser bort til andre det du har. Snart kommer sommertørken, husk det! Lær av meg. Jeg er sparsommelig, og når tørken kommer, mangler jeg ingenting.»

Bekken svarte ikke, men sprang lystig videre og ga bort til eng og blomst, til skog og mark. Det ble liv og røre der den kom.

Da sommeren kom, ble det stillestående vannet i dammen surt. Det luktet lang vei, og smittsomme dunster spredte seg omkring, så alt levende holdt seg borte.

Men bekken fortsatte løpet sitt, munter og glad. Til slutt møtte den elven og senere havet. Derfra steg dråpene som damp opp mot himmelen, og Gud forvandlet vanndråpene til skyer, som vinden førte tilbake til bekkens utspring. Der falt regnet ned og ga bekken ny og rikelig forsyning.

Ta imot fra Gud! Ta imot mye, og gi så til andre. Gi et smil og et håndtrykk, møt de lidende med forståelse, og la de fattige få den hjelpen du kan gi dem. Gjør det i dag! «Det er saligere å gi enn å ta imot.» (Apg 20,35)

25. april – Gjennomlyste kristne

Nylig leste jeg denne setningen i en bok:

«En sjelden gang treffer en inderlige, likefremme, gjennomlyste kristne som ikke trenger å svare med ord, fordi hele vesenet deres vitner om at de er i forbindelse med en hemmelighetsfull og makeløs kilde til kraft og lykke.»

Samme dag som jeg hadde lest disse ordene, kom jeg i samtale med en intelligent ung student. Han fortalte at alt han trodde på som barn, hadde gått i stykker for ham i studietiden.

Det var revet bort, og han stod der splittet og oppreven i sjelen. I samtalen sa han omtrent dette:

«Men det som fremdeles holder igjen, er min mors enfoldige og fromme kristenliv i hjemmet. Hun tror så barnlig, og hun er så helt igjennom lykkelig i troen sin.

Jeg har ennå aldri sett mor sint eller ute av balanse, enda hun ofte har hatt mye å stå i. Dette må være kristendom. Hun har i alle fall noe som jeg savner, men som jeg lengter etter å eie.»

Med det var samtalen kommet inn på et mer personlig og inderlig spor. De «gjennomlyste kristne» er et veldig pluss for evangeliet i dag. Er du en slik kristen? Ønsker du av hjertet å være det?

Kristus er veien til å bli en slik kristen. Han er også veien vi stadig skal få vandre på for å forbli lik ham.

26. april – Guds ord viser vei

«Jeg ser at jeg har syndet, og at det må skje en forandring med meg, men hva skal jeg gjøre? Jeg vet så lite om disse tingene.» Slik har mange sagt til meg gjennom årene.

Vi skal nevne noen klare ord fra den gamle boken som viser deg veien.

«Den som skjuler sine overtredelser, har ingen lykke. Men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet.» (Ordsp 28,13)

«Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt.» (Jes 55,7)

En av de mange som har gått denne veien – en konge var han – forteller om det han opplevde:

«Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren! Og du tok bort min syndeskyld.» (Sal 32,5)

Da vår Frelser gikk her nede, sa han en dag et ord som har vært til hjelp for så mange. Kanskje kan det bli til befrielse også for deg:

«… den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» (Joh 6,37)

Gå denne veien som Guds ord viser, så skal også du finne fram til sann hjertefred.

27. april – Guds verdimåler

Det kommer en fattig enke og legger sin vesle mynt i tempelkisten. Hun skammer seg nok over at hun har så lite å legge der, og tror helst at ingen har lagt merke til det.

De rike som går foran og etter enken, legger store summer i kisten. De som ser det, tenker: «Å, for et stort offer! Så lykkelige de er som kan gi så mye!» Slik måler vi mennesker så ofte verdiene.

Men nå står det skrevet om Jesus: «Og Jesus satte seg rett imot tempelkisten, og så på hvordan folket la penger i kisten. Og mange rike ga mye. Da kom det en fattig enke og la to skjerver – det er én øre.

Og han kalte til seg disiplene sine og sa til dem: Sannelig sier jeg dere: Denne fattige enken har gitt mer enn alle de andre som la i tempelkisten. For de ga alle av sin overflod, men hun ga av sin fattigdom alt det hun eide, alt det hun hadde å leve av.» (Mark 12,41–44)

Det er Herrens verdimåler. Slik er han.

*

Du sitter bortgjemt og tenker: «Jeg kan da ikke gjøre noe for Gud. Var jeg bare misjonær eller sykepleier eller noe slikt, så kunne jeg også gjøre noe som var til gagn! Men her sitter jeg. Det eneste jeg egentlig kan, er å be for dem som står i gjerningen. Jeg har verken evner eller midler til å være med på annen måte.»

Hør her: Han sitter også i dag og ser på oss når vi prøver å gjøre noe for ham, og også i dag er hans verdimåler en annen enn vår.

En dag skal han si til de mange som i stillhet har vært med og kjempet i bønn for Herrens gjerning:

«… Du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget.» (Matt 25,23)

28. april – Glem ikke å takke

Vi har alle så mye å takke for, bare vi legger merke til det som skjer omkring oss. Men det trengs et øye som Ånden har opplyst, for å se det.

Mange mennesker går omkring med krav, både til Gud og til medmenneskene sine. Andre eier denne fine evnen i sjelen til å se det lyse og være takknemlige for det minste, fordi de har lært av Herren å innse at de selv ikke har fortjent noe.

En eldre dame som var kjent for sitt lyse humør, hadde skrevet dette i dagboken sin:

«Fikk se en vakker lilje i et vindu.»

«Fikk et vennlig brev fra en god venn.»

«Snakket med en ung jente som strålte av glede.»

«Mannen min hadde med seg noen herlige roser hjem i dag.»

«Sønnen min var ute i dag for første gang etter en sykdom.»

Begynn du også å skrive ned alle Guds velgjerninger i dagboken din. Du skal se hvor mye du har å takke for, både timelige og åndelige velsignelser som Gud i sin nåde har møtt deg med.

Men skal det bli riktig sann lykke og glede i livet ditt, må du omvende deg og ta imot syndenes forlatelse. Da vil du helt naturlig gjøre som salmisten: Du vil sette den øverst blant alle Guds velgjerninger: «Han som forlater all din misgjerning» (Sal 103,3).

29. april – Glede i himmelen

«… glede i himmelen over én synder som omvender seg …» (Luk 15,7)

En av Landstads salmer begynner slik: «Oppløft ditt syn, o kristensjel.» Som mange av de beste salmene har den sin historie:

Fjorten lange år var gått siden misjonærene reiste ut til zuluene med evangeliet. Det norske kristenfolket ventet og ventet. Det så håpløst ut. Ingen ble vunnet, og misjonærene holdt på å gå trett. Så en dag kom det bud fra Zululand: Den første hedningen er blitt frelst!

Det norske kristenfolket gledet seg, og det med rette. En sjel var vunnet for Gud.

Da var det Landstad satte seg ned og skrev:

Oppløft ditt syn, o kristen sjel,
det dugger over dal og fjell,
det våres alle vegne.

Det var en zulu der langt borte, i et ukjent og fremmed land, som var blitt vunnet. Etter Guds ord er et menneske så høyt verdsatt og elsket av Herren at hele himmelen settes i bevegelse når det blir vunnet ved evangeliet.

I lys av dette skjønner vi bedre Jesu ord: «… hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel …» (Matt 16,26).

Etter Jesu ord er det altså glede i himmelen over én synder som omvender seg. Da ser det ut som den enkelte av oss kan være med og bringe harmoni i Guds frelsesplan med oss mennesker.

Hvor viktig er det da ikke – også av den grunn – at hver og en av oss ikke hindrer Guds plan, men gir ham hjertet og livet vårt.

30. april – Gud hører din bønn

Hvert sukk som stiger opp til Gud i Jesu navn, blir hørt. Han som metter småfuglene og kler liljene på marken, vet hva du trenger akkurat nå.

Til hver av oss som har tatt vår tilflukt til Kristus, har han sagt at vi ikke skal være bekymret for noe, men i alle ting la bønneemnene våre komme fram for ham i påkallelse og bønn med takk (Fil 4,6).

Her ligger garantien for at han hører også din bønn, selv om den bare er et stille sukk fra hjertets dyp.

Den kjente sjelevinneren pastor Charles Spurgeon ble en dag spurt om han hadde forandret syn på bønn.

«Ja, min tro på bønn er blitt sterkere for hver dag», svarte han. «Og det er ikke bare en trossak, men en daglig erfaring. Jeg er stadig vitne til de herligste bønnesvar. Jeg kunne like gjerne tvile på tyngdeloven som på bønnens makt.

Se nå bare på barnehjemmet vårt! Det koster oss 10 000 pund i året. Bare 1400 av dem er sikre. De øvrige 8600 får vi som svar på bønn.»

Det er ikke bare Spurgeon som har gjort denne oppdagelsen. Den er gjort og blir gjort daglig av tusenvis av troende mennesker blant oss.

Gud hører bønn, og han svarer på sin måte, selv om det ikke alltid skjer slik vi har bestemt. Betro deg bare til ham i dag, med de små tingene så vel som de store!

Den ringeste småting som kommer i din vei,
å, si det kun til Jesus, så vil han hjelpe deg!

Mai

1. mai – Gullet fra himmelen

«Gullet fra himmelen» stod det over en liten notis i en av dagsavisene våre. Den fortalte om et ektepar som var så heldige å finne en stor gullsending som hadde falt ut av et engelsk fly.

De fikk 110 000 franc i finnerlønn av det engelske forsikringsselskapet, og dermed var de sikret en sorgløs framtid – i alle fall når det gjaldt pengene.

I et av brevene står det at Gud har «velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus» (Ef 1,3).

Hvem gjelder dette? Hvem kan få del i «gullet fra himmelen»? Alle som tar avstand fra synden og tror evangeliet.

Disse åndelige verdiene er tusen ganger mer verd enn jordisk gull. De varer nemlig når alle jordiske skatter er rustet og fortært.

En av dem som hadde funnet «gullet fra himmelen», sier: «Du har gitt meg glede i mitt hjerte, større enn den de andre har når de har overflod av korn og most» (Sal 4,8).

Har du funnet disse åndelige og evige skattene? De er gjemt i en person som sier om seg selv: «Jeg er veien og sannheten og livet» (Joh 14,6). Han er å finne overalt hvor det er syndere som søker ham.

I ham har vi fått alt som kan gjøre livet vårt rikt og fruktbart, gjøre hjemmet vårt til et stykke himmel på jord og hindre synden i å ødelegge.

I Kristus er det kraft til å leve og kraft til å dø.

«Gullet fra himmelen» er gitt til «fattige, blinde, halte, visne og lamme», altså til alle dem som føler seg helt uverdige til denne guddommelige overraskelsen.

Har du funnet «gullet fra himmelen»?

2. mai – Guds rike

Ingen kjenner Guds rike bedre enn Herren Jesus. Derfor er det vel verd å legge merke til de navnene han gir dette riket.

Vi har så lett for å forestille oss Guds rike som en slags tvangstrøye.

Når Herren taler om Guds rike slik vi møter og opplever det her nede, sammenligner han det et sted med et smilende farshjem. Der er den bortkomne sønnen så hjertelig velkommen.

Og når stakkaren kommer, løper faren ham i møte og gir ham tilgivelsens kyss, nye klær, ring på fingeren og alt annet gutten trenger for å være helt lykkelig og tilfreds.

Et annet sted sammenligner han samfunnet med Gud her nede med en perle som er så kostbar at det er verd å selge alt for å eie den.

En annen gang beskriver han Guds rike som et stort gjestebud, der alle får overflod av alt de trenger.

Og endelig vil vi nevne lignelsen om kongesønnens bryllup, der det er glede og jubel, stas og herlighet.

Skulle ikke disse lignelsene fra Herren selv være nok til å vise oss at det å bli en kristen er det samme som å gå inn til livets største lykke? En lykke så høy og stor at den tusen ganger veier opp for de små ofrene som må til for å komme dit inn!

Vær da ikke lenger så uforstandig at du sier nei til Guds innbydelse.

Du blir ei glad før du hos Jesus hviler,
kun i hans favn kan sjelen finne fred.
Akk, ser du ei hvorhen du fredløs iler?
Hvi vil du dø, når nåden er bered?

3. mai – Guds løfter holder

Å, hvor mange velsignelser vi som troende går glipp av fordi vi ikke stoler på Herrens løfter!

«Et kvintin levende tro er bedre enn en sentner historisk kunnskap», har en Guds mann sagt.

August Hermann Francke begynte i 1695 med sju gylden i fattigbøssen, og dem ville han bruke til en fattigskole. Fra en så liten begynnelse ble flere skoler satt i gang, og da han døde i 1727, hadde skolene hans over 2000 elever.

Han regnet med Herrens hjelp i alle disse årene, og han ble aldri skuffet. Noen ganger kom hjelpen på minuttet.

Vi opplevde at Herrens løfter om syndenes forlatelse holdt da vi kom til ham med synden vår. Senere i livet har vi oppdaget at løftene hans om å bevare sine barn har holdt til i dag.

Hvorfor ikke tro ham når det gjelder de mange andre løftene for de forskjellige områdene i livet?

Kjemp deg fram til visshet om at det du ber om, er i pakt med hans vilje. Og vær så viss på at Herrens løfter holder.

Ingen som har regnet med Gud og hans tilsagn, er blitt til skamme. Han hører sitt barns bønn både om det jordiske og om det åndelige og evige.

Prøv Gud i dag ved å tro ham på hans ord!

4. mai – Hvorfor ikke lykkelig?

Mange troende er ikke lykkelige i kristenlivet fordi de ikke lever livet sitt i Guds plan.

Noen forsømmer Guds ord. En av de gamle vitner om det han opplevde: «Jeg fant dine ord, og jeg åt dem. Og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte» (Jer 15,16).

Da de to av Herrens venner som hadde møtt ham på veien til Emmaus, snakket sammen om dette møtet, sa de: «Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss!» (Luk 24,32)

Finn igjen plassen din ved Jesu Kristi føtter i Ordet, slik Maria gjorde, så finner du igjen den lykken du har mistet.

Andre lever for seg selv, og derfor er de ikke lykkelige.

«På samme tid som ofringen begynte, begynte også sangen for Herren …», står det skrevet (2 Krøn 29,27).

Legg deg selv og alt ditt på Herrens alter som et lydig og villig offer – ikke for å fortjene nåden, men for å ære Gud. Da skal Guds fred fylle deg.

Andre igjen er gjerrige og stenger dermed Guds velsignelse ute av livet sitt.

«Det er saligere å gi enn å ta imot», sier Herren til oss i Ordet (Apg 20,35).

En av de lykkeligste kristne jeg kjenner, gir stadig av de midlene Gud har latt ham få til forvaltning.

Er jeg ikke en lykkelig kristen, vil jeg i dag finne ut hvor årsaken ligger – og så fjerne den, ved Guds nåde.

5. mai – Gled dere i Herren alltid

Et merkelig ord! Tenk å være glad alltid! Er det mulig?

Tenker vi på den indre lykken en sann kristen opplever i samfunnet med Gud, så viser Bibelen og kirkehistorien oss at kristne mennesker har vært lykkelige og glade midt i de tyngste trengsler.

Da de to disiplene Paulus og Silas lå i det romerske fengselet med blodig rygg, sang de lovsanger til Guds ære.

Jeg kjenner en eldre kvinne som lever av å lage perlekranser med leppene fordi hun ellers er lam og hjelpeløs. Hun er et av de lykkeligste mennesker jeg kjenner.

En troende mann som nylig måtte følge sin beste venn på jorden til graven, sa til meg at Gud kom så underlig nær i den mørkeste timen i livet hans. Han kjente hvordan Gud stilte smerten og fylte tomrommet med sitt eget nærvær.

Den svenske prinsessen hadde opplevd noe av det samme da hun sang:

Og kva du tek frå meg, og alt kva eg fær,
det vert til mitt beste, når viljen din skjer.
For aldri fanst varmare hjarta enn ditt,
då du blødde på korset for alle.

Legg godt merke til at det er «i Herren» en troende skal glede seg. Det er han som er den stadige gledeskilden.

«Alle mine kilder er i deg», synger den gamle sangeren i en av salmene (Sal 87,7).

Er du i sorg? Han er din trøst. Trenger du syndenes forlatelse? I ham er det tilgivelse å få.

Er du avmektig og trenger kraft i arbeidet og i striden? «Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke» (Jes 40,29).

Alt det du treng
for himmel og jord,
er gøymt i det eine ord.

La gleden i Herren være styrken i livet vårt i dag!

6. mai – Hvor vi får gleden

I lønnkammeret! Å, hvor mange sørgende har ikke funnet grunn til glede og takk etter en stund i Herrens nærhet.

En liten stund med Jesus,
å, hvor den jevner alt,
og giver hele livet
en ny og lys gestalt!

«Be, og dere skal få, for at deres glede kan være fullkommen» (Joh 16,24).

For alt jeg nåde fikk
i samme øyeblikk
som jeg med mine synder
til Herren Jesus gikk.

I lønnkammeret kan du gråte ut. Der kan du legge ned alt som tynger deg. Der møter du forståelse, hjertelag og hjelp.

Der blir de tomme karene fylt hver gang du kommer med dem. For tro er å sette fram de tomme karene og strekke ut to tomme hender etter hjelp i Jesu navn.

En troende skipper fortalte meg nylig om noe han hadde opplevd. Jeg vil ikke gjengi det her, enda jeg har lov av ham. Men han opplevde en underlig bønnhørelse.

Fra den stunden ble han en lykkelig kristen som trodde Gud – ikke bare i det rent åndelige og evige, men også når det gjaldt Guds inngrep i hverdagslivets småting.

«Den dag jeg ropte, svarte du meg», sier en av de gamle. «Du gjorde meg frimodig, i min sjel kom det styrke» (Sal 138,3).

Kristne som er mye alene med Herren i lønnkammeret, er som regel lykkelige kristne.

La oss i dag finne inn til det stille hvilestedet i Herrens nærhet!

7. mai – Gudsfrykt med nøysomhet

I min første tid som forkynner bodde jeg en tid hos en troende familie. Faren i huset var en av lederne i det kristne arbeidet. Husmoren var fra en embetsmannsfamilie, og hun hadde også en ledende plass i Guds rikes arbeid der på stedet.

Barna var godt oppdratt. Selv om foreldrene hadde mye å gjøre, så jeg at både far og mor tok seg tid til å lese, spille og leke med dem.

Men det jeg særlig la merke til, og som gjorde dypt inntrykk på meg, var den enkle levemåten i dette hjemmet. Både i klær og mat var alt så enkelt, og likevel så smakfullt.

Tilfredshet, takknemlighet og familielykke preget hjemmet. Gjestfrihet og gavmildhet prydet gudsfrykten deres.

Jeg tenker så ofte på det kjente ordet fra den gamle boken: «Ja, gudsfrykt med nøysomhet er en stor vinning!» (1 Tim 6,6)

Hvordan er det så med ditt hjem? Du ber sikkert om Guds velsignelse over hjemmet og alt du steller med. Men er du klar over at Gud ikke kan velsigne ødselhet og slurv?

Husk at da vår Frelser hadde mettet de tusener i ødemarken, ba han vennene sine samle sammen alle smulene. Ingenting måtte gå til spille.

I en preken om hvordan de troende skal forholde seg til jordiske midler, sa gamle John Wesley en gang: «Tjen alt du kan på ærlig vis! Spar alt du kan, og vær nøye med det Herren har betrodd deg! Gi så alt du kan til Guds sak og til dem som trenger din hjelp!»

8. mai – Gud tar aldri feil

En gartner bruker kniven på treet. Han ser ut til å behandle det ubarmhjertig. Den ene kvisten etter den andre skjærer han bort. Til slutt synes vi som ikke har greie på det, at det går for langt.

Vi spør ham hvorfor han gjør dette. «Jo», sier han, «jeg gjør det for at det skal bære mer frukt.»

«Men tenk om du skar bort greiner som burde leve – hva da?»

«Nei, det passer vi oss for. Erfaringen har lært oss bare å skjære bort de kvistene og greinene som skader treet. Vi vil jo ha mest mulig frukt på det.»

Den guddommelige mester behandler sitt folk på samme måte: «Og hver den som bærer frukt, renser han, for at den skal bære mer frukt» (Joh 15,2).

En billedhugger arbeider med en steinblokk. Han ser en engel i den rå og kantete steinen – bare det overflødige skal bort. Mens han hogger løs, står en og ser på og undrer seg over hvordan det vil gå om han slår for hardt.

Ville steinen da bli ødelagt? Han spør kunstneren om det. Svaret kommer rolig og trygt: «Det hender ikke!»

Noen ganger synes du at Gud behandler deg for hardt. Du forstår ikke hvordan han handler med deg. I slike tider er det godt å si til seg selv: Gud tar aldri feil, det hender ikke!

La ham få lede oss i dag!

For hans mål er kun det ene:
Barnets sanne vel alene.

9. mai – Guds ord er et speil

Er det ikke overdrivelse, all denne talen om at vi mennesker er så syndige av naturen? Slik spør mange i dag.

Svaret på dette spørsmålet, som på alle andre av samme slag, må vi søke i Guds ord. Hva sier så Guds ord om oss mennesker? Hvordan ser vi ut i Guds lys?

Vi skal nevne noen av de vitnesbyrdene Skriften gir om det naturlige mennesket.

«Herren skuer fra himmelen ned på menneskenes barn for å se om det er noen forstandig, noen som søker Gud. De er alle veket av …» (Sal 14,2–3).

«… vi vendte oss hver til sin vei …» (Jes 53,6).

«… det er ingen forskjell, alle har syndet …» (Rom 3,22–23).

«Svikefullt er hjertet, mer enn noe annet, ubotelig sykt er det …» (Jer 17,9). Slik ser vi ut.

Derfor trenger vi en frelser. Gud ser til hjertet. Det ytre har ingenting å si i hans øyne når det gjelder å bli verdig til samfunn med ham, her og hisset.

«Ikke noe urent skal komme inn» (Åp 21,27). Det er en av innskriftene over himmelporten. Derfor gjelder det at vi får se oss selv i Ordets lys.

Går vi da den rette veien, den gamle omvendelsens vei, og lar oss frelse av Herren Jesus, så skal vi for hans skyld bli verdige til himmelen.

10. mai – Ha tillit til Gud

Gud innbyr syndere til å komme slik de er og ta imot nåde og tilgivelse fritt og ufortjent. La oss ha så stor tillit til ham at vi alle tar imot dette store tilbudet.

«Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut», sa Jesus til skaren som var samlet om ham (Joh 6,37).

Til alle som var kommet til ham, lovet han at han selv ville lede dem og bevare dem fra alt ondt, så de en gang kunne stå frelst når alle farer var over.

«Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28,20)

«Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Jos 1,5).

Lord Shaftesbury forteller at da han en dag gikk bortover en av gatene i London, la han merke til en liten jente som så seg så engstelig om i den store folkevrimmelen. Hun skulle tvers over gaten, men våget ikke å gå alene.

Plutselig sprang hun bort til lorden, rakte ham den lille hånden sin og så tillitsfullt opp i ansiktet hans: «Å, følg meg over gaten! Jeg tør ikke gå alene.»

«Det gjorde jeg gjerne», forteller Shaftesbury i erindringene sine. «Jeg er nok blitt vist mye tillit i livet mitt, men aldri større enn av dette helt fremmede barnet.»

La oss vise vår himmelske Far den tilliten at vi helt og udelt betror ham livet vårt med alt det rommer av bekymringer og sorger.

Så ta da mine hender og før meg frem,
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, enn ei et fjed,
hvor du meg fører, ene jeg følger med.

11. mai – Hva er bønn?

Bønn er audiens hos kongen, har en sagt. Da gjelder det vel ikke å få så kort tid som mulig, men tvert imot: Hvor lenge kan jeg få være hos kongen?

Bønn er samtale, barnets samtale med sin himmelske Far. I denne samtalen kan barnet få nevne alt smått og stort, både det mørke og det lyse som fyller tankene.

Bønn er å samle krefter til dagens strid og oppgaver. Derfor er det så godt å gi seg god tid om morgenen – før vanskelighetene møter en.

Bønn er å få budsjettet i balanse på det åndelige området. Har du kommet i underskudd, er det vel fordi du ikke er stille nok for Herrens ansikt i bønn.

Bønn er samfunn. Ingenting binder oss så helhjertet til Gud og til de andre troende som bønn.

En general i den amerikanske hæren var flyttet til et annet distrikt. Der ville de holde gjestebud for ham en kveld like etter at han var kommet. Men den kvelden var det vanlig bønnemøte i menigheten, og han ba om å slippe gjestebudet for bønnemøtets skyld.

Kristne! La det største være størst i livet ditt! «Søk da først Guds rike …» (Matt 6,33). Se til at det er indre kraft bak det du yter, så du ikke blir en utarmet kristen.

12. mai – Hvor hjelpen kommer fra

«Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper» – det er salmistens vitnesbyrd (Sal 121,2). Den hjelpen han stadig og daglig trenger for å seire og holde balansen i livet, får han fra Herren selv.

Er det din erfaring?

En kunstner har malt kobberslangen i ødemarken og folket som har slått leir omkring den. Slangen som ble reist opp, var et forbilde på Kristus. Den var Guds eneste frelsesmiddel.

Kunstneren har tenkt seg hvordan folket forholdt seg på forskjellige måter, og prøver å framstille det med penselen på lerretet.

En mann sitter og leker med de giftige slangene, mens en av dem har bitt seg fast i armen hans. Han bryr seg ikke om det, men leker videre. Han er et bilde på dem som leker med synden og ikke bryr seg om de fryktelige følgene.

«For syndens lønn er døden» (Rom 6,23).

En annen har en lang stav som han slår om seg med for å verge seg mot det dødelige slangebittet. Men han greier det ikke. Han taper kampen.

Denne mannen er et bilde på dem som mener at de i egen kraft skal kunne kjempe mot synden og på den måten klare seg selv. Men det går ikke. Til slutt vil også han segne om av det giftige bittet synden gir, i ånden eller i det ytre livet.

Men så fester blikket seg ved en tredje. Han står midt blant de giftige slangene, uten at bittene deres skader ham. Med glans i øyet og kraft i armen står han der som et levende bilde på seier og lykke.

Hva er hemmeligheten? Jo, han har fått øye på Guds frelsesmiddel.

Har du sett at Kristus er en fullkommen frelser for deg midt i en farefull verden? Da har du funnet hjelpen fra Herren. Da skal du seire og vinne.

13. mai – Gud i motgangens tider

En kristens store forrett er å kunne regne med Gud i alle livets forhold. Ikke bare når det går godt og alt ser ut til å legge seg til rette, men også når alt går på tvers og ingenting vil lykkes.

«Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» sa Herren til sine, og det ordet står ved makt i dag (Matt 28,20).

To unge studenter reiste sammen med toget. De var «soltilbedere», mente de, og de snakket høyt om fordelene ved å tro på solen, som en kunne se, i stedet for på en usynlig Gud.

I samme vogn satt en eldre, troende professor og hørte på samtalen. Om en stund skyver han brillene opp i pannen, ser på disse to unge spradebassene og sier ganske tørt: «Men når det regner …?»

Det ble ganske stille.

For mange år siden lå to av Herrens vitner i det mørkeste fangehullet i fengselet i Filippi. Det var Paulus og Silas.

Før de ble kastet i fengsel, hadde de romerske soldatene pisket dem til blods og satt føttene deres fast i stokken. Alt så elendig og trist ut, og de fleste av oss ville ha ynket dem og gitt dem noen forståelsesfulle ord i nøden deres.

Men Gud var med dem der i det mørke fangerommet. Derfor leser vi noe utrolig: Ved midnattstid sang de lovsanger til Gud (Apg 16,25).

Lovsang i fengselet …! Ja, for Gud var der.

Jeg er med deg alle, alle dage,
tror du ei det ord står evig fast?
Løft ditt hode, stans din bitre klage,
og med lovsang i hans favn deg kast!

14. mai – Ingen forskjell

Under en samtale sa prins Bernadotte dette på sin enkle og særpregede måte:

«For min egen del vil jeg bekjenne at det største jeg kan tenke meg, er å være et Herrens vitne. En kan synes at et menneske i min stilling alltid burde være lykkelig. Men det er ikke slik.

Om et menneske eide det beste på jorden, ville han likevel ikke være tilfreds. Hjertet lengter etter noe bedre. Først etter at Herren Jesus kom inn i livet mitt, er lengslene mine blitt stilt.

Å være et vitne om hans kjærlighet i ord og gjerning, det er nå mitt ønske og mitt mål. Og jeg vil si til alle som vil lytte til ordene mine, at det er lykke å høre ham til!»

Den svenske prinsesse Eugénie synger i en av sangene sine:

Jeg gikk i blinde, jeg lå i døden,
og mørkets fyrste holdt meg ganske fast;
da ropte jeg til min Gud i nøden,
han frelste meg, og mørkets lenker brast!

Den dype lengselen etter Gud og følelsen av at alt «verden» har å by på, er tomt, er felles for alle som ikke har ødelagt og drept den ved stadig motstand.

På samme måte erfarer både rik og fattig at Herren Jesus stiller hjertets dypeste lengsler.

Her er det ingen forskjell.

15. mai – I verden, men ikke av verden

De kristne skal være i verden. De skal ikke gjemme seg bort som munkene og dermed forsømme den oppgaven de er satt til i verden.

«Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde», sier Jesus i sin yppersteprestlige bønn (Joh 17,15).

Men skal vi som kristne makte å løse oppgaven vår i verden, må vi leve og ånde i Guds nærhet.

I verden, men ikke av verden – det er den rette stillingen. Mange kristne skikker seg altfor mye lik verden og mister dermed slagkraften sin.

Skal vi kunne vente respekt, må vi som kristne vise i all vår ferd at vi har fått en ny ånd og en guddommelig kraft i livet.

Før var det vel ofte en fare for de kristne at de tok for mye avstand fra de rent menneskelige oppgavene. Nå ligger faren sikkert i motsatt retning.

Ivar Welle sier blant annet dette om saken i sin kirkehistorie:

«Utviklingen har uten tvil gitt oss mye verdifullt. Men faren er at den kan gjøre de kristne verdslige. Det er vel og bra at de kristnes salt blir spredt i samfunnet, men det hjelper ikke hvis saltet mister sin kraft.

Og det må vel sies at vi nå savner og lengter etter kristne som i full forsakelse og hengivelse viser at de forakter verdens trøst.»

Skal vi kunne leve i verden uten å bli smittet av verdensånden, må vi i tro daglig regne oss som døde med Kristus og oppreist med ham til et nytt liv. Troens forening med den oppstandne Herre er vår daglige kraftkilde.

16. mai – En kristen borger

Er du en kristen husmor, kan du ikke gjøre noe bedre for land og folk enn å leve Kristus i hjemmet ditt. Du har det største prestegjeldet og den største innflytelsen på den oppvoksende slekt.

Jeg sier ikke dette for å «legge stein til byrden», men for at du skal se den store oppgaven din og styrke deg i Herrens kraft til å fullføre den.

Du kristne husfar, hva kan bygge hjem og land mer enn en hverdagskristendom der du «pryder Kristi lære» med et rettskaffent og kristelig liv i troen på Kristus?

Du trenger slett ikke å bli stortingsmann for å være med og bygge landet vårt. Lev Kristus i hjemmet ditt og reis ditt alter der, så skal det lyse langt utover landet.

Og dere kristne ungdommer, dere som så gjerne vil være med og gjøre noe stort for folk og land: Kjære dere, begynn hjemme. Vær snill mot far og mor. Tjen foreldrene og søsknene dine etter evne og lyst, så er du med og gjør noe av det største en kan gjøre.

Den som er en sann kristen i hjemmet, er større enn den som styrer et land uten gudsfrykt.

Vi er takknemlige mot Gud for at han ga oss et vakkert land der vi ennå kan leve i fred. Vi ser landet vakrest på avstand. Kommer vi utenfor landegrensen, ser vi klarest hva vi har å takke for framfor så mange andre.

La oss da vise takknemligheten vår ved å leve et gudfryktig hverdagsliv som sprer lys, til gagn for medmenneskene våre og til Guds ære.

Signa då, Gud, vårt folk og land,
signa vårt strev og vår møda,
signa kvar ærleg arbeidshand,
signa vår åker med grøda!
Gud, utan deg den vesle urt
veiknar og visnar, bleiknar burt,
ver du oss ljoset og livet!

17. mai – Jordens salt

Hvordan skal vi som kristne bli til størst velsignelse for landet og folket vårt? Det spørsmålet ligger alle troende på hjertet. Vi er, sier Jesus, «jordens salt» (Matt 5,13).

Hvordan skal vi være salt? På hvilken måte?

Først ved å leve Kristus i hverdagslivet. Vil vi være til størst mulig velsignelse for folket og landet vårt, så la oss legge vinn på en hverdagskristendom som fornekter seg selv og ligner mer på Kristus.

Be om kraft til å leve et varsomt og seirende liv i hverdagsklærne. Da er du til mer velsignelse for folket ditt enn om du var den mest veltalende taler uten sann gudsfrykt.

Om Ireneus er det sagt at «hele hans liv var en eneste preken».

For det andre kan vi som troende være salt i folket vårt ved forbønnen vår.

Når apostelen skriver til de troende om oppgavene deres som borgere, formaner han «fremfor alle ting» til «at det blir gjort bønner, … forbønner … for alle mennesker, for konger og for alle som er i høy stilling, så vi kan leve et stille og rolig liv i all gudsfrykt og ærbarhet» (1 Tim 2,1–2).

Luther sier blant annet om bønn: «Jeg holder bønnen for å være sterkere enn djevelen selv. Om det ikke var slik, ville det for lenge siden ha stått annerledes til med Luther. Om jeg lar en dag gå uten bønn, mister jeg mye av troens ild.»

Ved siden av det hellige livet i hverdagen og forbønnen er forkynnelsen av evangeliet, i skrift og vitnesbyrd, det mest virkningsfulle middelet til å hjelpe folket vårt.

Får evangeliet rom i et folks hjerter, blir det moralske nivået løftet. Men der et folk forakter evangeliet, synker moralen. Det viser historien oss klart.

18. mai – Vær takknemlig!

Vi har så mye å takke Gud for, vi norske kristne og hele det norske folket. Ser vi på tilstanden ute i verden i dag, er vi spart for så mye ondt, både materielt og åndelig.

Et fritt og selvstyrt land der kunnskapen om Gud er spredt i hele folket – det er mye å takke for.

Og enda mer har vi å takke for: Det finnes vel ikke noe land med så mye levende kristenliv som vårt Norge.

Fra Hans Nielsen Hauges dager og til nå har det gått mange sterke vekkelser både i byer og bygder. Det er få deler av landet vårt som ikke har fått besøk av vekkelsens ånd.

La oss ikke glemme å takke for det!

Takk også for hver troende prest og lekmann som står fram blant folket vårt i dag med sannhetens ord og sannhetens mot. Og glem ikke å takke for de mange troende lærerne og foreldrene som sår den gode sæden i barnesjelen.

Heller ikke vil vi glemme å takke for hver ærlig leder i offentlig virke som i liv og lære er med og løfter folkemoralen.

Det er nok av nedbrytende krefter, ikke minst når det gjelder de åndelige verdiene.

Når vi nå igjen minnes fedrenes verk på Eidsvoll, vil vi derfor takke Gud for alle de kreftene som verner folket vårt. Og hver av oss vil, etter evne og anledning, være med og fremme alt som er til gagn for folk og land.

19. mai – Seieren på Golgata (1)

Den største seieren mennesker, engler og djevler har vært vitne til, skjedde på Golgata. «Han avvæpnet maktene og myndighetene … da han viste seg som seierherre over dem på korset» (Kol 2,13–15).

Hele Jesu liv var et liv i stadig seier. Aldri led han nederlag. Men Golgata er skueplassen for den største seieren i livet hans!

Og denne seieren var fra først til sist en seier for oss – en seier hver og en av oss skulle få nyte godt av, om vi er i Kristus.

Fire stormakter overvant Jesus på Golgata: loven, synden, djevelen og menneskehjertet.

Guds hellige lov var en stormakt som bandt sjelene som treller og hersket over dem. Loven «hersker over mennesket» (Rom 7,1).

Og loven er streng. «Vær hellig, som Gud er hellig!» sier den. Og den slår ikke av det minste.

Bak dette kravet om hellighet lyser Guds rettferdige vrede: «Den som synder, skal dø» (Esek 18,4).

I over 500 år hadde Israel trellet under loven. Guds mening med loven var at «hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud» (Rom 3,19). Men i stedet prøvde de å gjøre den til en frelsesvei.

Så ble det slaveri og trelleliv under denne strenge herskeren. Og denne trelldommen fortsetter til vi får øye på den store sannheten at Kristus overvant loven på Golgata.

Loven krevde dødsstraff over forbryteren, og på korset dør Kristus i synderens sted. Dermed er lovens krav oppfylt og makten dens brutt.

«For Kristus er lovens endemål, til rettferdighet for hver den som tror» (Rom 10,4). «Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss» (Gal 3,13).

Den tomme graven og den oppstandne Frelserens nærvær i dag er garantien for at lovens krav er oppfylt i Kristus.

20. mai – Seieren på Golgata (2)

Loven ble «beseiret» på korset da Guds Sønn ble «gjort til synd for oss» (2 Kor 5,21).

«For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet» (Rom 8,3).

Når et menneske i kortere eller lengre tid har trellet for å bli god og så til slutt gir opp fordi han har oppdaget fordervelsens avgrunn i seg selv, da er det godt å få se til det fullbrakte verket på Golgata.

Hvorhen skal jeg dog fly
fra lovens tordensky,
med mine synder mange?
Hvor skal jeg trøsten fange?

Slik spør så mange i dag. Svaret er enkelt: Se til Kristus, som oppfylte loven i vårt sted. Se deg fri og glad i ham!

Men er ikke dette altfor enkelt, og vil ikke en slik forkynnelse gjøre folk likegyldige til livet de lever?

Nei, slett ikke! Blir sannheten om Kristus en virkelighet for oss, forandres sinnet vårt, og vi får en indre trang til å gjøre det loven krever. Vi får lyst til Guds lov etter vårt indre menneske.

Vi er nå blitt Guds barn ved troen på Kristus, og som barn ønsker vi å gjøre Farens vilje.

«Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår. … Så er du da ikke lenger trell, men sønn» (Gal 4,4–7).

«For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden» (Rom 6,14).

«Men nå er vi løst fra loven, … slik at vi tjener i Åndens nye vesen …» (Rom 7,6).

Det er korsets oppstandelsesside det er tale om her: det nye livet i Kristi oppstandelseskraft – det livet som alene kan bli til Guds ære, fordi det er hans eget verk.

21. mai – Seieren på Golgata (3)

Bibelen omtaler synden som en hersker, en makt.

«Hver den som gjør synd, er syndens trell» (Joh 8,34). «For syndens lønn er døden» (Rom 6,23).

Ser du i dag det lange toget av syndens treller som sliter i lenkene for å komme løs? Men de makter det ikke. De er slaver under en makt som er sterkere enn dem selv. Er du en av dem?

Da vil jeg be deg se til korset på Golgata. Der overvant Kristus denne forferdelige stormakten.

«Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29) «Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset» (Kol 2,14).

Jeg ser mitt skyldebrev,
til korset naglet blev.
Og i din grav i haven,
der er min synd begraven!

Synden fikk sin dom i Kristi død på korset. Og påskemorgen, med det herlige budskapet om Kristi oppstandelse, er Guds segl på at syndens skyld er betalt.

Når en synder kommer til Herren og bekjenner synden sin, blir den tilgitt for Kristi blods skyld. Da må denne herskeren slippe byttet sitt.

Historisk mistet synden makten sin på korset. I praksis mister den makten over den enkelte når han omvender seg og siden vandrer i lyset. Se Ordsp 28,13 og 1 Joh 1,7.

I Kristus er vi løst fra syndens herredømme. «For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden» (Rom 6,14).

«Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus» (Rom 6,11).

Kristi seier over synden er min seier når jeg blir i ham og daglig inntar denne stillingen i tro: «Død for synden og levende for Gud!»

22. mai – Seieren på Golgata (4)

På korset ble djevelen og hæren hans avvæpnet og gjort helt uskadelige for alle som er i Kristus.

Nest etter den allmektige Gud er Satan den mektigste personen i universet. Den falne Morgenrødens sønn er en klok, intelligent, listig og ondskapsfull person. Slik er han tegnet i Guds ord. Mot denne mektige fienden er vi maktesløse.

Vår egen makt er intet verd,
vi var dog snart nedhugne!

Men på Golgata tapte han slaget. Vi leser i et av brevene: «Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset» (Kol 2,15).

Og denne seieren var stedfortredende. Den var for oss – for meg.

Vi husker fra bibelhistorien Davids kamp mot Goliat. Disse to mennene representerte to folk, Israel og filisterne. Vant en av dem, vant hele folket i ham.

Derfor lød seiersropet i Israel da David hadde slått Goliat: «Vi har vunnet!» Davids seier var stedfortredende.

Historisk er djevelen overvunnet for oss på Golgata. I praksis blir han overvunnet når en troende er våken og står ham imot, fast i troen på Kristus.

Kristus – den oppstandne, levende Frelser, som ved sin Ånd er til stede i hver troende – han er det «troens skjold» som kan «slokke alle den ondes brennende piler» (Ef 6,16).

Løvene brølte ved siden av veien da pilegrimen gikk forbi. Men de var bundet med sterke lenker, så de ikke kunne komme opp på selve veien.

Kristus er veien for alle troende. På denne «veien» kan løven fra helvete ikke komme. Derfor er hver den som går midt på veien, i sikkerhet.

23. mai – Seieren på Golgata (5)

Det er ikke bare synden og Satan som er overvunnet på korset. Også det steinharde menneskehjertet blir overvunnet ved evangeliet om korset.

«Når jeg blir opphøyet fra jorden, skal jeg dra alle til meg», sier Jesus (Joh 12,32). Det er sannheten om Jesu Kristi grenseløse kjærlighet, åpenbart på Golgata, som kan bøye de hardeste hjerter.

Vi har opplevd det både på misjonsmarken og her hjemme.

Da de herrnhutiske brødrene hadde arbeidet lenge på Grønland uten å se frukt, begynte en av dem en dag å lese Jesu lidelseshistorie. Folket hørte, gråt og ba om å få høre den igjen.

De hadde tidligere hørt om Guds allmakt, allvitenhet, rettferdighet og hellighet uten å bli grepet. Men ved budskapet fra Golgata smeltet det harde steinhjertet.

Hva var det som overbeviste røveren på korset, så han ba: «Jesus, husk meg når du kommer i ditt rike» (Luk 23,42)? Hva var det som hadde grepet den romerske offiseren, så han ropte ut: «Sannelig, denne mannen var Guds Sønn!» (Mark 15,39)

Jeg tror det var Frelserens underlige bønn: «Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør» (Luk 23,34).

Nå har jeg et hjertespørsmål til deg som leser disse linjene: Er du blitt overvunnet av Kristus? Har du bøyd deg for ham? Har du gitt opp motstanden din?

Vil du i dag prøve å bli stille – ganske stille – for den enkle sannheten som det midterste korset på Golgata forteller: Jesus døde for deg?

Mens jeg skriver denne lille hverdagsprekenen, ber jeg om at du må bli vunnet for Kristus når du ser hans kjærlighet til deg.

24. mai – Hva er synd?

John Wesleys mor ga sønnen sin et av de beste praktiske svarene på dette spørsmålet mens han som ganske ung gikk på universitetet:

«Du spør hvordan du skal få vite om en såkalt fornøyelse er synd eller ikke synd for deg. Her er mitt svar: Alt som gjør samvittigheten din mindre fintfølende, gjør følelsen av Guds nærhet uklar, svekker kjærligheten til åndelige ting og øker selvlivets makt over ånden – alt dette er synd for deg!»

Bibelens korte og fyndige svar på dette spørsmålet lyder slik: «Alt som ikke er av tro, er synd» (Rom 14,23).

Det betyr vel at jeg skal holde meg borte fra det jeg ikke kan gjøre med god samvittighet og indre ro.

Men det forutsetter at min indre, åndelige innstilling er kommet i orden ved at jeg har omvendt meg til Gud. Og at jeg lever i lyset med mitt indre liv – at jeg ikke skjuler noe for Gud, men lever det skjulte, fortrolige samfunnslivet med ham.

Da skal jeg bli undervist av Den Hellige Ånd gjennom Ordet og samvittigheten min.

«Jeg er verdens lys!» sier Jesus. «Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys» (Joh 8,12).

25. mai – Hjelp i nød

Når et menneske gjerne vil omvende seg, kan en være viss på at sterke krefter vil hindre ham. Hva skal da hjelpe oss i slike tider?

For det første dette: Det er Gud selv som ber deg komme! «Vend dere til meg» (Jes 45,22). «Kom til meg» (Matt 11,28). «Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37). Slik taler han til dem som vil komme, men ikke tør.

Det er altså ingen tvil: Du er velkommen til Herren.

Så dette: Du får hjelp, guddommelig hjelp, når du kommer. Også den sannheten skal gi deg mot til å komme.

Du kjenner deg svak og hjelpeløs. «Det nytter ikke for meg», sier du. Jo, det skal lykkes også for deg. «Herrens hånd er ikke for kort til å frelse» (Jes 59,1).

Og så dette: Så mange velsignelser venter på deg når du kommer til Herren. I porten inn til Guds rike får du syndenes forlatelse og fred.

Siden får du guddommelig hjelp skritt for skritt, langs hele veien, til du er framme. Og så stiger du til slutt inn i den evige herligheten som venter alle som hører hjemme der, alle som i tro eier Jesus.

Så kom da! Du er velkommen. Du får hjelp til å rive deg løs fra alt som binder deg nå. Og det er så mange herlige åndelige rikdommer som ligger og venter på deg.

Din Fader han kaller deg kjærleg idag,
ja, høyr då hans kalling og bøner!
Slå verdi ifrå deg og syndefullt lag,
med nåde på nåde han løner!
Å, kom då attende til heim og til hamn,
kom heimatt, kom heimatt til Faderens famn!
Men kom førenn døden deg hentar!

26. mai – Høyere opp

«Bring fanen ned til regimentet!» ropte de til en fanebærer som de syntes marsjerte for langt foran soldatene.

«Bring regimentet opp dit fanen er!» ropte fanebæreren tilbake.

Mange synes at evangeliet stiller for høye krav til oss om en avgjort omvendelse og et hellig liv.

Så prøver de å slå litt av på Guds krav for å slippe den trange porten og den smale veien. Men det går ikke.

Bring regimentet opp til fanen! Kom i kontakt med Guds frelsesplan. Kom inn i livsforbindelse med Kristus og gå videre i livet sammen med ham. La hans ord være rettesnoren for liv og lære.

Det er veien til et sant og lykkelig kristenliv.

Hva du er, vær helt
og ikke stykkevis og delt!

Det ordet av den store dikteren er sant også på dette området. Bort med alt det delte og lunkne, både i forkynnelse og liv!

I vår tid vil alle rettenkende mennesker dømme og fordømme det lunkne mellomstandpunktet strengere enn før.

Lar vi Guds krav og Guds mål stå, og bestemmer oss for å «bringe regimentet opp til fanen» – selv å komme i rett forbindelse med Gud – da lærer vi å kjenne vår virkelige avmakt.

Vi bøyer oss for Herren og ber om nåde til å nå målet, både til omvendelsen og til det hellige livet.

27. mai – Hjemme hos far

En av grunnene til at flere som er vakt, ikke kommer lenger, men glir tilbake, er at de ikke har fått øye på skattene i farshjemmet. De ser hva de må frelses fra, men de har ikke sett hva de skal frelses til.

Derfor forestiller mange seg kristendommen som en tvangstrøye, en slags forsikring mot helvete som de nok kan ønske seg før de dør.

Hva fikk den bortkomne sønnen da han kom hjem igjen til far?

Farens kyss er garantien for at alt er tilgitt. Den første store gaven han fikk, veide opp for alt han kanskje måtte gi slipp på. Syndenes forlatelse, en oppgjort fortid og en himmel uten skyer – for noen skatter!

Ringen på fingeren er tegnet på at pakten, vennskapsforholdet, er opprettet. Det er Den Hellige Ånds vitnesbyrd i sjelen, barnekårets Ånd, som roper: «Abba, Far!» (Rom 8,15)

Den nye drakten han fikk straks han kom hjem, er Guds fullkomne frelse i Kristus.

«I rettferdighetens kappe har han svøpt meg», sier profeten (Jes 61,10). De nye omgivelsene krevde en ny drakt, og den skaffet Faren ham selv.

Skoene på føttene taler om den guddommelige kraften og nåden til å vandre på den nye veien. Guds verk er alltid fullkomment. Han slipper oss ikke på halvveien.

Helt fra helvetes porter, der den frelsende nåden finner synderen, og til himmelens porter – ja, helt fram til tronen – skal han føre oss.

Gjøkalven som ble slaktet, og gjestebudet taler om den hjertefryd og glede som samfunnet med Herren fører med seg, og som skal vare evig.

«Og de begynte å være glade» (Luk 15,24).

Himmelen begynner her, når den bortkomne synderen finner veien hjem til farshuset.

28. mai – Helhjertet

«De mange femtiprosentkristne er den største hindringen for Guds rike i dag», stod det i en bok. Det er sterke ord, kanskje for sterke.

Men mye av det er sant likevel. Med «femtiprosentkristne» mente vel forfatteren dem som prøver å dele hjertet sitt mellom Kristus og de mange tingene som ikke hører hjemme i samfunnet med ham.

Det er helhjertede kristne Gud ser etter i dag for å gi dem sin kraftige støtte: «For Herrens øyne farer over hele jorden for kraftig å støtte dem som er helt med ham i sitt hjerte», står det skrevet (2 Krøn 16,9).

Det er helhjertede kristne Satan frykter. Og det er slike hverdagsmennesker mange i dag lengter etter å møte på veien sin for å få hjelp i sjelekampen.

En av de fremste kristne lederne i Japan sier:

«Jeg er Kristi fange! En korsets slave! En dåre for verden! Jeg har bestemt meg for å forsake alt som bærer verdens stempel, og uten hindring gå fram på den veien som fører opp til de hellige boligene. Jeg kan ikke hjelpe for at andre synes dette er dåraktig.»

Dette vitnesbyrdet får enda større kraft når vi legger merke til at han som taler, ikke er en innestengt munk eller en åndelig svermer. Han er en av dem som har satt de dypeste spor etter seg i samfunnslivet i Japan.

Er du en helhjertet kristen? La det spørsmålet brenne seg inn i det aller innerste av hjertet vårt og drive oss til ham som er kraften i alt sant kristenliv – han, vår Herre og Frelser, som er nær alle dem som kaller på ham i sannhet.

En helhjertet kristen er en som ikke går på akkord med samvittigheten sin, men som i alle ting setter Guds ære først.

29. mai – Jakobs Gud – vår borg

«Et av de kjæreste navnene på Gud for meg er navnet Jakobs Gud», sier den tyske presten Modersohn.

Etter hvert som jeg er blitt kjent med Jakobs historie og har lagt merke til Herrens nåde mot denne mannen, er dette navnet også for meg blitt stort og kjært.

Jakob var en vanskelig person for Gud å oppdra. Han løy for sin gamle far og bedro broren sin. Han brukte forretningsknep mot onkelen sin og søkte i alle ting sin egen fordel.

Men tross alt dette ga ikke Gud opp. Han holdt ut med ham, til han ble en åndelig mann som siden regnet med Gud og hans gunst i alt.

Når du nå ser tilbake på dagene som er gått, vil du nok finne mye av Jakobs vesen og framgangsmåte også i ditt liv.

Hvor godt er det da ikke å få tro at Jakobs Gud også er min Gud i dagene som kommer!

La ham bare få bryte vår «hofteskål», slik han gjorde med Jakob. La ham få bryte vårt eget stolte jeg, så han får styre livet vårt og ta herredømmet.

Da skal også vi få erfare at han makter å forvandle karakteren vår, fra en listig Jakob til en Israel, fra en som stadig lider nederlag, til en seierherre.

Legg dagene og framtiden rolig i Jakobs Guds hånd!

Som en trøst fra Herren i dagene som kommer, skal vi høre to løfter fra ham:

«Og nå, så sier Herren, som skapte deg, Jakob, som dannet deg, Israel: Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min» (Jes 43,1).

«Herren, hærskarenes Gud er med oss. Jakobs Gud er vår faste borg» (Sal 46,8).

30. mai – Frelst av nåde

Mange mennesker treller under sin religion. De bærer på den som en byrde. De er ikke lykkelige og fruktbare for Gud.

«Hvordan skal jeg da bli en lykkelig kristen?» spør du.

Skriv under på Guds dom i Ordet, at du er en synder, og la deg frelse av nåde!

Den kjente misjonæren Stanley Jones forteller om omvendelsen sin. Ordene hans er så velgjørende enkle og forståelige, enda han er en av dem hele verden lytter til i dag:

«Jeg kom til Jesus Kristus slik jeg var. Hele livet mitt som ung mann hadde gått konkurs. Jeg var gått konkurs på grunn av synden min. Og så kom jeg til Jesus Kristus og la konkursboet mitt for føttene hans.

Og han forbauset meg ved at han tok imot meg og tilga meg. Han ga meg et nytt sinn og sendte sjelen min syngende gjennom disse årene. Av nåde ble jeg frelst ved troen. Det var ikke gjerningene, det var Guds gave.»

Gjør du likedan! Gå til Jesus Kristus med konkursen din! Tro at han etter sitt eget ord tar imot deg og tilgir deg alle syndene dine!

Men hører ikke gode gjerninger med til sann kristendom?

Jo, men de kommer som en frukt av troen på Jesus Kristus. Når du først har latt deg frelse av nåde, får du det nye sinnet. Det viser seg

blant annet ved at du får lyst til å gjøre det som er godt og rett, for på den måten å ære Gud.

Guds ord sier at vi er «skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem» (Ef 2,10).

Slik blir det hele et Guds verk, både for oss, i oss og ved oss. Og Gud får æren for det hele.

31. mai – Gleden i Gud

Den er av himmelsk art. Derfor ser vi at de som lever under de trangeste kår, kan eie mest av denne himmelblomsten.

Jeg kjenner mange slike, som verden ynker og synes synd på, men som er blant de lykkeligste jeg har møtt på min vei.

«Du har gitt meg glede i mitt hjerte, større enn den de andre har når de har overflod av korn og most», sier en av de gamle hellige (Sal 4,8).

«De så opp til ham og strålte av glede» (Sal 34,6).

Men skal du få og eie denne varige og sterke himmelgleden, må du gå den veien der denne gleden er å finne.

«Der det er syndenes forlatelse, der er det også liv og salighet!» sier Luther i barnelærdommen.

Du må gå til Gud med synden din og få den tilgitt for Jesu skyld. Og så må du daglig ferdes i lyset med ditt indre og ytre liv, så det ikke ligger noe der og tynger og tærer.

Kast daglig all sut og sorg på Herren, etter hans eget ord i salmen: «Kast på Herren det som er lagt på deg» (Sal 55,23).

Synd, sorg, sut av alle slag og alt annet som vil tynge og trykke deg ned, skal du få kaste på Herren.

Har du ikke grunn til å være glad?

Gled deg da, du lille skare,
Jakobs Gud skal deg bevare!
For hans vilje må dog alle
fiender til jorden falle.

Juni

1. juni – Jeg er ikke som de andre

Det var en ung mann som sa dette til meg under en samtale. Jeg ba om lov til å fortelle om samtalen.

«Det nytter ikke for meg,» sa han, «for jeg er ikke som de andre. Jeg føler ikke synden min slik jeg ville, og jeg har ikke det rette alvoret. Jeg kunne nesten ønske å kaste meg ut i åpenbar synd, så jeg kunne bli skikkelig omvendt.»

Da jeg ba ham om lov til å fortelle om denne samtalen, var det særlig fordi han er lik mange i dag.

De har levd et moralsk liv. Så begynte uroen, den «åndelige uroen». De oppdaget at det hele var tomt, og de forsto at skulle de bli lykkelige, måtte de slippe Kristus inn i livet sitt.

Men så kom vanskeligheten. De kunne ikke bli skikkelig omvendt slik som de andre.

Hva jeg sa til denne mannen?

Jo, det første jeg sa, var dette: «Du må takke Gud for at du ikke har sølt deg til i ytre synd. Du trenger slett ikke å kaste deg ut i synd for å få det godt med Gud. Et godt, moralsk ungdomsliv er mye å takke for. Du er spart for mange bitre minner og arr etter synden.»

Så fortalte jeg ham hvordan Kristus tok imot dem som kom til ham, enten de var store eller små syndere i menneskers øyne.

Nikodemus var en som hadde både moral og fromhet. Han kom, og Herren møtte ham med ordet om at den nye fødsel er helt nødvendig. Underet skjedde med ham.

«Betro deg til den himmelske sjelelegen, så vil han heller ikke støte deg bort. Grunnen til at frelse er nødvendig, er at vi av naturen er syndere, ikke bare at vi har gjort synd.»

Den unge mannen er nå løst og fri i sin ånd. Han er blitt et nytt menneske.

2. juni – Jeg – ham

Enten er ditt og mitt liv egosentrisk, eller så er det Kristus-sentrisk. I et lite hefte leste jeg nylig disse linjene:

> Jeg selv er smeden, fri og sterk,
> min lykke er mitt eget verk.

Er det sant? Hva om smedens arm visnet? Hva om han selv ble syk og sengeliggende? Kan det på noen måte sies med sannhet: «Min lykke er mitt eget verk»?

Er ikke hvert åndedrag, hvert hjerteslag, ja, hver matbit og hver tråd i klærne vi har på oss – er ikke alt dette guddommelig nåde?

Selvsagt skal vi være flittige! Gud kan aldri velsigne latskap. Vi skal som mennesker og som kristne bruke våre evner og muligheter, og nøye våke over at den kostbare tiden vår blir brukt rett.

Men under alt må vi regne med at alt står og faller med Guds velsignelse.

Jeg vil her minne om et ord av en stor mann, en av historiens fineste tenkere, en som også har satt de dypeste merker etter seg. Han sier: «… jeg har arbeidet mer enn de alle – det vil si: ikke jeg, men Guds nåde som er med meg» (1 Kor 15,10). «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk» (Fil 4,13).

Kristus var livet hans, både når han satt i teltmakerverkstedet som en flittig kroppsarbeider for ikke å falle de unge, nyvunne hedningekristne til byrde, og når han sto fram som taler og lærer.

Han plantet evangeliets banner i flere verdensdeler, men under alt erkjente han at det var Kristus som virket i ham og ved ham.

Hva er så ditt valgspråk? Er det dette: «Min lykke er mitt eget verk»? Eller er det Gud og hans nåde du gir æren for alt godt i deg og i livet ditt?

3. juni – Kristus – livet

> «For: for meg er det å leve Kristus …» (Fil 1,21)

Å, du uegennyttige mann! Der satt han i bånd og lenker i fengselet i Rom for Kristi evangeliums skyld.

Fra han begynte å vitne om Jesus Kristus i Damaskus for mange år siden og til nå, har hele livet hans vært en lidelse. Og nå, etter snart fire års fangenskap i alt, er han den samme lidenskapelige tilbederen av Kristus: «For meg er det å leve Kristus.»

Han er levende opptatt av alt som angår hans elskede Frelser, og glemmer sine lidelser og trengsler.

Hvor sterkt vitner ikke alt dette om evangeliets kraft i den som tror! Hvor ydmykende og oppmuntrende er ikke dette!

Ydmykende fordi vi må erkjenne at Kristus har fått så lite skikkelse i oss. De fleste av oss lever for mye for oss selv. Selvlivet blir næret på ulike måter, til sorg for Den Hellige Ånd som bor i oss.

Oppmuntrende fordi dette eksemplet på Kristus-fylde ikke behøver å være enestående. Den samme kilden som Paulus drakk av, er åpen for hver eneste svake og kjempende sjel i dag.

Hvordan opplever vi så noe av dette i det hverdagslige kristenlivet? Ved at Den Hellige Ånd daglig fornyer vårt indre menneske.

Hver gang Guds Ånd får oss i kne under vekten av erkjent synd, og så på ny får «avdekke» Kristi person for vårt indre øye – for hver slik opplevelse vokser Kristus-livet i oss på bekostning av det gamle livet.

Men det oppnås ikke ved fromme ønsker og gode forsetter. Jeg-livet må daglig oppgis.

Alt som ikke har Den Hellige Ånds stempel i tale og ferd, i tanke og følelsesliv, må beseires i Kristi kraft. Og det nye livet må næres ved Ordet fra Gud og hellige stunder for hans åsyn.

4. juni – Å leve Kristus

Evangeliets forkynnelse i ord er nødvendig. En må ha kunnskapens lys for å tro. «… hvordan kan de høre uten at det er noen som forkynner?» (Rom 10,14).

Men en rett lære er ikke nok. Læren må omsettes i liv før det «slår an».

«Nå må du reise ut og forkynne Kristus,» sa de til en misjonær.

«Ja,» svarte han, «men det er noe som er like viktig, og det er å leve Kristus blant hedningene!»

Jeg vet om en familie – en rik og helt verdslig familie var det. Så ble hustruen omvendt. Mannen raste i sinne over dette inngrepet i familielivet, og de åtte barna deres gikk i farens fotspor.

Hva gjorde denne hustruen?

Hun levde Kristus i hjemmet, blant mann og barn. Hun omsatte læren i sitt liv. Aldri ba hun dem gå på møter eller i kirken, men hun ba i stillhet Herren om å få føre dem til ham ved livet sitt.

En søndag, etter åtte år, sa mannen til henne at han ville bli med i kirken. Presten var en varmhjertet kristen – en sjelevinner.

Da prekenen var slutt, gikk mannen opp til presten og ba ham bli med hjem og be for ham, så han kunne bli en omvendt kristen som hustruen.

Hjemme hadde de en bønnestund og leste sammen. Da sa mannen til presten: «Det er ikke prekenen din som har omvendt meg, det er det gjennomkristne dagliglivet til min hustru!»

I dag er de fleste av barna også levende kristne.

Å vitne om Herren er rett når det passer. Å formane de uomvendte er også rett når det skjer med visdom og det rette hjertelaget. Men å leve Kristus er nødvendig for at vitnesbyrdet og formaningen skal bli hørt.

5. juni – Arven fra fedrene

I Peters brev tales det om at de troende er kjøpt fri fra «den dårlige ferd som var arvet fra fedrene» (1 Pet 1,18).

Hvor mange er det ikke som kjemper de bitreste kamper mot karakterfeil de har arvet fra forfedrene sine! Et engelsk ordspråk sier: «Vi er omnibusser som forfedrene våre kjører i.» Hvor sant er ikke dette!

Bestefar eller oldefar eller andre av forfedrene våre var hissige, gjerrige, egenrådige, selvhevdende, skrytende eller vaklende i utpreget grad. Vi møter det igjen i de senere slektene.

«Arven fra fedrene» – vi tenker ikke her på den arven vi fikk fra vår første stamfar Adam, arvesynden i sin alminnelighet. Vi tenker på de særlig utpregede karakterfeilene som klebet ved forfedrene våre.

Dem vil vi ofte finne igjen i oss selv. Er vi våkne, ser vi snart hvor i oss selv vi særlig må ta opp kampen.

Er vi ærlige og vandrer i lyset med vårt indre menneske, taler vi med Herren om den synden eller fristelsen som vi særlig plages av.

Som David sier vi da: «… jeg voktet meg vel for min synd» (Sal 18,24).

Kraften til seier finnes i Kristus. «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk» (Fil 4,13).

Selv arven fra fedrene, som er vevd inn i personligheten vår som innslaget i renningen, skal ikke få herske over den troende som tar imot Kristi fylde av liv (Joh 10,10).

6. juni – Den rette veien med vår tvil

Den kjente indiamisjonæren Stanley Jones forteller om et møte han hadde med en fornem kvinne i California. Hun sa til misjonæren:

«Jeg tror ikke på en eneste ting. Jeg tror ikke på meg selv, jeg tror ikke på livet, jeg tror ikke på framtiden, jeg tror ikke på noen verdens ting.»

Jones svarte: «Har dette gjort deg godt? Du er tjuefem år og kyniker. I denne alderen har du mistet troen på livet! Hjelpekildene dine er tomme!

Jeg er femti år, akkurat dobbelt så gammel, og livet blir bedre for hver dag jeg lever. Jeg er ikke redd for alderdommen. Hvert år blir bedre og rikere enn det forrige, og jeg er ikke redd for å møte noen ting sammen med Jesus Kristus.

Denne veien fører fram. Men det ser ut som om den veien du har valgt, ikke fører fram.»

«Er du sikker på det?» spurte kvinnen.

«Prøv min vei!» svarte han. «Men det vil koste deg deg selv! Er du villig til å gi deg selv? Jeg er sikker på at Jesus Kristus kan ta seg av deg og skape deg om til et nytt menneske.»

«Jeg vil prøve,» sa hun, og de skiltes.

Et halvt år senere fikk misjonæren brev fra kvinnen. Hun fortalte at denne veien hadde ført fram:

«Jeg kritiserte alt, jeg kritiserte kirken, prestene, alt. Men da jeg kom til Jesus, kunne jeg ikke finne feil hos ham. Jeg kunne ikke plukke ham i stykker. Det eneste jeg kunne gjøre, var å bøye meg for ham og gi meg selv til ham!»

Slik skrev hun. Veien førte fram.

Har du prøvd denne veien med dine mange spørsmål og med syndene dine? Gå veien i dag! Den fører fram. Det kan du være sikker på.

7. juni – Det faste holdepunktet

«Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal slett ikke forgå.» (Matt 24,35)

Disse ordene av Herren sier oss ganske enkelt hva vi kan regne med som det faste holdepunktet for troen vår.

Erfaringene våre skifter, følelsene også. Det vitenskapen slår fast det ene året, benekter den året etter. Mennesker forandrer seg og svikter oss. Guds ord har stått prøven gjennom tidene.

Da den kjente oppdageren Sven Hedin var i Babylon og Ninive og landene omkring, leste han profetiene om disse stedene hos Esekiel og Jeremia.

Han fant at de stemte nøyaktig. Han sier at beretninger som før hadde lydt som sagn og fabler, nå ble virkelighet da han sto ansikt til ansikt med oppfyllelsen av profetiene.

Filosofen Immanuel Kant sier om Bibelen:

«Den er den edleste skatt. Uten den var jeg et ulykkelig menneske. Dere gjør vel i å søke deres eneste trøst i evangeliet. For det er den uuttømmelige kilden til all sannhet, som – når fornuften har gjennomsøkt hele sitt felt – ikke er å finne noe annet sted.»

Har du funnet det eneste faste holdepunktet? Er Guds ord blitt levende for hjertet ditt?

Når du i din nød for alvor klynger deg til det, skal du finne at det er «ånd og … liv» (Joh 6,63).

8. juni – Drepende blomster

Noe av det mest forførende er synd som virker vakker og dufter godt. Det er djevelen i drakten til «en lysets engel» (2 Kor 11,14).

Botanikeren F. Ossendowski forteller i en av bøkene sine om den såkalte steppefiolen. På en opprett stengel sitter 50–60 små, voksaktige blomster.

De sprer omkring seg en uvanlig sterk duft som virker nesten bedøvende. Etter solnedgang blir duften sterkere og sterkere, og ved midnatt er den sterkest. En kan ikke oppbevare en bukett av disse steppefiolene i et lukket rom uten å bli forgiftet.

Dypt inne i blomsterbegeret finnes et «nervesenter». Når et insekt setter seg på blomsten, sender fiolen ut sin giftige, bedøvende lukt og gjør insektet så ørt at det mister all selvbeherskelse.

I stedet for å fly bort fra blomsten og ut i den friske luften, lar det seg i denne bedøvede tilstanden lokke lenger og lenger ned i begeret. Til sist kommer det så langt at det berører selve «senteret».

I samme øyeblikk lukker kronbladene seg, og blomsten blir en «duftende likkiste». En mengde insekter finner døden i disse drepende blomsterbegrene.

Å, hvor mange mennesker er det ikke som har latt seg lokke inn i «senteret» av syndens mange drepende «blomster»!

Pass deg for de syndene som ser så tiltrekkende ut i det ytre. Ja, pass deg for all synd. Lek ikke med noen synd – den vil snart leke med deg.

Kristus er den eneste frelseren fra synd. Overgi livet ditt til ham. Ta imot hans tilgivende og seirende nåde. Da skal ikke synden herske over deg, men du skal bli dens overvinner.

«For syndens lønn er døden …» (Rom 6,23).

9. juni – Kom til meg!

Alle som arbeider med sjelesorg, erfarer at så mange unnskylder seg når Herrens innbydelse lyder. Disse mange innvendingene møter oss i ulike former og uttrykk.

Noen av innvendingene avslører uvilje mot Gud og hans nåde. Andre viser oss et overfladisk sinn, mens andre igjen avslører virkelige vanskeligheter. Men til alle lyder det så klart fra Herrens munn: «Kom til meg …!» (Matt 11,28).

Er det syndene dine som vil stenge deg ute fra Gud? Hør da hva han sier til deg: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull» (Jes 1,18).

Et annet sted lyder det enda sterkere: «… der synden ble stor, ble nåden enda større!» (Rom 5,20).

Du ser av disse ordene at synden din ikke kan stenge deg ute fra Herren. Så kom da fram i lyset med livet ditt og legg det åpent fram for Gud.

For Jesu Kristi skyld vil han slette ut misgjerningene dine, og syndene dine vil han glemme, etter sitt eget ord: «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu» (Jes 43,25).

So vend då um i denne dag,
og gjer Guds hjarta gleda!
So held han helg i englelag,
der Kristi lov dei kveda
for syndaren som atter fann
sin Frelsarmann.
Å, gjer då Gud den gleda!

10. juni – Vitnesbyrd om Kristus

«Grunnlaget for endelig visshet og autoritet finnes i det samlingspunktet der historiens Jesus blir erfaringens Kristus, og der den personlige erfaringen som følger av dette, blir bekreftet og korrigert av den felles kristne erfaringen,» sier en kjent forfatter.

«Grunnlaget for autoritet er: Kristus åpenbart i fortiden, opplevd i nåtiden og stadfestet i den felles kristne erfaringen.»

Den kjente danske professoren Westergaard sa på slutten av et foredrag: «Men videre tror jeg på Kristus fordi jeg føler meg som en synder. Jeg må ha en løsning og en full tilgivelse for syndene mine. Og det får jeg bare ved troen på Jesus Kristus, som gir meg sjelefred og sjelefrelse.

Den korsfestede Jesus Kristus er den eneste løsningen som kan fri en sjel fra elendighet. Å, om vår tids mange bekymrede mennesker måtte nå fram til korsets fot og finne fred der!»

Det er tusener i dag som kan gi Kristus det samme vitnesbyrdet. Menn og kvinner fra ulike samfunnslag står fram midt i livets strid og forteller ganske enkelt at de har funnet Kristus, og i ham løsningen på livets gåte.

Synden deres er tilgitt, og Guds fred fyller hjertet. Og det merkes i hjemmet og på arbeidsplassen: De er blitt nye mennesker.

«Han er ikke til å kjenne igjen,» sa noen menn nylig om sin nyomvendte kamerat.

«Du kan tro jeg ble glad,» sa en forretningsmann til meg en dag. «N. N. kom inn og betalte en gjeld som jeg ikke trodde jeg skulle få. Og det beste var at han sa at det var Kristus som nå var kommet inn i livet hans, og som skulle styre veien hans fra nå av.»

Bryt med alle hindringer, og la Kristus få livet ditt fra i dag!

11. juni – Kristendom i hverdagslivet

Den kjente misjonæren Stanley Jones forteller i en av bøkene sine om en lege i Kina som hadde bygd et stort og kostbart sykehus. Det skulle brukes i misjonens tjeneste. Han hadde selv lagt ned mye arbeid og mange penger i det, og han hadde gjort det med glede.

Så en dag under et opprør der ute kom en avdeling av den kommunistiske hæren og ødela hele sykehuset. Det ble lagt i grus. Et hardt slag for den gudfryktige misjonæren!

Men hva gjorde han? Hevnet han seg? Han fulgte med den samme hæravdelingen og gjorde alt som sto i hans makt for å hjelpe deres syke og lidende.

Da general Chiang Kai-shek fikk høre om dette, spurte han sin hustru, som var en troende, hvordan misjonæren kunne gjøre dette mot dem som hadde oppført seg så stygt mot ham.

«Det er kristendom!» svarte hun.

«Da må jeg bli en kristen!» sa generalen.

Han ble senere president i Kina. Og med hans dåp og overgang til kristendommen tok det hele en ny vending. Det ble lettere for misjonærene å arbeide.

Det er veien for oss alle, hvis vi vil bli lykkelige og sterke i livet vårt.

Men skal du kunne gå den veien i hverdagslivet, må du først av hele ditt hjerte omvende deg og la Kristus få komme inn med sitt nye liv.

Bare de som i sannhet er blitt levende kristne, kan «overvinne det onde med det gode» på den rette måten (Rom 12,21).

Derfor vil jeg rope det ut til alle: Kom i et rett forhold til Kristus, og la ham få være kraften i livet ditt! Da skal også du få kjenne den lykken som finnes i å eie den troen som har seiret over verden (1 Joh 5,4).

12. juni – Den uforanderlige Frelseren

«Jesus Kristus er i går og i dag den samme …» (Hebr 13,8)

Alt her i verden er så ustadig og utrygt. Omgivelsene mine forandrer seg. Far og mor blir gamle og må vandre bort. Barndomshjemmet går i oppløsning, og hver flytter til sin plass – noen langt bort.

Våre beste venner kan svikte eller på annen måte gli fra oss. Den rike blir fattig, den friske blir syk, den opphøyde blir trampet ned. Kort sagt – alt omkring meg forandrer seg.

Og jeg selv forandrer meg. Den ene dagen er jeg glad og fornøyd, den andre dagen er jeg nede i «forsagthetens sump». Den ene dagen er jeg sterk og modig, dagen etter ligger jeg på smertens leie.

Hvor godt for hjertet er det ikke da at min Frelser ikke forandrer seg!

Han er trofast
i dag som i går!

Å tro på Kristus sammenlignes med å bygge på fjell. Jeg kan forandre meg, men ikke fjellet som jeg bygger på.

På nåden i Guds hjerte
jeg bygger nå min tro.
I glede og i smerte
er der min trygge ro!
Her veksler det og skifter,
men ikke så hos Gud;
i nådens klipperifter
er jeg hans kjære brud.

Så vil jeg da lære i Guds skole at jeg ikke skal bygge på mine skiftende følelser eller på noe i meg selv, men på ham som i går og i dag er den samme trofaste Frelseren. Han er den urokkelige grunnvollen for livet mitt.

13. juni – Kan man stole på deg?

Jesus sa en dag: «Den som er tro i smått, er også tro i stort» (Luk 16,10). Vær våken for «de små revene som ødelegger vingårdene» (Høys 2,15).

Vil du bli en god kamerat, en trofast venn, en pålitelig person som andre kan stole på når det røyner på, så vær våken over ditt indre liv og si opp alt fellesskap med det som er simpelt og syndig.

Jeg leste disse vise ordene i en bok:

«Vil du være en god og avholdt kamerat, så merk deg dette: Spør ikke nysgjerrig når det gjelder andres saker. Vær ikke påståelig, selv om du tror du har rett. Tro ikke alt som blir fortalt. Far aldri med sladder.

Vær ikke snar til å klage når noe går deg imot. Prøv alltid å være sann og oppriktig, og far aldri med fusk. Ta dem i forsvar som lider urett.»

Disse dydene vokser ikke i den jordbunnen der vi av naturen er plantet. Vi er «født egoister» som elsker oss selv over alle ting.

Riktignok kan en nå langt ved naturlig moralsk kraft, men den fine, duftende aromaen som kjennetegner det mennesket som er grepet av Kristus, mangler.

Det må en ny fødsel til. Ved personlig fellesskap med Kristus må vi få hans guddommelige natur plantet inn i oss, om det i sannhet skal bli «Åndens frukt» vi bærer.

14. juni – Kjærlighetens vesen

«Kjærligheten … blir ikke bitter …» (1 Kor 13,4–5)

Slik står det i det store kapitlet om kjærligheten. Det som omtales her, er Guds kjærlighet speilet i livet til alminnelige hverdagsmennesker som tror på Kristus.

Det eneste som har varig verdi, er sann, ekte, guddommelig kjærlighet. Bare «tro, virksom ved kjærlighet» regnes med i Guds rike (Gal 5,6). Om denne kjærligheten står det at den «blir ikke bitter».

Coleridge sier: «Vil en gi en hverdagslig sannhet dens fulle glans tilbake, behøver en bare å omsette den i handling.»

Kjærligheten krever ikke av andre, men den gir. Den tåler de mange små motsigelsene i dagliglivet.

Det motsatte av bitterhet i sinnet er lyst humør. Alle som lever i solskinnet fra Guds kjærlighet, kjennetegnes av et påfallende likevektig humør som smitter. De eier det fordi de har tatt imot det.

Gjennom trengsler og motgang har de lært å ta imot av ham som er kjærlighet. De bor daglig i Guds kjærlighet som i en stue, og de deler rikelig ut av de gavene som de selv har fått for intet.

Hvor godt det er å møte Guds kjærlighet i hverdagsdrakt hos mennesker som vet hva lidelse og motgang er, men som ikke er blitt bitre!

Ønsker du å bli en som sprer solskinn? Gå da fram for Herrens åsyn med all din synd, døm deg selv med Guds dom, og ta så imot av hans tilgivende kjærlighet.

Stans ved den vidunderlige sannheten at du er elsket av Gud som du er. Da forstår du den guddommelige årsaksloven: «Vi elsker fordi han elsket oss først» (1 Joh 4,19).

15. juni – Kristi makt

Jeg tenker nå ikke på hans makt ved Lasarus' grav, eller på hans makt til å stille stormen på sjøen. Det er hans makt over personligheten, over de menneskene han møtte, som jeg tenker på.

En sterkere personlighet enn Saulus fra Tarsus skal en lete lenge etter i historien. Og han brukte hele sin personlige kraft på å utrydde nasareersekten.

Han «fnyste … av trusler og mord mot Herrens disipler» (Apg 9,1), helt til han en dag møtte Kristus utenfor Damaskus' porter.

Fra den dagen ble han Kristi trell. Fra det øyeblikket fikk hele livet hans en annen retning. Fra nå av hadde han bare én eneste lidenskap: å leve Kristus og forkynne hans evangelium.

Luther, som strevde i munkecellen for å finne nåde hos Gud, ble helt forvandlet den dagen han møtte Kristus.

Den unge Augustin, Frans i San Damiano, Albert Schweitzer, Hans Nielsen Hauge og mange flere av de sterkeste personlighetene historien kan vise fram, møtte Kristus, og livet deres ble forvandlet. De ble helt hans livegne for tid og evighet.

En slik makt har Kristus, den levende og nærværende Kristus, også i dag.

Har du møtt ham? Har han fått makt over livet ditt? Har du gitt deg helt til ham?

Han er verd livet ditt – ja, hver eneste trevl av livet ditt!

16. juni – Kristendom som lyser

Den verdenskjente londonpredikanten C. H. Spurgeon skrev en gang:

«Jeg gir ikke mye for kristendommen din hvis den ikke synes. Lampen snakker ikke, men den lyser. Et fyrtårn slår ikke på tromme, men langt ute på havet ser sjømannen det veiledende lyset.

La kristendommen din lyse fram i gjerningene dine. La livet ditt være din preken. Da kan du være sikker på at det også vil lyse i verden.»

Noen av dere som leser dette, sukker stille og sier omtrent slik: «Ja – det er nettopp det jeg i hjertets dyp ønsker, at min Frelser må bli æret ved livet mitt både i hjemmet og på arbeidsplassen min.»

Andre sier til seg selv: «Jo, slik skal det være. Slik bør de kristne være. Da skulle også jeg få lyst til å bli en kristen.»

Til de første vil jeg si et ord fra Den gamle bok: «For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden» (Rom 6,14).

Det er kraft hos Herren til å vandre verdig det høye kallet. Ta imot av hans rikdom hver dag, så det blir balanse i livet ditt.

Til de siste må jeg få si et alvorsord: Hvorfor er du ikke en sann kristen, en slik som du synes de andre bør være? Har du noen gyldig unnskyldning å komme med på dommens dag?

17. juni – Kan jeg holde ut?

«Men om jeg nå begynner på veien, om jeg nå overgir meg til Gud og prøver å leve som en kristen, kan jeg da holde ut? Og hvis jeg ikke kan det, er det bedre ikke å begynne.»

Slik tale forstår jeg så godt. Jeg sto også der en tid.

Jeg tror det er rett at vi tenker gjennom spørsmålet. Men la oss huske at hvis vi ikke overgir oss til Gud og slik begynner, har vi heller ingen utsikt til å nå fram. Da blir vi i mørket.

Vi må begynne for at det kan bli tale om en fortsettelse og en lykkelig inngang. «Godt begynt er halvt fullendt,» heter det.

Ved en hel omvendelse til Gud får vi et nytt sinn, som er i pakt med Guds vilje. Og det nye livet står nå under Herrens guddommelige beskyttelse, dag for dag.

«Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg,» lyder det nå til oss (Hebr 13,5).

«Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd» (Jes 41,10).

«Og jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,28).

Slike og lignende løfter kan vi regne med når vi har tatt vår tilflukt til Herren. Og med dem kan vi gå trygt framtiden i møte.

18. juni – Elsker Gud meg?

Det som gjør det så vanskelig for mange troende å hvile i Guds kjærlighet, er at de har syndet etter at de ble omvendt.

«Det er ikke så vanskelig for meg å tro at Gud elsket meg da jeg kom til ham. Men nå, da jeg burde ha vært en from og god kristen, er det så vanskelig å tro at han virkelig elsker meg.» Slik klager mange.

Jeg vil nå si deg så klart jeg kan: Gud elsker sitt feilende barn! Det skal du tro, ikke for å bli i dine feil og nederlag, men for å bli hjulpet opp av dem og fornyet i ditt gudsliv.

Hans advarsler til deg er et bevis på hans kjærlighet. Lytt til dem, og du er berget.

Også tukten hans når du sklir ut, er et uttrykk for hans kjærlighet til deg. «For den Herren elsker, den tukter han …» (Hebr 12,6).

Du får ikke være i fred i synden din. Snart er det ordene dine, snart handlingene dine som du får tukt for. Husk! Det er fordi han elsker deg, at du får tukt.

Bøyer du deg nå for tukten, skal du få smake nåden. Herrens trøst når du har bøyd deg, er et særlig bevis på hans kjærlighet til deg.

«Sion sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg» (Jes 49,14–15).

La hans kjærlighet få fornye ditt kalde hjerte i dag!

19. juni – Frelsesveien

Spørsmålet om personlig frelse og frelsesvisshet brenner hos mange i dag. Det kommer igjen og igjen: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» Noen ganger i de stille stunder, noen ganger ved sykesengen eller ved den åpne grav, og noen ganger midt i travelheten blant de mange.

Hva er kjennetegnet på en sann omvendelse? Hvordan skal jeg vite om det bærer fram hvis jeg nå begynner for alvor?

Jeg vil i dag minne deg om tolleren i templet. Om ham står det: «Men tolleren sto langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg synder nådig!» Om denne mannen sier Jesus at han «gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus» (Luk 18,13–14).

Legg nå merke til denne enkle frelsesveien som Jesus viser oss her.

For det første erklærte tolleren seg skyldig. Han kalte seg selv en synder.

Vil du gå denne ydmykelsens vei?

Du har syndet, det er det ingen tvil om. Det første og største budet i loven lyder slik: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand» (Matt 22,37).

Har du holdt dette budet? Hvis ikke, har du syndet mot det største budet og dermed gjort deg skyldig i den største synden. Erklær deg skyldig!

For det andre gikk han fram for Herrens åsyn med synden sin. Han ga ingen andre skylden. Han sto der selv, som den skyldige, for hele verdens dommer.

Vil du det i dag? Vil du i sannhet si med sangeren:

Jeg står for Gud som allting vet
og slår mitt øye skamfullt ned.
Jeg ser min synd at den er stor
i tanker, gjerninger og ord!

For det tredje ba han om nåde. «Gud, vær meg synder nådig!» roper han i sin nød.

Går du den samme veien, skal det også lyde om deg at du går rettferdiggjort fra dette møtet med Herren.

20. juni – Konsentrasjon

I vår utadvendte og rastløse tid er det en stor livskunst for en kristen å lære seg konsentrasjon.

«Én ting har jeg bedt Herren om,» sier kong David (Sal 27,4). Han visste at skulle han klare de mange tingene i den rette ånd, måtte han ha sjelsstyrke.

«… ett gjør jeg,» sa den store apostelen (Fil 3,13), og nettopp derfor satte han så dype spor og kunne si med sannhet: «… jeg har arbeidet mer enn de alle» (1 Kor 15,10).

«Men vi må følge med tiden,» sier mange. Ja, men pass deg så du ikke følger med tiden slik døde fisker følger med strømmen. «I begrensningen viser mesteren seg.»

Da den lærde erkebiskop Ussher en gang ble spurt hvordan han var blitt så lærd, svarte han: «Fordi jeg har lest så lite.»

Han mente at han hadde konsentrert lesningen sin om de beste bøkene og lest dem grundig og med flid, i stedet for å sløse bort sin kostbare tid på å lese alt mulig.

«Om Gud forlenger livet mitt,» sa en Guds mann på sykeleiet, «så vil jeg lese mindre og be mer.»

«... ett er nødvendig,» sier Herren til den travle Marta, som er opptatt og gjør seg strev «med mange ting» (Luk 10,41–42).

«Det betyr ikke det ene mot de mange tingene,» sa Brandtzæg i en tale over denne teksten, «det betyr det ene i de mange tingene.»

21. juni – Kristus som prest

Kristi prestegjerning ved tronen i dag gjelder de svake og hjelpeløse. Og da trer tre egenskaper ved ham fram.

Han har medfølelse med dem som lider. Han kan «ha medlidenhet med oss», han er «en miskunnelig ... yppersteprest», sier Hebreerbrevet (Hebr 4,15; 2,17).

Se ham overfor Peter og Tomas. Hvor varsomt han møter de sårede! Ja, se ham til og med overfor Judas. «Venn ...» sier han til denne forræderen (Matt 26,50). Det er som om han vil prøve til det ytterste å redde ham fra undergangen.

Han er den samme i dag.

Full forståelse av vanskelighetene våre – det er det neste trekket ved vår yppersteprest. Han er «prøvd i alt i likhet med oss» (Hebr 4,15). «For ved at han selv har lidd og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet» (Hebr 2,18).

Det er Bibelens korte pennestrøk som med ett gir oss innblikk i hans forhold til oss.

Han kjenner Satans anslag og styrke, for han ble selv fristet av ham. Han kjenner verdens ånd, den gudfiendtlige, for han ble jaget til korset av dens representanter.

Og han kjenner syndens fryktelige virkelighet, for han ble «gjort til synd for oss» (2 Kor 5,21) da han bar den «på sitt legeme opp på treet» (1 Pet 2,24).

Når vi derfor betror oss til denne presten, møter vi både medfølelse og forståelse hos ham.

Og så er han allmektig. Mange i dag har både vilje og hjertelag til å hjelpe, men det de mangler, er kraft.

Men Kristus er Guds Sønn, med all makt i himmelen og på jorden (Matt 28,18). Og han er «verdens mest ødsle personlighet» når det gjelder å hjelpe syndere som trenger det.

Er du avmektig? Han er allmektig. Er du i tvil og indre opprør? Han er selve visdommen og freden. Har du syndet? Han er din syndebærer og fullkomne Frelser. Skynd deg til ham!

22. juni – Kristus fattig – vi rike

> «For dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for deres skyld ble fattig da han var rik, for at dere ved hans fattigdom skulle bli rike.» (2 Kor 8,9)

Den som ser mye nød og omgås mennesker i fattigdom, kan ikke selv beholde overfloden sin uten å ta skade på sjelen.

Å gå inn i et lite, trangt sykehus for å tale med den døende moren om Guds kjærlighet, eller å tale med den arbeidsløse, ærlige arbeideren med den store barneflokken om veien til fred og lykke, uten å dele med ham av de gavene som vi selv har fått av Gud – det grenser til det bespottelige.

Kjærligheten må få utløsning, ellers dør den. Det er en lov i åndens verden.

I krybben i Betlehem ser vi Guds kjærlighet i handling. Han som var rik på all himmelens herlighet, er blitt fattig for vår skyld.

Den treenige Guds kjærlighet får her sin utløsning. Og det livet som begynner sin bane her i krybben, er det samme livet som ender på et blodig kors.

> Ufattelige kjærlighet
> som englene selv undres ved.

Når vi da overgir oss til Kristus som fattige og hjelpeløse, blir vi rike. Han ble nemlig fattig for at vi i ham skulle bli rike. Vi tar imot syndenes forlatelse, fred og barnekår av ham.

> Skogens rävar hava kulor,
> fågeln har sitt trygge bo
> men du ägde ej, o Jesus,
> någon dag av ostörd ro,
> Hemlös, smädad och föraktad
> gick du kring på denna jord
> för att kunna mig bereda
> rum invid min Faders bord.

23. juni – Fra nederlag til seier

Blant dem som leser denne lille hverdagsprekenen, er det sikkert mange som sukker stille for seg selv: «Jeg er ingen lykkelig og fruktbærende kristen.»

Og det er ikke bare en følelse du har. Det er slik. De som ser deg i ditt daglige liv, og som kjenner deg best, vet at det er slik.

Det er lite slagkraft i vitnesbyrdet ditt. Frelsesgleden har forstummet i livet ditt. Du har liten seier over ditt sinn, og stadig vekk lider du disse smertelige nederlagene som vanærer Guds navn.

Kristendommen er blitt en byrde for deg i stedet for en bærende kraft. Hva kan årsaken være?

Guds skyld er det slett ikke. Han vil at vi skal være lykkelige og seirende kristne som smitter med glad kristendom overalt.

Hva er da årsaken til all den gledesløse og slappe kristendommen som vi møter så mye av blant oss i dag? Hvorfor er ikke du lykkelig?

Kanskje treffer vi midt i blinken når vi sier: Du er for mye opptatt av deg selv! Du har mistet Jesus av syne!

Det er nemlig det stadige blikket på Jesus Kristus som forvandler oss og gjør oss til glade og fruktbærende kristne. «De så opp til ham og strålte av glede …» (Sal 34,6).

Et av mine kjæreste ord i Det nye testamentet er dette: «Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bildet … som av Herrens Ånd» (2 Kor 3,18).

Se derfor opp til din Frelser på ny. Fortell ham om nederlagene dine, åpent og sant. Se hans tilgivende blikk, og hør hans ord til deg: «Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min» (Jes 43,1).

24. juni – Høysommertanker

Gud er stor – stor i sin kjærlighet til oss. Han ga sin egen Sønn.

Han er stor i sin visdom. Han møter oss der vi står, og når vi åpner vårt indre menneske for ham, merker vi snart at han «ser i det skjulte» (Matt 6,6) og forstår oss.

Han er stor i nåde. Syndere tar han imot. Han tilgir synd og misgjerning.

Men han er også stor i sitt skaperverk. Den minste blomst er et vitnesbyrd om Guds storhet.

Gå ut i skogen. Hør fuglesangen, skogsuset og fossens dur. Alt vitner om at Gud er stor og full av visdom.

Gå ut og se på markene. Se mylderet av blomster og voksende liv, og tilbe ham!

Gikk alle konger fram på rad
i deres makt og velde,
de maktet ei det minste blad
å sette på en nelde!

Og denne Gud er min Gud. Han elsker meg. Han er min Far i Kristus Jesus. Alt det øyet ser av hans skaperhånd, er skapt for å ære Skaperen og for å glede hans barn.

En dag så jeg et maleri som het «Gud i sitt hellige tempel». En så ikke Gud, men en kjente hans nærhet i skaperverket. Det var et vakkert naturlandskap, med skog og foss og fjell og grønne enger.

Mens jeg sto og så på det, fikk jeg slik lyst til å bøye mine knær og tilbe. Gud kom meg så nær.

25. juni – Frelst for å tjene

Mange troende lever et forkrøplet kristenliv fordi Guds kjærlighet ikke får utløp hos dem. De er glade for at de selv er blitt berget, men lar ikke Jesu Kristi sinnelag få råde slik at de blir sjelevinnere.

I lengden går det ikke på denne måten. Livet blir forkrøplet. Det finnes ting som bare er levende så lenge de er i bevegelse.

En vannledning fryser om vinteren hvis en ikke sørger for at vannet er i bevegelse, sier en forfatter. En sykkel må være i bevegelse for å holde seg oppe. Straks den stanser, faller den.

Slik er det også med kristenlivet. Vi er frelst for å være i stadig bevegelse for andre. I samme grad som vi tar imot, blir vi i stand til å gi. Men slutter vi å gi, stenges også kanalene for den åndelige tilførselen.

En dag raste det en voldsom storm i Himalayafjellene. To menn strevde seg fram. Den ene av dem var Sundar Singh. Der lå en mann, nesten død av frost.

Sundar Singh fikk lagt mannen opp på skuldrene og kjempet seg videre. Han arbeidet seg varm, og varmen gikk også over i den andre. Da de kom fram til nærmeste by, hadde mannen kviknet til, og begge nådde målet.

Men kameraten til Sundar Singh hadde ikke villet hjelpe til fordi han trodde det ville ta alle kreftene fra ham. Ham fant de liggende stiv og kald. Han hadde sovnet inn og frosset i hjel.

«… den som lesker andre, han blir selv forfrisket.» Slik står det skrevet i Den gamle bok (Ordsp 11,25).

Troende venn: Du er frelst for å tjene.

26. juni – Frelsens nødvendighet

Hvorfor måtte Gud sende sin egen Sønn for å frelse oss ved sin stedfortredende gjerning? Bibelen gir et klart svar på dette spørsmålet, om vi er villige til å bøye oss for det: Vi var både som enkeltmennesker og som slekt «fortapt og fordømt til den evige død», som det sto i barnelærdommen.

«Herren skuer fra himmelen ned på menneskenes barn for å se om det er noen forstandig … De er alle veket av, alle sammen er fordervet. Det er ingen som gjør godt, ikke en eneste» (Sal 14,2–3).

«… alle har syndet og mangler Guds herlighet» (Rom 3,23).

Det første og største budet i Guds lov er at vi skal elske Herren over alle ting, av hele vår sjel og av hele vårt hjerte. Det har ingen av oss gjort.

Derfor har vi syndet mot det største budet og dermed brutt Guds lov. Grunnen til dette er at vi ikke bare har gjort synd, men at vi av naturen er syndere.

Peter var som uomvendt en from og gudfryktig mann. Det ser vi av hans eget vitnesbyrd senere i livet.

Men da han kom i Herrens nærhet, fikk han se at han var en synder. «Jeg er en syndig mann!» sier han til Jesus (Luk 5,8).

Nå forstår vi hvorfor Jesus sa til den fromme og lærde Nikodemus: «Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike» (Joh 3,3).

Den eneste veien for oss blir da å ta vår tilflukt til Kristus og la ham frelse oss på sin egen måte.

I den såkalte «store forklaringen» svarer Pontoppidan på spørsmålet: «Vil Gud gjerne gi syndsforlatelse?» – «Ja, så ofte noen omvender seg og tror evangeliet, vil Gud forlate ham synden av bare nåde for Kristi skyld, han som med sitt blod på korset har sonet hele verdens synder.»

Er du fremmed for denne opplevelsen, så gi Gud ditt hjerte i dag!

27. juni – Familielykke

Gud er ikke bare oppe i himmelen. Han er overalt der det er hjerter som kjemper og lengter etter hjelp fra ham. Han vil ikke bare frelse folk fra fortapelsen, men han vil frelse hele livet vårt.

Han er med i hverdagslivets strev. Han er levende opptatt av alt som angår menneskelivet vårt.

Guds mål med å redde en synder er ikke bare at han skal slippe unna syndens straff og følger og til slutt nå himmelen. Han vil danne oss til kristne mennesker, til mennesker som er gjennomtrengt av kristendommens ånd i alt det vi er og gjør.

Det finnes ingen ting som Gud ikke kan være med i og velsigne, unntatt synden vår. Den sanne familielykke er å begynne sammen i Jesu navn, og siden regne med Herren og hans velsignelse i smått og stort.

Guds ord skal ikke bare rammes inn og henges opp på veggene. Det skal gjennomsyre hjertet og livet vårt.

Gå ikke gjennom livet med krav til andre. Vent ikke på at de andre skal tjene deg, men prøv selv å lyse opp i hjemmet for dine kjære med små tjenester, med smil og vennlighet.

De to nyomvendte døtrene sang en duett ved pianoet. Både sangen og musikken deres var en nytelse å høre på.

Så kom gamle mor inn. Hun var sliten og bøyd i ryggen. Etter å ha hvilt en stund gikk hun bort for å ta den tomme koksbøtta og fylle den.

Da sprang begge døtrene fra pianoet og kappet om å lette arbeidet for mor. Den gamle satte seg igjen, og med et smil takket hun Gud for at hun har det så godt.

28. juni – Kom og se

To unge menn møttes. Den ene hadde funnet Kristus, den andre ikke. Det var Natanael og Filip.

Tvileren Natanael spør med vemod: «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» (Joh 1,46).

Bak dette spørsmålet lå det verken ironi eller spott. Det var en søker som talte, en som helst ønsket at vennen hadde rett, men som var bundet i tvilen sin.

Så kommer svaret, ikke polemisk eller høyrøstet utfordrende, men inderlig overbevisende: «Kom og se!»

«Ingen autoritet utenfra kan bli en fullkommen autoritet for oss hvis den ikke kan bli ett med oss selv og tale innenfra. Historiens Kristus må bli den iboende Kristus.»

Disse ordene av en Guds mann blir stadfestet i livet til den enkelte troende. Hvordan kan dette bli min opplevelse?

Kom og se! «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud» (Joh 7,17).

«Hvordan vet vi at det finnes forløsning i det historiske evangeliet? Frelsen veller fram av det! Den eneste prøven på lyset er at det lyser. Den eneste prøven på en åpenbaring er at den åpenbarer, og på en forløser at han forløser.

Hvordan kan jeg vite at Gud har trådt inn i denne historiske virkeligheten? Ved å prøve om han møter oss i den. Han møter oss i sannhet. Han møter meg der – møter meg med frelse,» sier den samme forfatteren.

Forskeren Romanes sier blant annet: «Spekuler ikke – men prøv! Prøv det eneste eksperimentet som er mulig: troens eksperiment. Følg læren, og hvis kristendommen er sann, vil stadfestelsen komme.»

Og la meg etter mange års erfaring få si på vegne av tusener og atter tusener: Kristus står prøven. Evangeliet blir stadfestet i livet til den som tror.

29. juni – Menneskefrykt – gudsfrykt

«Menneskefrykt er en stadig hindring for sann glede og seierrik frimodighet i alle livsforhold,» sier en forfatter.

«Menneskefrykt prøver å gjøre Gud til noe uvirkelig og hans makt liten. Menneskefrykt gjør at vi regner mer med det synlige enn med det usynlige. Menneskefrykt er feighet, og feighet forkrøpler et menneskes karakter.

Menneskefrykt vokser side om side med den onde samvittighet. Menneskefrykt dreper Kristus-livet i oss ved å lamme Åndens virke.

En sikker følge av menneskefrykt er at en blir upraktisk og ubesluttsom, krypende, upersonlig, uselvstendig og uskikket til handlekraftig innsats.

Gudsfrykt er visdommens begynnelse. Gudsfrykt er veien til livet. ‹Gudsfrykt med nøysomhet er en stor vinning,› sier Den gamle bok (1 Tim 6,6).

Gudsfrykt gjør ikke et menneske overlegent, men setter det i stand til å mestre enhver situasjon. Gudsfrykt er nyttig til alt.

Den er den store hemmeligheten som gleder Herren og oss selv, og som gjør at en ikke skjelver for andre menneskers trusler.»

Hvem frykter du mest? Mennesker som står hjelpeløse i alvorets stund, og som ikke kan røre en finger når hjelpen trengs mest, fordi de selv er svake, avmektige og dødelige?

«Se, Gud er min frelse! Jeg er trygg og frykter ikke» (Jes 12,2). Det er profetens vitnesbyrd, og det er også mitt. Kan du, min leser, si det samme?

30. juni – Liten og likevel stor

Når vi leser i Bibelen, i kirkehistorien og i beretninger fra misjonsmarkene, ser vi stadig at det er den som er liten i egne øyne, som Gud bruker.

«For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde» (1 Pet 5,5).

Verdens største misjonær, apostelen Paulus, kalte seg selv «den minste av alle de hellige» (Ef 3,8).

William Careys innsats som misjonær er imponerende. Som forsker og vitenskapsmann vant han en plass blant de ledende i India.

Han ble tilbudt flere glimrende tillitsverv, men takket nei. Som medlem av flere vitenskapelige selskaper ble han kjent langt utenfor Indias grenser.

Han døde 9. juni 1834, etter førti års slitsomt og fruktbart arbeid som misjonær. Alle som hadde kjent Carey, sørget da de fikk budskapet om hans død.

Han var tro mot sin Mester helt til det siste, og han var alltid den ydmyke Herrens tjener som aldri glemte hvem han var da Herren møtte ham med sitt kall.

«Snakk ikke om William Carey,» sa han til Alexander Duff, «men snakk om Careys Frelser!»

En fornem kvinne spurte ham en gang, mens mange fornemme mennesker hørte på, om det var sant at han hadde begynt som skomaker. Da la Carey til: «Ja, som lappeskomaker.»

Det er slike Herren bruker og vedkjenner seg også i dag.

«Å bli sønderknust er smertelig – å være sønderknust er salig.»

Juli

1. juli – Hva er din unnskyldning?

Hvorfor er ikke du en personlig kristen? Hva er din unnskyldning? Vil den holde på alvorets dag, når alt skal bedømmes i Guds klare lys?

«Jeg har det så travelt», sier mange. «Jeg har ikke tid til å tenke på slike ting. Det får vente til senere.»

Til denne innvendingen svarer Herren: «Søk da først Guds rike» (Matt 6,33). «Ett er nødvendig» (Luk 10,42). «For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?» (Mark 8,36).

Du blir slett ikke et mindre dyktig menneske om du overgir deg til Gud. Han som har gitt deg dine evner og anlegg, vil ikke ødelegge dem. Tvert imot vil han fornye og omskape dem, så du blir «ung igjen likesom ørnen» (Sal 103,5), når du i sannhet gir ham livet ditt.

Å svare Gud at du ikke har tid til å omvende deg, er like uforstandig som å si at du ikke har tid til å puste.

Hva i all verden er viktigere enn å søke Herren?

Vær forstandig og sett livets verdier i den rette rekkefølgen: først Guds rike, så de andre tingene. Da blir du ikke narret til slutt.

Hvo vil med til himmerike?
Kommer, Jesus roper nå.
Kommer, fattige og rike,
vender hjerte, sinn og hu
fra den arme verden bort!
Tiden er heretter kort,
her er mere å bestille
enn med verdens lyst å spille.

2. juli – Fra bønnens verden

Noen ord i Bibelen ligner kilden som veller fram i sandbakken. Den klare og rene kilden ser så grunn ut. Men du kan øse av den i det uendelige, og den er like full og rik. Hemmeligheten er at den har en skjult tilførsel gjennom en underjordisk åre.

Jeg vil minne om et av disse uuttømmelige ordene av Jesus: «Alt det dere ber Faderen om, skal han gi dere i mitt navn» (Joh 16,23). Om du bare stanser ved det første ordet i dette verset, har du nok å tenke på lenge.

«Alt.» Her tenkes det på hele bønnens område. Andre ord i Skriften kaster lys over den samme sannheten:

«Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk» (Fil 4,6).

«… kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere» (1 Pet 5,7).

Skriften kaller ofte et menneskeliv, med alt det rommer av sorg og glede, medgang og motgang, arbeid og ansvar, for en manns «vei». Nå leser vi disse herlige ordene i Sal 37,5: «Velt din vei over på Herren og stol på ham!»

Hører du evangeliets klang i dette vesle ordet «alt»?

Det er som om Herren vil si: Barnet mitt, jeg er opptatt av alt som angår deg. Din sjel og ditt legeme, dine åndelige og dine jordiske vansker og behov. Kom med alt sammen til meg. Jeg vil høre på deg og gi deg det som er til ditt beste, selv om jeg ikke kan gi deg det i den formen du ønsker.

Tygg på dette ordet i dag: «Alt det dere ber Faderen om, skal han gi dere i mitt navn.»

Snakk så ut med ham om nettopp det som trykker deg nå.

3. juli – Frigjort og lykkelig

«Du har funnet Gud, din energi og lykke viser det!»

Dette sa en hedning til en ung kristen.

Ingen form for levende kristendom er så smittende som det lykkelige ansiktet. «De så opp til ham og strålte av glede» (Sal 34,6).

Er du en lykkelig kristen? Kan det merkes på deg at du eier en indre lykke som er av guddommelig art?

Mange etterlyser i dag mennesker som har opplevd Kristus og daglig møter ham. De dagene da autoritetstroen satt i høysetet, er forbi, trolig for alltid.

Det folk spør etter i dag, er dette: Har du møtt Kristus? Har du opplevd det du taler om?

Har du det, da lytter de til vitnesbyrdet ditt, selv om det er ganske enkelt og ukunstlet. Ja, kanskje helst da.

Mangler den egne opplevelsen, nytter verken titler eller store gaver noe. Ordene faller døde til jorden uten å treffe.

Vår tid er gjennomsiktig som kanskje aldri før i historien. Vi blir gjennomskuet. De mange hungrige sjelene omkring oss er gløgge og har et fint åndelig øre. De merker det straks på «klangen» om vi har opplevd det vi taler om.

Hvor kan en da gå for å få den rette innstillingen? Hvor kan en bli frigjort og lykkelig?

Spør heller hvem vi kan gå til, for da blir svaret helt enkelt: Gå til ham som sier: «Jeg er veien og sannheten og livet» (Joh 14,6).

Om ham står det at han «kjøpte oss fri fra lovens forbannelse» (Gal 3,13). Hos ham får du full syndenes forlatelse. Så gir han sin Ånd, som bringer visshet, hvile og fred.

Kristus er kilden til et frigjort og lykkelig kristenliv for hver og en av oss i dag.

4. juli – Legemlig og åndelig sunnhet

Naturens lover og Åndens lover går side om side i menneskelivet, nesten hvor vi enn vender oss. En forfatter sier disse dristige ordene om naturens lover:

«All verdens medisin er ikke en øre verdt for den som daglig bryter naturens lover. Ingen legemidler kan frelse ham fra sykdom og en tidlig grav. Han er en selvmorder. Han planter ødeleggelsens spirer i sitt legeme og forkorter sitt eget liv. Den eneste veien til helse er den sunn fornuft lærer oss: Spis og drikk med måte! Sov regelmessig, og unngå ytterligheter i alt!»

Slik er det også på det åndelige området. Du kan høre og lære hele livet. Du kan høre de dyktigste predikantene og få de beste vink og råd. Ja, du kan selv ta del i kristelige og humanitære gjøremål. Alt dette nytter deg ikke det grann hvis du ikke lyder Åndens lover.

«Jeg tilskriver alle mine ulykker denne ene årsaken: at jeg har vært gudløs», sa dikteren Strindberg mot slutten av sitt liv.

«Et menneske som har brutt forbindelsen med Gud, kan ikke ta imot noen velsignelse, og alt snakk om å være sin egen lykkes smed er agner. 'Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves' (Sal 127,1). Det er hele sannheten.»

Augustin uttrykker Åndens lov for oss alle så klart i de kjente ordene: «Vi er skapt til deg, Gud. Vårt hjerte er urolig til det igjen hviler i sitt opphav!»

En sann og helhjertet omvendelse til Gud er veien til sann lykke og fred.

5. juli – Lever du Kristus?

En indisk student som nylig var kommet fra England, sa til en kjenning: «Jeg bodde i en prestegård mens jeg studerte ved universitetet. Prestens prekener var interessante, og når han talte, tenkte jeg at det sikkert var sunn mening i det han sa. Men så snart han var ute av prekestolen, var han en helt annen mann, og jeg kunne ikke se at det var noen forskjell på ham og oss andre.»

Det var en forferdelig dom. Men disse ordene har et budskap til oss alle som bekjenner Kristus. Lever vi Kristus?

Det finnes neppe noen større hindring for evangeliet i dag enn kristne bekjennere som lever på verdslig vis.

Men hvor finner vi kraften til et seirende kristenliv?

Kraften er i Kristus selv. «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk», sier en av de eldste seierherrene i Guds rike (Fil 4,13).

Et seirende liv blir altså et spørsmål om vårt personlige samfunn med Kristus selv. Et friskt, åpent trosliv med Kristus innad er betingelsen for et liv i framgang utad.

La Kristus få leve sitt liv i deg! La ham selv få overvinne selvlivet! Still deg helt på hans side, og la ham få lede livet ditt i stort og smått!

Ta daglig imot den hjelpen du trenger, fra hans rike forrådskammer: syndenes forlatelse, renselse, ledelse og kraft. Alt tar vi imot i tro med et lydig sinn, som vil omsette hans nåde i det daglige livet til Guds ære.

La oss gjøre det i dag!

6. juli – La deg ikke hindre!

Evangeliet er det glade budskapet om Guds kjærlighet og om hans kjærlighets offer. Det er en herlig innbydelse til alle om å bli frelste og lykkelige mennesker, både her og hisset.

Likevel er det så mange som ikke tar imot det. Hva er grunnen til det? Hva er det som hindrer så mange?

Guds ord forteller oss om flere ting som er virkelige og alvorlige hindringer for evangeliets framgang. I dag vil vi peke på én av dem: evangeliets svorne motstander, Satan.

«De ved veien er de som hører, men så kommer djevelen og tar ordet bort fra deres hjerte, for at de ikke skal tro og bli frelst» (Luk 8,12).

«Er så vårt evangelium likevel skjult, da er det for dem som går fortapt, det er skjult. For denne verdens gud har forblindet de vantros sinn, så de ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde» (2 Kor 4,3–4).

Slik taler Den Hellige Ånd om den store hindringen for evangeliet i dag.

Først prøver Satan å få et menneske til å utsette omvendelsen sin. For å lykkes med det kan han iblant til og med forkynne at Gud er nådig. «Et sukk i dødsstunden er nok», hvisker han. «Du blir nok frelst du også. Det haster ikke.»

Når et menneske likevel begynner å gjøre alvor av omvendelsen, hvisker han i sjelen: «Nå er det for sent. Du har stått imot så lenge at Gud har forkastet deg.»

La ikke sjelefienden din hindre deg i å omvende deg!

Hindringer er mange, gjør motstand, min sjel,
Satan ei nåden deg unner.
Treng deg gjennom alt som vil hindre ditt vel,
la verdens vellyst gå under!

7. juli – Mandig kristendom

Å være mandig i kristelig mening er for det første å være sann overfor spørsmålet om vår personlige synd.

I hver manns bryst, der evangeliet er kjent, er det en stemme som forteller oss at vi er syndere. Denne stemmen lyder mer eller mindre klart: Du er en synder! Du har syndet i tanker, ord og gjerninger. Du har syndet mot bedre vitende. Ja, du har syndet med fullt overlegg!

Det går galt hvis du ikke vender om.

Har du hørt denne talen? Jeg er viss på at du har det.

Overfor denne klare talen om synd har hver og en av oss to veier å gå. Den ene veien er å vri seg unna og døve stemmen med en eller annen usannhet. Det er umandig og farlig! Den andre veien er å gi stemmen rett og være sann mot seg selv og Gud. Det er å være mandig.

En dag sto det en mann foran Kristus og sa: «Jeg er en syndig mann!» (Luk 5,8). Det var mandig gjort.

Han som hadde ødelagt alt han eide, sto fram for faren sin og sa med smerte: «Far, jeg har syndet mot himmelen og mot deg» (Luk 15,21). Også det var mandig tale.

Har du for alvor sagt til Gud at du er en synder?

Du husker ham som sa: «Gud, vær meg synder nådig!» (Luk 18,13). Den som sier det, får nåde.

8. juli – Mandig kristendom

Å være sann overfor spørsmålet om personlig synd gjelder ikke bare i omvendelsen. Det er en livsbetingelse for en kristen hele veien.

Faren for å vri seg unna og bøye av her lurer på oss hele livet. Gjør vi det – bøyer vi av her og begynner å bli usanne i vår syndserkjennelse – da mister vi for det første det mandige og sterke, og dernest kan vi stå i fare for å miste livet.

«Da jeg tidde, ble mine ben tæret bort», sier David om den tiden i livet da han ikke ville bekjenne synden sin (Sal 32,3).

En god regel for oss her er å nevne synden ved navn: Herre, jeg er fristet til å være lettsindig. Herre, jeg er stolt. Det er misunnelse som er min synd, Herre. Frels meg fra pengelysten min, for du vet at det er gjerrighet som er min synd!

Det er å være mandig. Ja, det er å se fienden rett i ansiktet. En slik mandig kristen skal få kraft til å vinne fram!

Ha mot til å erkjenne feilene og misgrepene dine, særlig i hjemmet, blant dem som må tåle mest av deg. Nevn synden din ved navn også overfor dem du har syndet mot hjemme. Det stålsetter karakteren din mer enn noe annet.

Herre, hjelp meg i dag til å behandle synd som synd! Så vet jeg at din nåde skal være min kraftkilde.

9. juli – Mandig kristendom

Å være mandig er å ha mot til å si nei, et klart og bestemt nei, til de stemmene i oss og utenfor oss som ikke er av Gud.

Tenk på Josef. Da den utuktige kvinnen ville forføre ham, sa han nei, rett og slett nei. Det var mandig, og det ble hans redning.

Tenk på Daniel. På forskjellig vis ville de ødelegge gudslivet hans, eller i hvert fall gi det en knekk. Men han sa nei til deres sataniske forslag. Heller dø enn synde.

Og mens de på denne måten sa nei til synden, sa de et like bestemt og tydelig ja til Gud.

Dette stemmer med det Rom 6,11 formaner de troende til: «Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.»

Om noen til ondt meg lokke vil,
da svarer jeg: Nei! Nei! Nei!
Mitt øye, mitt øre, min sjel lukkes til,
og hendene åpner seg ei.
Og ber de meg synde, for ingen meg ser,
da svarer jeg: Nei! Nei! Nei!
Ett øye ser alt som i mørket skjer,
om midnatten slumrer det ei.
Men spørger Guds lam: Vil du følge min vei?
Da svarer jeg: Ja! Ja! Ja!
Og spørger meg Herren: Si, elsker du meg?
Da sukker jeg: Ja! Akk ja!

10. juli – Mandig kristendom

Den mandige kristendommen viser seg først og fremst i hjemmet og på arbeidsplassen. Her er dikterens ord sanne:

Hva du evner, kast av
i de nærmeste krav.

Hjemmet er den viktigste høyden i den åndelige krigen. Taper vi her, er alt tapt.

Å være elskverdig og imøtekommende ute, men vrang og sur hjemme, er umandig og ukristelig.

Hjemmet er det sikreste barometeret for vår kristendom. Den ånden og tonen vi lever hverdagslivet i, bestemmer resten av livet og virket vårt.

Så stor eller liten kristen du er hjemme og på arbeidsplassen, så stor er du også ute blant de mange, på helg og høytid. Vannet i røret stiger ikke høyere enn kilden.

Kristen ungdom! Legg vinn på sann og mandig kristendom i hjemmet. Det er herfra samfunnet skal gjennomsyres.

Han som kalte deg, skal støtte deg og gi deg kraft til å representere ham på en verdig måte. Har du feilet, så innrøm det åpent og ærlig. Lykkes det, så gi Gud æren.

Vår egen makt er intet verd,
vi var dog snart nedhugne.
Men en går frem i denne ferd,
for ham må allting bugne.
Vil du hans navn få visst,
han heter Jesus Krist,
den høvding for Guds hær,
i ham kun frelse er,
han marken skal beholde!

11. juli – Mot sol og lys

Vi gikk gjennom en av Danmarks store skoger. «Ser du eiken der, hvor elendig den ser ut?» sa vennen min. «Den er 'fordrevet' av bøken, som kan vokse i skyggen. Det kan ikke eiken.»

Nå la jeg merke til flere eiketrær som sto langs veien i skogen. De formelig strakte seg ut mot sol og lys. Hele holdningen deres var «bedende»: Gi meg sol og lys, jeg trives ikke i skyggen! Inne i tykkskogen sto enda en enslig eik. Den var tynn og lang og liksom strakte seg rett opp, dit sol og lys kom den i møte.

Jeg fikk en lærdom med meg fra den turen i skogen. Jeg sukket i min ånd: Herre, gi meg alltid et sinn som trives i sol og lys. La meg aldri noen gang komme til å trives i skyggen.

Og solen og lyset er Kristus! Han selv, hans nærvær, er den troendes lykke og inspirasjon.

«Å leve Gud nær er min lykke!» sier en av salmistene (Sal 73,28, dansk oversettelse).[1] Det er alle sanne troendes vitnesbyrd, når livet er sunt.

Hvordan er det så med deg som leser disse linjene? Hvor trives du best? «Menneskesjelen er urolig og lengtende til den hviler i Gud!» sier Augustin.

Lengter du etter sol og lys? Kristus er tett ved siden av deg, og han sier til deg nå: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28).

Vend deg til ham. Ta imot hans tilgivende kjærlighet, så strømmer sol og lys inn i sjelen din. Du blir et lykkelig menneske.

12. juli – Må alle omvende seg?

«Jeg kan nok forstå at det er nødvendig for en åpenbar syndetrell å omvende seg. Det vil i hvert fall ha sin verdi for dette livet om han forandrer livet sitt. Men jeg er da moralsk og rettskaffen i min vandel. Hva mer trengs?»

Slik taler ikke så få i dag. Og kommer du i samtale med dem, får du inntrykk av at de mener det i ramme alvor.

La meg få si til deg som taler slik: Det er prisverdig at du er moralsk og rettskaffen i din vandel. Det skal slett ikke tales nedsettende om god moral. Den har stor betydning for dette livet.

Men moral erstatter ikke omvendelse. Også den moralske må omvende seg om han skal få det sinnet som passer for Guds rike, her og hisset. Omvendelse er nemlig det samme som sinnsforandring.

«Men jeg er religiøs», sier en annen. «Jeg går regelmessig i kirken og har respekt for religionen. Jeg er også opptatt av at det blir lært rett fra prekestolene.»

Kristelig kunnskap er verdifull. Ingen bør tale foraktelig om læren når den er rett og sunn. Vi skal takke Gud for alle som har respekt for Guds ord og er opptatt av det som hører Guds rike til.

Men det er ikke det samme som å være omvendt til Gud.

Nikodemus var både moralsk og religiøs. Den rike unge mannen likeså. Til den første sier Jesus: «Dere må bli født på ny!» (Joh 3,7), og til den andre: «Én ting mangler du» (Mark 10,21).

[1] NB: «Men for meg er det godt å holde meg nær til Gud.»

Vi ser altså at alle må omvende seg. Omvendelse er nemlig ikke bare en forandring i det ytre, men en indre forandring av sinnet.

13. juli – Når døden kommer – hvor da?

Bare det som holder å bygge på i døden, er verdt å leve på.

Den store vitenskapsmannen Isaac Newton sa på dødsleiet: «Min vitenskap har ikke mye å si. Det jeg gleder meg over, er disse to tingene som jeg er helt viss på: Jeg er en stor synder, men Jesus er en langt større frelser!»

Den gudfryktige pastor MacLarens siste ord var disse: «Jeg samler sammen alle mine bønner og mine gode gjerninger og kaster dem over bord. Så svømmer jeg til herlighetens land på denne redningsplanken: ufortjent nåde.»

John Wesley, den kjente sjelevinneren, sa mot slutten av sitt rike liv: «Hvor nødvendig det er for hver og en å stå på den rette grunnen! Det finnes ingen annen inngang til Det aller helligste enn ved Jesu Kristi blod.»

Hva bygger vi på når det gjelder det evige livet?

Jeg vet om en eldre kvinne som sa på dødsleiet: «Jeg har bedratt meg!»

Hun hadde vært med i det kristelige arbeidet og gått flittig i kirken. Det var selvsagt ikke galt, men hun bygde sitt frelseshåp på dette. Og i dødsstunden oppdaget hun at det ikke holdt.

Vær forstandig og bygg håpet ditt på det eneste som holder: Kristus. Se til at du kommer i levende samfunn med ham.

14. juli – Frikjent ved den høyeste domstol

«Rettferdiggjort» er et uttrykk vi finner så ofte i Det nye testamente om den troendes forhold til Gud. Hva menes med å være rettferdiggjort? Det betyr det samme som å være frikjent, kjent uskyldig.

Nå skal vi se på noen uttrykk fra Skriften som til sammen gir oss et helt bilde av sannheten om vår rettferdiggjørelse.

«… rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus» (Rom 3,24).

Dette ordet sier oss at Gud rettferdiggjør en synder av ufortjent kjærlighet.

«… rettferdiggjort ved hans blod» (Rom 5,9).

Her ser vi hva det kostet Gud å rettferdiggjøre oss. Intet mindre enn Guds Sønns blod kunne tilfredsstille kravet fra hans hellighet og rettferdighet.

«… reist opp til vår rettferdiggjørelse» (Rom 4,25).

Kristi oppstandelse er Guds stempel på at hele Golgata-verket er godkjent.

«Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud …» (Rom 5,1).

I dette ordet ser vi at det er ved tro vi får del i rettferdiggjørelsen. Den er en fri og ufortjent gave fra Gud som vi tar imot i tro. Da blir det sann fred i hjertet.

«… han gjorde fred ved blodet på hans kors …» (Kol 1,20).

Har du erklært deg skyldig for Gud og så tatt imot Guds frikjennelse, av nåde for Kristi skyld?

Det er en herlig og stor sannhet at Gud ser den troende i Kristus.

Gud for alle riker
dømmer selv og sier:
Denne, han er fri!

15. juli – Når bekymringene kommer

Leser vi gjennom Bibelen med ettertanke, finner vi at Gud har regnet med at bekymringer av forskjellig slag vil møte barna hans. Men de skal bare drive den troende inn til Herren og slik bli til velsignelse for ham når han får oppleve guddommelig hjelp.

Jeg vil nevne noen av de ordene som formaner de troende til ikke å la bekymringene ligge og tære på livskraften, men å gå den rette veien med dem.

«Hvem av dere kan vel med all sin bekymring legge en eneste alen til sin livslengde? … Vær da ikke bekymret for morgendagen» (Matt 6,27.34).

«Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk» (Fil 4,6).

«… kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere» (1 Pet 5,7).

«Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd» (Jes 41,10).

En av de gamle hellige som gikk denne veien med bekymringene sine, forteller slik om det han opplevde: «Den dag jeg ropte, svarte du meg. Du gjorde meg frimodig, i min sjel kom det styrke» (Sal 138,3).

Er du plaget av bekymring? Husk da at Herren kjenner deg og vet hva som trykker deg akkurat nå. Si det til ham. Tro så at han har tatt det på seg, og hvil i hans løfter, som vi har pekt på ovenfor.

Velt alle dine veie
og all din hjertesorg
på ham som har i eie
den hele himlens borg.

16. juli – For Herrens ansikt

«Hans veier har jeg sett …» (Jes 57,18)

Jeg husker fra guttedagene mine at det hang et bilde av et øye i stua vår. Jeg la merke til at øyet fulgte meg hvor jeg gikk og sto i stua. Flere ganger når jeg var alene inne, kunne jeg gå fram og tilbake bare for å se om øyet fulgte med.

Hvordan kunne dette øyet følge og se meg overalt? Mor kunne ikke gi noen tilfredsstillende «forklaring». Hun sa bare at slik var det med Guds øye: Det ser deg alltid, hvor du er. Du kan aldri gjemme deg for ham.

Dette er en av de små «knapphullsprekenene» til mor som jeg aldri vil glemme. Den har fulgt meg hele livet og vært meg til hjelp.

I mine unge år var det denne sannheten som førte meg i kne for ham som en synder: Gud hadde sett alt i livet mitt, også det skjulte som ingen mennesker kunne se.

Da fikk jeg se at han ikke bare ser synden vår og viser oss den, for at vi skal komme til ham. Jeg fikk også se ham som min frelser fra syndens skyld. Jeg fikk tro at han for Jesu skyld utsletter min synd.

Nå var jeg ikke lenger redd Gud. Han var jo min far, og jeg var hans barn som daglig skulle få leve sammen med ham.

Nå ble denne sannheten, at han så meg og alltid ser meg, noe av det mest verdifulle i mitt kristenliv.

La oss i dag huske at Herren ser oss!

17. juli – Falske bekjennere

En stor hindring for mange som vil omvende seg, er denne: religiøse bekjennere som lever på verdslig vis.

Jeg mener ikke her de ærlige sjelene som står i kamp mot feilene sine, og som av hjertet ønsker å leve et liv til Guds ære.

Jeg tenker her på dem som lever i synder de ikke erkjenner og ikke har gjort opp, som de beviselig unnskylder og kjæler for, og som under et åndelig skinn lever i fusk og bedrag.

De er religiøse skuespillere som leker kristendom, til sorg for himmelen, mens sjelene dør omkring dem. De er stabbesteiner midt i veien for dem som gjerne vil finne fram.

Om disse er de alvorlige ordene sagt av Herren: «Selv har dere ikke gått inn, og dem som var i ferd med å gå inn, har dere hindret» (Luk 11,52). «For på grunn av dere blir Guds navn spottet blant hedningene», sier apostelen (Rom 2,24).

Biskop Brorson sier om disse menneskene:

Skinn uten kraften
er kirkens verste pest!

Hvis disse linjene blir lest av noen som føler seg truffet, vil jeg be deg i Herrens navn: Vend om fra hykleriet ditt! La det bli en hel hjerteforandring med deg fra nå av! Om du i sannhet bekjenner hykleriet ditt for Herren, skal også du få nåde.

For øvrig må vi få si til deg som står utenfor, at gull er ekte gull selv om det finnes falske etterligninger.

La deg derfor ikke hindre av de falske bekjennerne, men treng deg fram til Jesus Kristus! Han består prøven. Han skuffer ingen.

Og blir du kjent med ham, blir du også kjent med hans sanne etterfølgere.

Herre, hjelp meg å være din i sannhet, så jeg ikke hindrer noen!

18. juli – Forbønn

Sann og virkelig forbønn springer ut av at en glemmer seg selv og har en hellig omsorg for de andre.

«Et bønneliv uten forbønn er som en rose uten duft», sier en forfatter.

Jeg kjenner flere troende menn og kvinner som har en bønneliste. Den skifter ofte form etter hvert som nye navn og saker kommer til og andre blir strøket.

De er opptatt av de andres nød, og nettopp på den måten blir deres eget hjerte utvidet.

«Den som lesker andre, han blir selv forfrisket», sier Herrens ord (Ordsp 11,25).

Det er en lov i Guds rike at i samme grad som vi lukker opp hjertet vårt for andres nød, blir vi fylt av Guds velsignelser som vi ellers ville ha gått glipp av.

«Men jeg er da så elendig selv», sier du. «Jeg må da først og fremst tenke på meg selv i bønnen før jeg kan bli opptatt av de andre.»

Hør: Det er kanskje nettopp derfor du er så elendig – du er for opptatt av deg selv.

Gå inn for din Frelsers ansikt og se hva han er for deg, både som din forsoner og din talsmann hos Faderen. Se deg glad og sterk i ham! Takk ham for hans nåde!

La ham så få legge de andres nød på hjertet ditt! Gi rom for deres trang og behov, og la bønnen for dem få løse ut det hjertet ditt føler!

Ellers blir kristenlivet ditt som en sump i stedet for en sprudlende kilde.

Denne vesle prekenen blir kanskje lest av en som har en forbeder i familien eller vennekretsen. Du blir daglig båret fram for nådens trone i forbønn.

Hvor lenge skal de vente på at bønnen deres blir besvart? På en måte er det du selv som bestemmer det. Gud tvinger ingen. Du blir påvirket ved forbønn, men du må selv ta avgjørelsen – for eller mot Kristus.

La bønnen til din forbeder bli besvart i dag!

19. juli – Kristus som forbilde

Det er så mange i dag som gjerne vil ha Kristus som sitt forbilde, men ikke vil ha ham som sin frelser.

Om dette sier den store kirkelæreren dr. Martin Luther: «Slik blir ingen en kristen. På denne måten alene blir det bare skinnhellige mennesker. Nei, du må komme høyere opp.

Evangeliets hovedstykke og grunnvoll er at du, før du tar Kristus som et eksempel, tar imot ham som en gave som tilhører deg og er gitt deg av Gud.

Når du altså ser og hører om ham at han gjør noe og lider noe, så må du ikke tvile på at han selv, Kristus, er din nettopp når han gjør dette og lider dette. Og det kan du stole på like fast som om du selv hadde gjort det, ja, som om du var den samme som Kristus.

Se, det er å kjenne evangeliet rett. Det er den store ilden, Guds kjærlighets ild, Guds kjærlighet til oss, som gjør hjertet og samvittigheten glad, trygg og tilfreds. Se, slik skal den kristne tro forkynnes.»

Det er vel neppe noen som søker Gud uten at de først prøver å forbedre seg selv. Er en ærlig og tar det alvorlig, varer det ikke lenge før en oppdager det samme som apostelen: «For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor ikke noe godt» (Rom 7,18).

Nå kan Den Hellige Ånd få vise oss Guds frelsesplan: av nåde. Kristus blir nå ikke bare vårt eksempel, men mye mer: vår Frelser.

Annen tilflukt har jeg ei,
til ditt kors jeg klynger meg.

Først da har en fast grunn å stå på. Og nå har en fått del i den kraften som lar en vandre på Guds veier, til Guds ære.

Har du bygd på grunnvollen Kristus, eller bygger du på sand?

20. juli – Når kallet lyder

Hvert menneske som har kunnskap om Gud, får et klart og bevisst kall til omvendelse. Også de som fra barneårene har stått i samfunn med Gud, opplever et kall som gir dem anledning til å velge mer bevisst.

Kallet kommer av og til som en stille dragning og lengsel mot Gud, andre ganger som frykt for død og dom eller som en trykkende følelse av å være skyldig overfor Gud.

Har du hørt den stille kallen
dypt i sjel og sinn?
Det er Åndens røst som sier:
Gå og lukk din Frelser inn!

Hva har du svart på Herrens kall til deg?

Om noen av dem som ble innbudt til kongesønnens bryllup, står det at «de brydde seg ikke om det» (Matt 22,5). Om andre står det at «de ville ikke komme» (Matt 22,3).

Er du blant disse? Skal hans kall lyde forgjeves også i dag?

Da kallet lød til de første som fulgte Herren, står det om dem at «de forlot alt og fulgte ham» (Luk 5,11). Tror du at de angret på det?

«Men hva vil det si å følge kallet?» spør du.

Det vil si å bryte med det som til nå har holdt deg borte fra samfunnet med Gud. Det kan være bestemte synder, din egen stolthet, dine egne vrange meninger om kristendommen eller annet.

«Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt» (Jes 55,7).

Ta imot kallet i dag – til frelse og samfunn med Herren.

21. juli – Om å vokse i troen

«Alt levende må vokse eller visne», sier en Guds mann. «Er troen levende, må den også vokse. Det er da ikke bare gudslivet i oss som vokser, men også selve troen. Alt levende er lite i begynnelsen, og slik er det også med troen. Først kan den lignes med et frø eller en liten gnist. Det blir da ikke først og fremst et spørsmål om hvor stor og sterk tro vi har, men om den er ekte, om den har livsgnisten i seg, om den har gitt oss livet i Gud.»

Hvordan skal en da få en større tro?

Da den unge David sto foran den mektige Goliat, var det noe som styrket troen hans: Han husket hvordan Herren hadde vært ham nær i kampen med løven og bjørnen.

Tenk over alle de gangene Gud har grepet inn i livet ditt med sin kraftige hånd. «Glem ikke alle hans velgjerninger!» (Sal 103,2). Det styrker troen.

Les Bibelen. Den er god og nærende kost for troen. Bruk så de løftene i Ordet som svarer til det du trenger. Du skal få erfare at evangeliet består prøven og holder det det lover.

Vær mye sammen med troende mennesker. Hør etter hva de har opplevd i samfunnet med Gud. Det styrker også troen.

Salmen av gamle Blix passer så godt til slutt her:

Eg trur, men ikkje lenger
av di det so er sagt.
Eg ikkje vitne trenger
um Jesu frelsarmakt.
For no med eige øyra
i ordet av hans munn
eg kan min Frelsar høyra;
der finn mi tru sin grunn.
Eg trur av eigen røyndom,
for Jesus ord og røyst
meg heve lært den løyndom
at eg er atterløyst.

22. juli – Ord om kjærligheten

> «Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg en lydende malm eller en klingende bjelle. Om jeg har profetisk gave og kjenner alle hemmeligheter og all kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg ingenting. Og om jeg gir alt det jeg eier til mat for de fattige, og om jeg gir mitt legeme til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagner det meg ingenting.» (1 Kor 13,1–3)

Av disse ordene ser vi at ingenting kan erstatte kjærligheten.

Ingen store gaver, ikke mye kunnskap, ikke store offer og ikke mye religiøsitet kan komme i stedet for den sanne kjærligheten.

Leser vi hele Det nye testamente, ser vi at dette går som en tråd gjennom alt: kjærligheten som det ene store.

«Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre» (Joh 13,34).

«Dette er mitt bud at dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere. … Dette er mitt bud til dere at dere skal elske hverandre» (Joh 15,12.17).

«For i Kristus Jesus betyr det ikke noe om en er omskåret eller uomskåret, her gjelder bare tro, virksom ved kjærlighet» (Gal 5,6).

Vi ser av disse ordene at det eneste Herren spør etter, er kjærlighet. Slik er det også på den store dagen. Det er det som er gjort i kjærlighet, som får lønn.

Hvordan skal vi da få denne guddommelige naturen? Av oss selv har vi ikke kjærlighet. Svaret på dette spørsmålet finner vi i 1 Joh 4,19: «Vi elsker fordi han elsket oss først.»

23. juli – Ordet om Kristus

Under borgerkrigen i Amerika kom den kjente evangelisten Moody til en syk soldat. Han var vakt, men ikke løst. Moody leste det ene ordet etter det andre uten at det hjalp.

Etter en liten stund i bønn leste han samtalen Herren hadde med Nikodemus. Han kom til disse ordene: «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv» (Joh 3,14–15).

«Stans der!» ropte den syke. «Står det virkelig slik?»

«Ja, det står i Bibelen.»

«Vær snill og les det en gang til!»

Da Moody hadde lest det flere ganger, sa mannen: «Gud være takk! Det er nok. Nå er det lys i sjelen min. Men vil De lese det en gang til?»

Nå leste Moody hele kapitlet ut.

Senere sa soldaten: «Jesus har åpnet øynene mine. Han har selv lukket opp Ordet for meg.»

Du som strever med å tro, men ikke får det til: Gjør det samme! Les samtalen med Nikodemus i det tredje kapitlet i Johannesevangeliet. Be om lys fra Gud, og du skal få se at det gjelder deg også, både formaningen og trøsten.

24. juli – Oppstandelsens kraft

«… så jeg kan få kjenne … kraften av hans oppstandelse …» (Fil 3,10)

Oppstandelsens krefter virker både i naturens og i åndens verden.

En rik kvinne lå for døden. Hun trodde ikke på noen oppstandelse. For riktig å slå fast at det ikke fantes noen oppstandelse, krevde hun at det skulle legges en tykk, bred sementplate over graven hennes.

Et lite frø hadde på en eller annen måte falt ned i en sprekk i sementplaten og blandet seg med litt jord. Noen år senere hadde det vokst opp et tre, og røttene sprengte den sterke sementplaten.

Livet seiret over døden.

Hvor ofte ser vi ikke den samme loven i åndens verden! Får bare Kristuslivet slippe til, åpner vi bare for Åndens nye liv, så sprenges de

største hindringer. Karakterer blir omdannet. Ødelagte liv blir bygd opp. Det blir sang og glede der det før var sorg og sukk.

Jo mer Gud får legge denne levende trangen i hjertene våre – trangen etter å fylles med kraften fra Kristi oppstandelse til Herrens ære – desto mer får Guds Ånd ikle oss denne kraften.

Da sitt siste sukk han gav,
hele jorden bevet,
klipper revnet og av grav
dødninger seg hevet.
Gjør hans sukk det underverk,
hva er herskertonen?
Er på korset han så sterk,
hva da ei på tronen?

25. juli – Om tro og liv

«Når du griper Kristus som en gave som er gitt deg til eiendom, og ikke tviler på det, da er du en kristen», sier Luther.

«Troen løser syndene fra deg, frir deg fra død og fortapelse og gjør at du overvinner alt. Om dette kan ingen tale kraftig nok.

Har du nå på denne måten Kristus som grunnvoll og hovedstykke i din frelse, så følger deretter det andre: at du også tar ham til eksempel og søker å tjene din neste, slik du ser at Kristus har gitt seg hen for deg. Se, da blir tro og kjærlighet øvd, Guds bud blir oppfylt, og mennesket er glad og uforferdet til å gjøre og lide alt.

Merk deg altså: Kristus som gave føder troen i deg og gjør deg til en kristen. Men Kristus som eksempel øver deg i gode gjerninger. De gjør deg ikke til en kristen, men går ut fra deg som en kristen.»

I Ef 2,8–9 ser vi sammenhengen mellom tro og gjerninger klart framstilt: «For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.»

Hver troende har opplevd dette: Gjerningsveien til frelse var stengt. Frelsen var av nåde. Vi tok imot Kristus ved tro.

Men så heter det videre i vers 10: «For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem.»

Det er den rette «nådens orden»: frelst av nåde for å leve livet for Gud og vandre i de gjerningene han selv legger til rette for oss og gir kraft til å utføre.

26. juli – Frigjort

Historieskriverne forteller at Themistokles, en tapper gresk kriger, en gang etter et slag fikk øye på en fin gullkjede som lå blant byttet.

Han vendte seg til tjeneren sin og sa: «Ta du denne og heng den på deg, for du er ingen Themistokles.»

Han ville dermed si: Navnet mitt er godt nok kjent, jeg trenger ikke slike ting til pynt.

Kunne Themistokles si slike ord, som vitner om en løst og frigjort ånd på visse områder, da skulle vi kristne med langt større rett kunne si noe lignende overfor de mange fristelsene til hovmod og egenære.

Vi som er borgere av det himmelske riket, skal ikke la oss dåre av de tingene som er her og nå. Vi som har løfte om å få en uforgjengelig krans, skal ikke strekke oss etter de forgjengelige laurbærene!

De egentlige skattene er de en ikke ser med det legemlige øyet. I Kristus er en troende evig rik, selv om han her er fattig på jordisk gods.

Han er min rikdom og min ære,
min hjertens lyst og tidsfordriv!
I ham jeg rett kan salig være;
for Jesus han er selv mitt liv!

27. juli – Rett avspeiling av Kristus

Hver troende skal avspeile Kristus med sitt liv, sin karakter og hele sitt vesen. «… dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans dyder …» (1 Pet 2,9).[2]

Å forkynne Kristi dyder er vel først og fremst det samme som å avspeile ham i vår karakter slik at vi med hele livet er tolker av ham og hans budskap.

En kjent misjonær forteller om det han opplevde når han talte gjennom tolk. Han lærte mye av tolkene sine.

[2]NB: «for at dere skal forkynne hans storhet».

En av dem var selvsikker. Da misjonæren foreslo at de skulle gå gjennom budskapet før de sto fram, svarte han: «Å nei, jeg greier meg nok uten det.» Da de så begynte, viste det seg at tolken slett ikke gjenga misjonærens budskap, men la sitt eget inn i det, og det hele mislyktes.

En annen var nok korrekt, men kald når han tolket budskapet. Ordene hans var trivielle og døde. Det var som om det ble talt inn i en fonograf: Budskapet kom korrekt fram, men med metallklang og uten virkning.

Skal vi som troende kunne avspeile Kristus på en rett og verdig måte, må vi daglig i tro tilegne oss vår forening med ham, både i hans død og i hans oppstandelse. Vi må i tro regne oss «som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus» (Rom 6,11).

«Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham» (Rom 6,8).

«Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bildet, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd» (2 Kor 3,18).

Bare den som lever troslivet i lydighet mot Ånden, kan avspeile Kristus slik at de uomvendte får lyst til å lære ham å kjenne.

28. juli – Regn med Gud i alt

Det er ikke bare i de store og vanskelige øyeblikkene i livet at en troende skal få regne med Gud og hans hjelp.

Den som ikke lærer Gud å kjenne i hverdagslivets små prøver og vansker, vil vanskelig eie den rette barnlige tilliten til ham i de svære prøvene. Den som ikke tar Gud med på råd i småting, kan ikke vente at han griper inn i de store tingene.

Den ringeste småting som kommer i din vei,
å, si det til Jesus, så vil han hjelpe deg!
For intet er for lite å Frelseren betro,
nei, si det kun til Jesus, så får ditt hjerte ro.

Den engelske forfatterinnen Mary Somerville forteller om noe hun opplevde. Hun var ute og seilte sammen med broren sin. Det var en fin dag, og vinden fylte seilene, så det var en lyst.

Men så ble det storm, og sjøen gikk høy omkring dem. Hun ble redd og ropte i angst: «Pass nå godt på, Georg! Jeg stoler på deg!»

«Stol ikke på meg, men stol på Gud», svarte han rolig.

«Å», skrek hun, «er det virkelig så farlig?»

Regn med Gud alltid og i alle ting, ikke bare når faren truer, men også i den stille, lune havnen.

For den troende som har fått lys over sannheten om vår forening med Gud i Kristus, og som stadig pleier samfunnet med Kristus, er det naturlig å regne med hans nærvær og hans inngripen i alt.

Måtte det bli slik for deg!

29. juli – Regulatoren

«Kjærligheten … gjør ikke noe usømmelig», står det skrevet i det trettende kapitlet av Første korinterbrev (1 Kor 13,4–5).

Den sanne, guddommelige kjærligheten har alltid de andres beste og Guds ære som mål. Alt som ikke fremmer dette målet for kjærligheten, direkte eller indirekte, strider mot kjærlighetens vesen og vekker en indre protest.

Du merker det i småting. En dør eller en grind som står åpen, og som du skulle ha lukket? Hvis kjærligheten får lede deg, blir du ikke rolig før du har gått tilbake og lukket grinden. Den gjør nemlig «ikke noe usømmelig».

Et ubesvart brev, et spørsmål eller en søknad som du skulle ha svart på, er nok til å holde den redelige sjelen våken. Det hører inn under det «usømmelige» å ikke svare på spørsmål eller å gå fra åpne dører og grinder. Det skader andre og bringer uro inn i sinnet deres.

Eller et løfte du ikke har holdt, en gjeld som ikke er betalt, enda du lovte å gjøre det den eller den dagen? Du får ikke ordentlig ro før du har holdt løftet og betalt gjelden.

Kjærligheten gir deg ikke ro i det «usømmelige». Og kan du ikke betale, sier kjærligheten at du åpent og ærlig skal si fra hvordan det står, uten å legge skjul på at du ikke greier det.

«Kjærligheten gjør ikke noe usømmelig.» Den er regulatoren for livet vårt i smått og stort.

Men skal det lykkes i nytestamentlig mening, må Jesu Kristi kjærlighet først få innpass i livet vårt, så vi lever i den og av den. Ellers blir det hele mer eller mindre trelldom og vil mangle den guddommelige duften.

«Vi elsker fordi han elsket oss først» (1 Joh 4,19).

30. juli – Rett innstilling i trengsel

Det er så mange måter å møte trengsler på. Noen blir bitre når det går dem imot. Andre blir motløse og forsagte. Atter andre blir rastløse og utålmodige; de blir pirrelige og vanskelige å omgås.

En sann kristen som lever i det rette forholdet til Herren, og som har lys over hva trengslene er verdt i Guds rike, kan ta det helt annerledes. Han vet at «alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud» (Rom 8,28).

Han vet også at

Aller deiligst hjemmet er,
når vi gjennom tårer ser.

Han har opplevd at

Når hjertet sitter mest beklemt,
da bliver frydens harpe stemt,
så den kan bedre klinge.

En troende ung mann lå syk, og sykdommen hans var uhelbredelig. En dag, etter at han hadde ligget syk i et år, kom en kjent predikant inn til ham.

Predikanten spurte om ikke tiden falt lang, og om han ikke ble motløs ved tanken på at han aldri mer skulle bli frisk. Han svarte:

«Nei, det går bra, bare en sammenligner i riktig retning! Når jeg tenker på de mange som har det verre enn jeg, og som lider svære smerter, blir jeg så usigelig takknemlig for at jeg har det så godt!»

Det er den rette innstillingen i trengselstider.

31. juli – Stille stunder

«Vær stille for Herren …» (Sal 37,7)

Et stille hjerte for Herren er den åpne døren for Guds velsignelser inn i livet vårt.

Dette vet Satan. Derfor setter han målbevisst alt inn på å hindre oss i å bli så stille at vi hører Herrens tale med vårt indre øre. Han prøver å fylle sinnet vårt med all verdens ting.

I stillheten vekkes alvorlige tanker.

En troende far lå for døden. Han hadde bare én sønn, og sønnen var uomvendt.

«Vil du love meg én ting før jeg dør?» spurte faren.

«Ja, hvis det er noe jeg kan.»

«Du skal love meg at du, etter at jeg er død, hver dag skal tilbringe ti minutter alene her i dette rommet.»

Sønnen lovte det. En tid etter farens død var sønnen blitt en sann kristen. I de små, stille stundene fikk Gud tale til ham, og det ble hans redning.

Jeg husker så godt den gangen jeg hørte Guds tale, i min egen vekkelsestid. Det var på et møte. Jeg hadde lenge gått urolig uten å finne fred. Grunnen var nok at jeg hørte etter de mange andre stemmene i meg og omkring meg i stedet for å lytte til Guds tale gjennom hans ord.

Enda det var mange folk på møtet, kjentes det for meg som om jeg var alene. Alene med Gud.

Det var for meg Gud sendte sin Sønn. For meg var det Kristus døde på korset. For meg var det han ropte: «Det er fullbrakt!» (Joh 19,30). Jeg hørte Guds tale og var reddet.

«Vær stille for Herren.»

August

1. august – Unnskyldninger

Det nytter ikke for meg, jeg er ikke som de andre. Bare jeg kunne bli slik jeg gjerne ville være først, så skulle jeg komme. Men jeg får det ikke til.

Slik taler mange når Guds innbydelse lyder til dem. Er du blant disse?

Tenk om noen ville si noe lignende når det gjaldt å søke lege! Er det ikke nettopp fordi jeg er syk og ikke kan hjelpe meg selv, at jeg søker den mannen jeg tror kan hjelpe?

Er det ikke hjelpeløse syndere uten noe å komme med, som Herren innbyr? Etter Guds ord ser det ut til at de mest hjelpeløse er de mest velkomne.

Men jeg føler ikke at jeg er en synder, sier andre.

Det kommer ikke an på hva du føler, men på hva Guds ord sier om deg. «Alle har syndet», står det skrevet (Rom 3,23). Vil du skrive under på den dommen? Da trenger du nåde. For det er syndere som må få nåde.

Men vil Gud ta imot meg slik som jeg er?

Ja, like sikkert som mor tar imot gutten sin når han står der i filler og banker på, vil du bli tatt imot.

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull.» (Jes 1,18)

Men hvordan kan Gud, som er hellig, tilgi mine synder?

Synden har fått sin dom og straff, for Guds Sønn døde i vårt sted på korset. «Han døde for alle» (2 Kor 5,15). «Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29)

Jesus vil ha alle,
ikke en så ussel er,
at ei Jesus har ham kjær.
Han kan frelse nå og her:
Jesus vil ha alle!

2. august – Lev enkelt

Det enkleste og reneste liv som er levd på denne jorden, er det livet som møter oss i de fire evangeliene: Jesu Kristi liv.

Hele hans levesett var ytterst enkelt. Da han mettet de tusener av sultne mennesker, gav han dem fisk og brød. Det var ingen splittelse, verken i hans person eller i hans liv. Han var den samme til helg og høytid.

Selv den mest uvitende og den minst evnerike forstod ham når han ropte: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28)

Kristus er forsoneren som med sitt blodige offer la grunnvollen for vår frelse og for fellesskapet med Gud. Og han er også det store forbildet som vi skal følge etter i hans kraft.

Jeg synes å høre hans røst i dag: «Se på fuglene under himmelen!» (Matt 6,26) «Legg merke til liljene på marken!» (Matt 6,28) Hele verdenssituasjonen i dag maner til enkelhet. Og her skal vi kristne, som i alt annet, gå foran med et godt eksempel.

«Ingenting er så forfriskende», sier en stor kristen tenker, «som å vandre gjennom denne verden uten byrder. Har en mye gods, blir en forfulgt av frykt for at det skal bli stjålet. Går en svært fint kledd, er en stadig redd for å skitne seg til.

Har en høy rang, er en engstelig for å bli styrtet. Er en stolt av å være lærd, blir en dypt såret om noen gjør narr av en. Ribbet til skinnet! Det er måten å vandre på.»

Men i sannhet kan en bare lære dette i Guds skole.

«Jeg kjenner den hemmeligheten som kan gjøre livet lett: Er en nøysom, er det ikke så vanskelig å skaffe seg brød», sier den samme forfatteren.

3. august – Ledet av Gud

En troende har lov til å regne med Guds velsignelse over livet sitt når han lar Jesu navn styre det han gjør.

Vi skal høre noen av de mange løftene om Guds velsignelse, og se av dem at de ikke bare gjelder til helg og høytid, men også til hverdags.

«Dere skal tjene Herren deres Gud, og han skal velsigne ditt brød og ditt vann …» (2 Mos 23,25)

«… Herren din Gud skal velsigne deg i alt det du gjør.» (5 Mos 15,18)

«Og alle disse velsignelsene skal komme over deg og nå deg, så sant du hører på Herrens, din Guds røst: Velsignet være du i byen, og velsignet være du på marken! Velsignet være ditt livs frukt og frukten av din jord og frukten av ditt fe …! Velsignet være din kurv og ditt deigtrau! Velsignet være du i din inngang, og velsignet være du i din utgang! … Herren skal befale velsignelsen å være hos deg i dine lagerhus og følge deg i alt det du tar deg fore …» (5 Mos 28,2–8)

Guds velsignelse betyr ikke at vi skal ha overflod av jordiske ting. Å ha Guds velsignelse over livet sitt er å se Gud i alt.

Og da kan vi ha gudstjeneste i hverdagslivet og møte ham overalt.

4. august – Liten handling, stor virkning

Jeg leste nylig noe i en av Spurgeons prekener som jeg gjerne vil sende videre. Det er sikkert en og annen som kan ha nytte av det.

En kjent forfatter, dr. Valpy, skrev denne trosbekjennelsen like før han døde, og gav den til vennen sin, teologen dr. Marsh:

La meg med fred i siste stund
se frelsen ifra deg!
Min synd fortjener evig død,
men Krist er død for meg.

Lord Roden kom inn i rommet der Marsh hadde rammet inn disse linjene. Han hadde nytte av dem og bad om å få en avskrift.

En av heltene fra Waterloo, general Taylor, leste verset hos sin venn Roden. Han ble ført til Kristus ved å gripe meningen i det, nemlig at Kristus var død i hans sted.

General Taylor sendte verset videre til en offiser i Krim-krigen. Da denne offiseren kom hjem for å dø, besøkte dr. Marsh ham. Til sin store glede fikk han høre at det ordet som hadde gitt ham fred, var disse enkle linjene:

Min synd fortjener evig død,
men Krist er død for meg!

Har denne store guddommelige sannheten gått opp for deg, så vær med og la andre få vite om den – først og fremst ved at de ser forandringen i ditt eget liv, og dernest på enhver måte som Guds kjærlighet og sann kristen dannelse tillater deg.

5. august – Sjef eller volontør

Det er stor forskjell på sjefen og volontøren i en forretning. Om bord på et skip er det et langt sprang mellom kapteinen og dekksgutten. I en hær er det stor forskjell på generalen og den vanlige soldaten. Og likevel er de alle uunnværlige om det skal gå godt.

Forretningen vil snart stanse om det ikke er noen til å overta den når sjefen blir for gammel. Skipet stanser om det ikke er noen fyrbøter eller dekksgutt om bord. En general uten soldater makter ingenting.

Slik er det også i Guds rike. Der er det bruk for alle nådegaver og anlegg.

Hjulene i en klokke griper inn i hverandre og arbeider sammen, og belgtrederen er like nødvendig som organisten om det skal bli musikk.

Slik har Gud tenkt at alle kristne skal være hans medarbeidere, hver på sin måte.

I gamle dager brøt det ut brann i et seminar som lå tett ved Michigansjøen. Alle elevene ble kommandert ut for å være med i slukkingsarbeidet. De stilte seg i rekke fra sjøen og opp til brannstedet og begynte å lempe vann.

Helt nede i sjøen stod en krøpling i vann til langt opp på leggen og langet vannbøttene.

– Står du her! sa rektor da han fikk øye på ham.

– Ja, svarte han rolig og lempet videre den ene bøtta etter den andre. Én må stå her, og hvorfor ikke jeg?

6. august – Omvendelsens frukt I

Like klart som Bibelen taler om at mennesket må omvende seg, taler den om omvendelsens frukt, altså de kjennetegnene som følger med en sann omvendelse.

Sann omvendelse er et brudd med det gamle livet. Det kan ha vært et liv i åpenbar synd og last, som livet til kvinnen ved Sykars brønn og den bortkomne sønnen. Eller det kan ha vært moralsk og religiøst, men egoistisk innstilt, som livet til den rike unge mannen.

Omvendelse er sinnsforandring. Fra den stund er hele livet lagt i et nytt spor.

Hvilke frukter fører så omvendelsen med seg? Med frukter mener vi det som helt naturlig kommer som en følge av det nye livet som omvendelsen fører oss inn i.

Først av alt blir det et nytt forhold til Gud. «Dere fikk jo ikke trelldommens ånd, så dere igjen skulle frykte. Men dere fikk barnekårets Ånd som gjør at vi roper: Abba, Far!» (Rom 8,15)

Før omvendelsen er et menneske redd Gud. Skal en ha en «glad stund», må en helst tenke seg den tre ganger hellige Gud langt borte, så han knapt ser oss.

Hvor helt annerledes når «barnekårets Ånd» har tatt bolig i oss! Da kan vi si med Asaf: «Å holde meg nær til Gud er min lykke» (Sal 73,28, dansk oversettelse).

Dette er omvendelsens frukt. Har du opplevd denne forandringen?

Å hvilken ære, for tanken altfor stor,
hans barn å være som i det høye bor.
Når man er bleven til Herren rett omvendt,
fra verden revet, med Jesus rett bekjent,
i himlen skrevet, med Lammets røde prent.

7. august – Omvendelsens frukt II

Når en blir omvendt til Gud ved tro på Jesus, vil det vise seg i et nytt forhold til de troende. «Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene …» (1 Joh 3,14)

I Apg 16 fortelles det om vekkelsen i Filippi. Blant dem som ble omvendt der, er fangevokteren, den romerske underoffiseren. Vi ser at han i kraft av sin stilling satte de to Herrens vitner, Paulus og Silas, i fengsel og kastet dem i det innerste fangehullet. Med sitt uomvendte sinn gjorde han nok dette med en viss fornøyelse.

Så ble det vekkelse i fengselet, og den første som ble omvendt, var nettopp fangevokteren. «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» spør han

disse Herrens sendebud. «Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst», svarer de (v. 30–31).

Han ble omvendt med hele sitt hus. Nå står det om den samme mannen: «Og samme time på natten tok han dem med seg og vasket dem etter slagene … Han førte dem opp i sitt hus og dekket bord for dem. Og han gledet seg, etter at han med hele sitt hus var kommet til troen på Gud.» (Apg 16,33–34)

Det var frukten av omvendelsen. Slik kom det nye livet til syne.

Denne livsloven møter vi til alle tider ned gjennom historien: All sann omvendelse fører inn i «de helliges samfunn». Det er dette sangeren gir uttrykk for i de kjente strofene:

Hvor deilig det er å møte
når ene man vandrer frem,
en broder- og søsterskare
på veien til samme hjem.
Det er som en kvegende luftning
som Herren oss sender ned,
å styrke den trette vandrer
på veiens besværlighet.

8. august – Omvendelsens frukt III

Først merkes det i forholdet vårt til Gud, til Kristus og til de troende. Ved omvendelsen kommer du inn i et Åndens og kjærlighetens fellesskap både med Gud og med hans folk. Du trives i nærheten av Gud og de troende.

Men omvendelsens frukt vil også komme til syne i det ytre hverdagslivet. Sakkeus sluttet med fusket og bedraget sitt da han ble omvendt, og det varte ikke lenge før hele byen visste at det hadde skjedd en forandring med ham.

Kvinnen fra Sykar sluttet å leve i usedelighet og ble en sjelevinner som førte mange til Kristus.

Nikodemus bekjente sitt nye standpunkt for embetsbrødrene sine ved å forsvare Jesus så alle hørte det.

Saulus fra Tarsus, som før omvendelsen var en forfølger, ble nå en hyrde for de troende og en av deres fremste forsvarere.

De nyomvendte i Efesus brente en hel mengde trolldomsskrifter og andre skadelige bøker, til en samlet verdi av femti tusen sølvpenger.

Slik kunne vi fortsette og regne opp eksempler fra historien som viser at en sann omvendelse bærer synlige frukter.

Men hvordan er det så med oss i dag, vi som bekjenner Herrens navn? Sørg for at ditt forhold til Kristus kommer i orden, så bærer du frukt.

Frukt er noe som ikke kan lages. Den vokser fram av seg selv, bare treet er plantet i den rette jorden. Slik er det også i Åndens rike.

«… Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt», sier Jesus (Joh 15,5).

9. august – Syndens dragsug

«Min sønn! Når syndere lokker deg, da samtykk ikke!» (Ordsp 1,10)

Det er den eldre, vise mannens formaning til den unge. Han har sett syndens fryktelige makt over menneskene. Litt etter litt blir en dratt inn i syndens virvelstrøm, og snart er en dens fange.

På østkysten av Skottland er det en grotte i fjellet som folk der kaller «dødens munn». Det er livsfarlig å gå inn i grotten, og de fleste kommer aldri ut igjen.

En sommerdag kom to unge menn roende langs kysten. De fikk stor lyst til å finne ut hvorfor så mange forsvant der inne. Noen fiskere advarte dem, men det hjalp ikke. Inn ville de.

Da de kom inn i den mørke og uhyggelige fjellhulen, fikk de vite hemmeligheten. Midt i grotten var det en sterk virvelstrøm som holdt på å dra dem ned i dypet. Med nød og neppe ble de reddet.

Jeg kjenner en ung gutt som reiste ut. Hjemme var han oppdratt til gudsfrykt og gode skikker. I en av byene der ute, der han slo seg ned, møtte han en av barndomskameratene sine, og kameraten fikk lokke ham med seg ut i synd.

Det begynte helt smått og «uskyldig». Det var da ikke farlig. Nei, langt ifra! Så gled han lenger og lenger bort fra barnetroen sin og fra den moralske holdningen han hadde med seg hjemmefra.

I dag er han et fullstendig moralsk vrak. Syndens dragsug har slukt ham. Han er en av de mange.

«Min sønn! Når syndere lokker deg, da samtykk ikke!»

10. august – Sannhet i hjertet

«Den mannen tror hvert ord han sier!» Slik ble det sagt om professor Gisle Johnson.

Noe av det som kjennetegner oss kristne i vår tid, er store ord og – liten kraft. Vi må inn i lønnkammeret, ned på Mariaplassen ved Herrens føtter, der Guds ord blir gjort levende for hjertet vårt ved Ånden. Da blir det også kraft i vitnesbyrdet vårt.

Det verden trenger mest av alt i dag, er å møte troende menn og kvinner som «tror hvert ord de sier».

Alt uekte blir dømt strengere i dag enn før. Sannhet i hjertets innerste er forutsetningen for framgang i arbeidet vårt utad. Det er ingenting jeg for tiden er så redd for som at de store guddommelige sannhetene skal bli utenatlærte ting som ikke griper hjertet.

«Jeg tror på Den Hellige Ånd», bekjenner vi i den tredje trosartikkelen. Det er Den Hellige Ånds gjerning å gjøre sannheten om Kristus ny og levende for hjertene våre. Den tredje artikkelen er like nødvendig i vår kristne erkjennelse som den første og den andre.

Jeg er overbevist om at den beste motvekten mot alt det overdrevne, overåndelige og uekte på det åndelige området er kristne som er grepet av Kristus, og som ved Ånden, gjennom Ordet og bønnen, lever i fornyelsens nåde.

Da skal det også kunne sies om oss troende i dag at vi tror hvert ord vi sier.

Jesus, det er mer enn meget
at jeg deg til gave fikk,
ta mitt hjerte som ditt eget,
sett det i den rette skikk,
så jeg alltid frisk og mild
roper: Herre, som du vil!

11. august – Den trange døren

La meg få nevne et og annet som skal oppmuntre deg til å ta denne beslutningen: å kjempe for å komme inn gjennom den trange døren.

Det første jeg vil nevne, er dette: Det finnes ingen annen vei til himmelen! Noen makelig vei til himmelen finnes ikke! Vil du ikke gå denne veien, omvendelsens vei, må du gå fortapt.

Du må vride deg og vende
her så lenge som du vil,
syndens lyst må have ende,
ellers er Guds nåde spilt!
Vil man vei til himlen vide,
da må verden først til side!

Dernest vil jeg nevne det oppmuntrende at du er velkommen hos din Herre og Frelser.

«… Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» (Joh 6,37)

«… Om noen tørster, han komme til meg og drikke!» (Joh 7,37)

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28)

Så skal du også huske at de velsignelsene du får allerede i porten inn til Guds rike, veier opp for alle kamper og alt det du måtte gi slipp på.

Du får full og hel tilgivelse for alle syndene dine. Du får fred i hjertet. Du får evig liv og løfte om Herrens bevarende kraft. Ja, du får ham selv som din følgesvenn gjennom livet. Dette og mye mer får du, og det vil rikelig veie opp for alt.

Til slutt vil jeg minne deg om at det er tusener, ja, millioner som har prøvd denne veien. Og vi kan alle vitne om at den er god.

Derfor må ingen slå seg til ro før de har opplevd en sann omvendelse og tatt imot full syndenes forlatelse i Kristi blod!

12. august – Satt i himmelen i Kristus

Kristi gjerning var stedfortredende. I vårt sted gikk han til Golgata og døde der. «Han døde for alle», står det skrevet (2 Kor 5,15).

Denne siden av Herrens store gjerning for oss erkjenner de aller fleste troende. Den er selve grunnvollen for livet vårt.

Den grunn hvorpå jeg bygger
er Kristus og hans død.

Men hans oppstandelse og himmelfart var også stedfortredende. Evangeliet inneholder mer enn sannheten om Kristi død og syndenes forlatelse. Det forteller at den troende er satt i himmelen i Kristus.

«Han reiste oss opp sammen med ham og satte oss med ham i himmelen, i Kristus Jesus … Men nå, i Kristus Jesus, er dere som før var langt borte, kommet nær til ved Kristi blod … Så er dere da ikke

lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk …» (Ef 2,6.13.19)

Per Nordsletten synger så treffende om denne sannheten:

En konge tar en betler
og gjør ham til sin sønn,
ved siden av seg setter,
med kongekrone skjønn.

Den troende har allerede hatt sin åndelige himmelfart, og han venter på den legemlige.

«Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser. Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg.» (Fil 3,20–21)

Så nær, så ganske nær til Gud,
mer nær ei tenkes kan;
for med Guds Sønn forent som brud
jeg er så nær som han.

13. august – Se Gud i alt som møter deg!

Om den gudfryktige biskop Westcott sier en som kjente ham godt: «Han møtte alt som hendte ham i livet, i nærvær av Den usynlige. Han var alltid innstilt på dette fellesskapet med Herren. Derfor kom han heller aldri ut av likevekt.»

Jeg vet om en troende som plutselig ble rik. En eldre kristen formante ham til å være på vakt mot de farene som nå lurte på ham.

– Ja, sa den andre, jeg er fullt oppmerksom på faren, men jeg prøver å se Gud i det.

Det ble også hans redning.

Noen år senere ble den samme mannen like plutselig fratatt hele formuen sin. Den eldre troende gikk også nå til ham og bad ham være på vakt, så han ikke syndet ved å bli bitter mot dem som tilsynelatende hadde ruinert ham.

– Ja, sa han også denne gangen, jeg er oppmerksom på faren, men jeg prøver også nå å se Gud i det som har hendt meg.

Gjennom de skiftende kårene ble han bevart som en lykkelig, avbalansert kristen. Hemmeligheten var at han så Gud i alt som møtte ham.

Står du midt oppe i en eller annen vanskelighet når du leser dette, vil jeg be deg: Synd ikke i prøven ved å bli bitter og utålmodig.

Men lær å se Gud i prøven. Da skal du ikke bare komme uskadd ut av den, men du skal høste velsignelse av den bitreste trengsel.

Kanskje er det gjennom denne prøvelsen du skal møte Gud og bli frelst, du som er uomvendt. Kanskje er det på den måten Gud kan få redde deg.

«Se, til fred ble meg det bitre …», sier en av de gamle. «I kjærlighet dro du min sjel ut fra ødeleggelsens grav. For du kastet alle mine synder bak din rygg.» (Jes 38,17)

14. august – Sannhetens balanse

De grunnleggende sannhetene om Kristi stedfortredende gjerning for oss må ikke bare anerkjennes. Vi må leve i dem og stadig holde dem fram. Ellers kommer vi så lett til å pynte på det gamle mennesket i vår fariseisk innstilte tid.

«Levende kristendom er ikke forbedring eller forandring av det gamle mennesket, det er noe helt nytt», sa en fremstående taler.

Det er sant og klart sagt. Men i evangeliet er det en inderlig forbindelse og sammenheng mellom sannheten om Kristi verk for oss og Den Hellige Ånds verk i oss og ved oss.

Derfor vil jeg si til alle troende som leser disse linjene: La først og fremst Guds klare ord om vår høye stilling stadig stå levende for vårt indre øye, ved Guds Ånd. Se hva du er frelst til i Kristus!

«Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn, og det er vi.» (1 Joh 3,1)

Legg så vinn på å vandre verdig det høye kallet, på dette grunnlaget og i Guds kraft. La Kristi liv stråle fram fra deg hver dag, i hjemmet og ellers der du virker og ferdes.

Han som gav sitt liv for oss, vil også leve sitt liv i oss!

Da blir det harmoni i kristenlivet vårt, til Guds ære. Og det er sannhetens balanse, avspeilet i det praktiske livet.

15. august – Svak og likevel sterk

«… For når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk!» (2 Kor 12,10)

Slik sier en av Guds hellige. Hvordan kan det henge sammen?

Det fortelles at eføyen, en liten, vek slyngplante, kryper langs bakken for å klare seg, helt til den finner et sterkt tre. Så slynger den seg rundt det sterke treet, høyere og høyere opp. Og nå kan det storme så mye det vil. Eføyen er trygg i ly av treet.

Slik var det med Paulus, som gir oss vitnesbyrdet ovenfor. Han hadde livet sitt i Kristus. Et annet sted sier han: «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» (Fil 4,13)

Føler du deg svak og hjelpeløs? Ser du vanskelighetene omkring deg og i deg, uten å kunne klare dem? Da skal du huske at det alltid er de små og hjelpeløse som får hjelp hos Kristus.

I Jesaja 40 står det noe som en gang ble så godt for meg. I vers 26 er det tale om «hans veldige kraft og hans mektige styrke».

Hva bruker han så sin veldige kraft og styrke til? Svaret står i vers 29: «Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke.»

Så klyng deg tett til ham i tro, som slyngplanten til treet. Da skal du få oppleve den underlige loven i Guds rike: Når du er skrøpelig i deg selv, da er du sterk. Men da er din styrke i Kristus.

16. august – Spre solskinn!

For å kunne være med og spre solskinn må en først la seg gjennomvarme av den himmelske solen: Kristus. Og så må en leve i hans nærhet hver dag, ja, være forent med ham i troen, og på den måten ta imot av «hans fylde».

Men så er det en lov i Åndens rike at for å få mer, må en være villig til å dele med andre det en selv har tatt imot.

«Vennlige ord er som små engler», leste jeg i et blad. «Send dem ut! Spar ikke på dem. Et vennlig ord kan redde en sjel fra å fortvile. Et vennlig smil kan tørke tårer. Det er små engler. Send dem ut!

Har hushjelpen din gjort et godt arbeid, så si det til henne. Hun trenger en oppmuntring. Har Herrens sendebud talt til deg gjennom prekenen sin, så kan du godt si det til ham. Han blir ikke hovmodig av det.

Et Guds sendebud takker Herren for det og legger æren ned for hans føtter. Et oppmuntrende ord driver fram større iver for Kristus. Vær viss på det.

Vent ikke med å takke mor for alt hun har vært for deg, til hun er lagt i graven. Si det til henne nå mens hun lever!

Vennlige, oppmuntrende ord er som duen fra arken. De vil komme tilbake til deg om kvelden med friske blader.»

Spre solskinn, himmelsk solskinn! Verden er så mørk. Her er så mange som lider, og som trenger en stråle fra Guds kjærlighets sol, og du skal få lov til å bringe den. Gjør det nå!

17. august – Salig frykt

Det finnes flere slags frykt. Frykt fører som regel smerte med seg, og den gjør oss uskikket til oppgaven.

Men det finnes en frykt som fører lykke og velsignelse med seg i livet. «Salig er det menneske som alltid frykter …» (Ordsp 28,14)

«… Og frykt for meg vil jeg legge i deres hjerte, så de ikke skal gå bort fra meg», sier Herren hos profeten (Jer 32,40).

Spurgeon sier: «Herrens frykt er begynnelsen og grunnvollen for alt sant gudsliv. Uten dyp ærefrykt for Gud er det ingen grunnvoll for de edlere dydene. Den som ikke tilber, kan aldri leve et hellig liv.

Lykkelig er den som har en rotfestet frykt for alt som er urett. Hellig frykt ser seg om før den løper av sted. Den er redd for å ta feil, redd for å forsømme sin plikt og redd for å gjøre synd.

Frykten for selve syndens framvekst har i seg en rensende kraft som med Den Hellige Ånds hjelp gjør at et menneske kan bevare klærne sine ubesmittet.»

Eier du denne hellige frykten? Eller er du en av de trygge som aldri skjelver? Den som har sett Gud og i hans lys sett seg selv, må frykte. Men denne frykten driver ham inn til Gud, der han får tilgivelse for all sin synd.

Da får han også et nytt sinn, så han heretter av hjertet ønsker å leve til Guds ære. Alt som møter ham, innenfra eller utenfra, vil han fra nå av se i Guds lys. Han er redd for det som skader det nye livet. Og denne frykten driver ham fremdeles til Gud, der hjelpen finnes i all nød.

«Den kloke ser ulykken komme og skjuler seg …» (Ordsp 22,3)

Måtte vi alle høre til dem som Herren sier er kloke!

18. august – Smittende kristendom

Jeg vet ikke om noe som er så tiltrekkende som lykkelige kristne mennesker. Det er noe så smittende ved glad og ekte kristendom. Selv det mest forherdede verdensmennesket må innrømme for seg selv at han blir urolig i deres nærhet.

Vi tenker her på den indre, stille, sterke hjertegleden og tilfredsheten i Kristus, som avspeiler seg i et harmonisk ytre liv i balanse.

«Gjør ditt livssyn deg trist, kan du være sikker på at det er feil», sa den kjente forfatteren Robert Louis Stevenson en gang.

Han var selv invalid og var hele livet plaget av store lidelser. Men han var så glad og tilfreds at det preget hele livet og verket hans.

Da hans første bok kom ut, skrev en litteraturanmelder at det var lett nok for «en ung, livskraftig mann å skrive på den måten. Men når han hadde lært hva det vil si å lide, ville han nok forandre skrivemåten.» Anmelderen kjente nemlig ikke til Stevensons kår.

Kritikeren ble da invitert hjem til forfatteren, så han kunne få se «den unge, livskraftige mannen». De ble venner for livet. Han fikk se at evangeliet holder også i lidelser og motgang.

Han som skrev til de troende i Filippi at de skulle glede seg i Herren alltid, viste selv i sitt liv at Kristus kan gi hjerteglede også når alle veier er stengt. Han sang glade lovsanger i fengselet, og han stod som en mann på reisen til Rom da selv de barske sjøfolkene var motløse.

Men husk at «gleden ikke er noe Gud krever, men noe han selv gir!»

19. august – Sløve tider

De burde ikke finnes i en kristens liv, og de bør aldri unnskyldes.

– Jeg har levd som i en åndelig dvale i nesten to år, sa en til meg nylig.

– Hva er årsaken?

– Det begynte med at jeg forsømte bønnen. Jeg tenkte det skulle gå likevel. Så mistet jeg lysten til å be. Kraften til å leve kristenlivet ble etter hvert mindre, og nå er det lenge siden jeg har opplevd Gud.

Først innvendte jeg at den egentlige årsaken lå dypere. Det var noe som hadde gått forut for sløvheten og utroskapen i bønnen: Blikket på Kristus var blitt sløvt.

Så lenge vi har vårt åndelige øye festet på Kristus, skaper det nemlig trang til bønn. Vi har lyst til å være sammen med den vi har

kjær. Sløves interessen for det daglige samværet med den vi elsker, da er det fordi kjærligheten først er blitt kald i hjertet.

Men hør nå! Hva skal du gjøre for å komme ut av denne fryktelige sløvheten? Ta deg sammen så godt du kan?

– Å nei, det har jeg prøvd. Men det blir bare verre.

Så får du komme inn på hovedsporet igjen, der du sporet av: Du får begynne å se på Jesus igjen!

– Ja, men hvordan skal jeg kunne få et glimt av ham? Jeg føler meg så tom og tørr, så helt hjelpeløs.

Du skal ikke se inn i deg selv. Det er i Ordet han vil åpenbare seg for deg. La meg vise deg ett eneste ord fra den gamle boka som åpenbarer hans hjertelag mot deg, nettopp slik du er nå.

«Og jeg vil igjen ta meg av deg», sier han til deg (Jes 1,25).

Stans ved dette bildet av Kristus til du blir fornyet i ditt indre liv.

20. august – Såkorn og høst

«… Det et menneske sår, det skal han også høste.» (Gal 6,7)

For et par hundre år siden levde to menn i hver sin kant av Amerika. Begge ble berømte, men på forskjellig vis. Den ene var storforbryteren Max Jukes, og den andre var den gudfryktige presten Jonathan Edwards.

Vi kjenner til omkring tolv hundre av storforbryterens slektninger. Av disse har over tre hundre levd av å tigge, fire hundre døde som følge av et liv i last, seksti levde av tyveri, sju var mordere, og de øvrige ble funnet skyldige i andre forbrytelser.

Blant Jonathan Edwards' etterkommere har over hundre vært kjente predikanter hjemme og ute på misjonsmarken. Seksti av dem har vært fremragende leger, og omkring hundre av dem har ellers nådd opp i høye stillinger i samfunnet.

Dette ordet om såkorn og høst er et av de mange ordene som tydelig og klart stadfester seg i det enkelte menneskes liv. Samvittigheten vår og erfaringen vår vitner om at det er sant.

Hva sår jeg i det daglige livet? Bare ved en sann omvendelse til Gud og ved å ta imot hans kraft hver dag kan vi leve til Herrens ære og dermed så den gode sæden.

21. august – Se Gud i naturen

Noen av de lyseste ungdomsminnene mine er timene i botanikk og astronomi som jeg hadde hos en troende lærer. Han hadde en særegen evne til å vise hvor stor Gud er i naturen, samtidig som undervisningen hans var grundig.

I én time kunne han ta oss med opp i himmelrommet og fortelle om lyset, som går sju ganger rundt jorden på ett sekund. Han fortalte om vårt solsystem med solen i sentrum og noen tusen millioner stjerner, om hundre tusener av andre lignende solsystemer og om synlige soler som var mange millioner lysår borte fra jorden vår.

Men i alt dette store og ufattelige fikk vi se Gud som skaper og opprettholder av det hele. Alt er skapt av ham og ved ham og til ham (Joh 1,3 og Kol 1,16).

I en annen time tok han oss med inn i blomsterverdenen. Og da ble Gud like stor som oppe under stjernehimmelen.

Lykkelig det mennesket som har lært å se Gud i naturen! For ham kan fuglesangen, fossedrønnet, suset i skogen, solskinn og regn, torden og lyn være mektige prekener om Guds storhet, allmakt og kjærlighet.

Men skal vi virkelig få se Gud i hans skaperverk, må vi gå frelsesveien gjennom Kristus. Han, skapningens Herre, gledet seg over barnas friske latter og frydet seg ute i skogen, på fjelltoppen og i fiskerbåten.

«Kom med til et øde sted hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt!» sa han en dag til sine trette venner (Mark 6,31). Det samme sier han til sine i dag.

Og når du tar ham med ut i naturens rike, behøver du ikke å frykte for å gå deg vill.

22. august – Strev og uro eller hvile?

> «… Marta, Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting.» (Luk 10,41)

Rastløs er tiden, og rastløse blir tidens barn. Hvem kjenner ikke hvor vanskelig det er å få de åndelige inntektene til å svare til de mange og store utgiftene?

Og følgen blir for oss som for Marta: Vi blir nervøse og vanskelige i hjemmet. Vi går med krav og kritikk. Det blir kaldt både i oss og omkring oss.

Er vi da ærlige, hører vi Herrens milde bebreidelse: «Du gjør deg strev og uro med mange ting.»

Men hva hjelper alt ditt strev, selv om det er strev med arbeid i Guds rike, dersom den duftende, fine aromaen er borte? Hva hjelper det dersom du gjør det i en nervøs, kritisk og krevende ånd?

Vi kjenner denne stemmen. Lytter vi til den, er vi berget. Vi gir Mesteren rett i alt. Vi bøyer oss og bekjenner vår synd åpent.

Det var ikke forholdene som var skyld i at vi holdt på å gå konkurs. Det var ikke de andres skyld, langt mindre Herrens skyld. Det var vår skyld.

Vi hadde forsømt de stille stundene. Vi var så opptatt med å tjene ham at han ikke fikk tjene oss.

Så finner vi igjen Mariaplassen ved hans føtter, og det blir balanse i kristenlivet vårt.

23. august – Se Guds lam!

Du vil aldri bli løst og lykkelig før du får øye på Lammet.

Lammet, offerlammet som omtales i Mosebøkene, skulle for det første være uten lyte. «Det skal være et lam uten lyte», står det (2 Mos 12,5).

Kristus var under stadig oppsikt mens han vandret blant mennesker. Fiender og venner, mennesker og djevler, alle gav de ham sitt vitnesbyrd, og alles vitnesbyrd gikk ut på det samme: Han var uten lyte.

Folket sier: «Han har gjort alle ting vel!» (Mark 7,37)

Den fremste av alle apostlene sier: «Ham som ikke visste av synd …» (2 Kor 5,21)

Juristen Pilatus erklærer: «Jeg finner ingen skyld hos denne mannen.» (Luk 23,4)

Forbryteren med det skarpe instinktet roper: «Men han har ikke gjort noe galt.» (Luk 23,41)

Judas, som kjente Herren fra det daglige samværet i tre år, sier i fortvilelse: «Jeg har syndet da jeg forrådte uskyldig blod!» (Matt 27,4)

Og til og med djevlene må gi Guds Sønn vitnesbyrd: «… Jeg vet hvem du er, du Guds Hellige!» (Luk 4,34)

Alle disse vitnene stemmer med det inspirerte ordet i Hebreerbrevet: «… hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere …» (Hebr 7,26)

Kristus bestod prøven! Han var på alle måter fullkommen og syndfri. Derfor har hans verk på Golgata så stor og evig betydning for oss.

«Se der Guds lam!» (Joh 1,29) Se ham i dag! Bli stille. La Den Hellige Ånd få male hans vidunderlige bilde for ditt indre øye.

Sett meg så jeg ser deg,
Jesus, nå i denne stund.
Ånd på meg og la meg se deg
som min frelsesgrunn!

24. august – Seier over synd

I en krig sies det å være helt avgjørende å innta den rette stillingen for å kunne seire over motstanderen.

Slik er det sikkert også i den åndelige krigen, mot selvlivets og ondskapens krefter. Inntar en ikke den rette stillingen der, er slaget tapt. For ellers er fienden oss helt overlegen.

Vår egen makt er intet verd,
vi var helt snart nedhugne!

Hvor er da den uinntakelige festningen i den åndelige krigen, og hva menes med den rette stillingen?

Festningen er Kristus. Han har overvunnet alle våre fiender. Han er den evige seierherre! I Kristus er derfor en troende uovervinnelig.

Når det gjelder den praktiske siden, stillingen vår under kampen, vil jeg minne om et ord fra Rom 6,11. Der står det at vi skal regne oss som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.

Et trefoldig nei til synden, fordi den fikk sin dom i Kristi død da han ble «gjort til synd for oss» (2 Kor 5,21), og et trefoldig ja til Gud når han kaller – det er vår stilling.

En vaktpost i krig skal ikke selv ta opp kampen mot den fienden han oppdager. Han skal straks gi signal til ledelsen. Så kommer hovedstyrken og tar opp kampen, og vaktposten stiller seg da i rekke med den.

Det er denne hemmeligheten apostelen uttrykker slik, med tanke på den åndelige krigen: «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» (Fil 4,13)

25. august – Tro kaldt!

En dag spurte jeg en ung mann hvordan det gikk til da han ble en kristen. Han var statstjenestemann nede i Danmark.

– Jo, det skal jeg si deg. Jeg trodde kaldt, og så kom varmen etterpå, svarte han.

Og i et vitnesbyrd sa han til dem som hørte på: – Tro kaldt, som jeg gjorde, så kommer nok varmen senere!

Du som leser dette og er i knipe nettopp her, gjør på samme måte!

Du får ikke til å bli så varm som du gjerne ville, verken i bønnen eller i troen. Tvert imot kjenner du deg kald og hard. Og du tror ikke at du kan tro, slik du nå føler deg.

Men det er nettopp det du har lov til.

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære …», sier Herren (Matt 11,28).

«… Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» (Joh 6,37)

Det du gjerne ville ha først, kommer senere, som en frukt av troen. Tro ham på hans ord at han tar imot deg som du er, så vil han ved sin Ånd gjøre sitt verk i deg. Da blir du glad, da får du kjenne freden fra Gud i hjertet ditt. Da blir du varm. Men ikke før.

Å tro er å ta Gud på ordet slik som det står skrevet, uten å føle noe særlig. Du tror fordi Gud har sagt det. Da ærer du Gud.

Å tro det er å bygge
sitt liv på Herrens ord
og søke fred og lykke
kun der, hvor Jesus bor.

26. august – Troens frukt

Sann kristendom er livsforbindelse med Herren. «… han som kalte dere til samfunn med sin Sønn …», står det skrevet (1 Kor 1,9).

Men fellesskapet eller livsforbindelsen med Herren preger livet til den som har den, både i det skjulte og i det åpenbare.

Det fortelles om en troende gartner som om sommeren sendte en mengde fruktkurver inn til byen. En dag bad en venn ham om å legge traktater i bunnen av hver kurv.

– Det gjør jeg også iblant, svarte gartneren, men jeg kjenner en traktat som er bedre. Det er at kjøperne, når de kommer til bunnen

av kurvene mine, finner at det nederste laget av frukten er minst like godt som det øverste.

Moral, god moral, den fineste moral kan aldri erstatte liv i Gud. Men liv i Gud fører med seg at vi av en indre drift vil legge vinn på gode gjerninger.

En av de fremste kjempene i Guds rike, apostelen Paulus, sa mot slutten av sitt rike liv: «Derfor legger jeg selv vinn på alltid å ha en uskadd samvittighet for Gud og mennesker.» (Apg 24,16)

Det er troens frukt i en kristens liv.

27. august – Tro og følelse

Mange unge troende har vanskelig for å komme til troens hvile, fordi de forveksler tro og følelse. De er stadig opptatt med seg selv, med sitt indre liv. Når de har gode følelser, tror de at de hører Gud til. Men når følelsene svinner, er de i tvil og mørke.

Rosenius sier noen vise ord som sikkert vil bli til hjelp for en eller annen som kjemper her:

«Hvilken visshet kan jeg vel få av mine egne tanker og følelser? Hva betyr de i dette store spørsmålet mer enn høy og strå for vinden?

Den ene stunden synes jeg at Gud bare er nåde og kjærlighet, den neste at han er en streng dommer. Den ene stunden ser jeg Gud i alt, den neste er jeg en uforbederlig synder.

Hva mener du er årsaken? Ingen annen enn at du søker visshet på feil sted. Søk ikke lenger hos deg selv etter det som ikke finnes der. Men søk i Guds ord, og se hva Gud har besluttet og åpenbart til vår frelse.

Min ros lyder slik: Kristi blod gjelder mer enn mine synder! Guds ord mer enn mine tanker og følelser!

Mot Kristi blod er alle mine synder som små gnister i det store havet. Mot Guds ord er alle mine innvendinger og følelser bare som røyk og støv mot et stort fjell. På Ordets faste grunn kan jeg trygt både leve og dø!»

28. august – Ta fatt igjen!

Det går så mange motløse mennesker omkring. De har prøvd, men det gikk ikke. Er du en av dem?

Jeg vil minne deg om at Gud ikke så snart gir opp. Tenk på hans utholdende kjærlighet til Peter! Eller på hvordan han tok seg av Tomas! Han begynte på nytt med dem begge.

Ofte møter vi i Guds ord de klareste løfter om at det går an å begynne på nytt, fordi Gud er villig til å reise opp den som er falt, og fornye dem som er blitt sløve i gudsfrykten.

«Og jeg vil igjen ta meg av deg.» (Jes 1,25)

«Han skal igjen forbarme seg over oss …» (Mika 7,19)

I en liten engelsk sang som Emil Larsen har oversatt i *Luthersk Ugeblad*, heter det så vakkert og oppmuntrende:

Lytt til denne lille sang:
Prøv igjen!
Slår det feil den første gang:
Prøv igjen!
Gi ei tapt, men stol på Gud.
Tap ei motet, men hold ut,
snart forkynnes seirens bud.
Prøv igjen!

Glipper det en gang, ja to –
prøv igjen!
Vinner du ei første spill,
er der andre sjanser til,
hvis du ærlig strebe vil.
Prøv igjen!

Finner du din gjerning svær,
prøv igjen!
Utfylt tid er skatter verd.
Prøv igjen!
Kan de andre fremad gå,
skal du ei tilbake stå …
Fremad! Du skal målet nå!
Prøv igjen!

29. august – To vitnesbyrd

Det ene er fra en intelligent, religiøst innstilt og søkende hedning, Gandhi. Han regnes for en av Indias beste og ærligste sønner. En misjonær spurte ham om han hadde funnet Gud, og han svarte:

«Jo mer jeg tømmer meg selv, desto bedre kan jeg ta imot Gud. Verden er en velordnet maskin, og vi kan kanskje oppdage Gud ved å lyde dens lover. Men vi kan ikke vente noe mirakel, og det kan ta tidsaldrer.»

Så siterte han en setning av Shankara: «Den som vil finne Gud, må ha like stor tålmodighet som mannen som sitter ved havets bredd og med et strå samler opp en dråpe og kaster den fra seg, for på den måten å tømme havet, dråpe for dråpe.»

Dette var et vitnesbyrd fra en hedning som vel er en av de mest ærlige og ivrige blant dem som søker Gud. Han hadde ikke funnet Gud. «Det kan ta tidsaldrer.»

Det høres så uendelig håpløst ut.

Nå vil vi lytte til et vitnesbyrd fra en kristen. Som menneske er han også en av de beste – apostelen Paulus. Han vitner: «… For meg er det å leve Kristus …» (Fil 1,21) «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» (Fil 4,13)

Her er en som har funnet Gud i Kristus og i ham er blitt en lykkelig og seirende mann. Sangerens ord er sanne for tusener i dag:

Jeg søkte ham og jeg fant fred.
Ja, jeg ble lykkelig.

Til alle som i sannhet søker Gud i Kristus, lyder det: «… Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» «Om noen tørster, han komme til meg og drikke!» (Joh 6,37; 7,37)

Søk ham, og du skal finne ham.

30. august – Ta avstand fra det tvilsomme!

«Ta ikke del i mørkets ufruktbare gjerninger, men refs dem heller!» (Ef 5,11)

Som ung troende la jeg merke til to slags kristne bekjennere. Noen kunne være med på nesten alt mulig og likevel bekjenne seg som kristne. Andre ville, slik jeg oppfattet det, leve så nær Herren som mulig, og derfor tok de også avstand fra alt tvilsomt.

Når jeg i dag, etter mange år, spør: Hvor er de som «skikket seg lik verden»? – da er svaret dette triste: Mange av dem har havnet i «verden», slik som Lot.

På den andre siden ser jeg at mange av dem som tok kristendommen alvorlig, er bevart som lykkelige kristne den dag i dag.

Det fortelles om den kjente presten Rowland Hill at han en dag gikk til et av menighetsmedlemmene sine. Han hadde hørt at denne mannen hadde for vane å gå på tvilsomme steder for å more seg.

– Er det sant? spurte han.

– Nei, svarte mannen, jeg har ikke for vane å gå der, men jeg går en og annen gang for å more meg.

– Det gjør saken bare enda verre, sa presten. Tenk om du fikk høre at jeg spiste møkk, og jeg svarte når du spurte om det: «Jeg spiser bare møkk en og annen gang for fornøyelsens skyld.»

Ville du ikke da med rette si: «Å, for en uren, motbydelig og rent ut avskyelig smak Rowland Hill har! Tenk at han spiser slikt svineri for å more seg!»

Troende venn, la Kristus være din glede i dag!

31. august – Trøst i trengsel

Vi vil nevne tre ting fra den felles kristne erfaringen og fra Guds ord som skal hjelpe en troende i trange tider av livet.

Først dette: Trengslene er forutsagt av Herren. De kommer ikke på måfå. Gud har en bestemt hensikt med alt han lar møte sine. Og selv om trengslene er selvforskyldte, lar Herren utfallet bli til vårt beste, om vi bøyer oss for hans vise ledelse.

«… I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden», sa Jesus til sine (Joh 16,33). Og senere sier en av hans apostler til de nyomvendte i Lilleasia: «… Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler.» (Apg 14,22)

Dernest skal en troende i trengselstider huske at Herren er «prøvd i alt i likhet med oss, men uten synd» (Hebr 4,15).

Du kan aldri komme i den trange dalen som din Frelser ikke har gått gjennom. Aldri skal du komme i den ildovnen som han ikke har vært i og prøvd.

Og til slutt skal vi huske at Herren selv er nær i tunge tider av livet vårt.

«Jeg er med dere alle dager» (Matt 28,20). Her er de tunge dagene regnet med.

Og for at du skal være helt sikker på at også trengselsdagene er ment, sier han hos profeten: «Når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg.»

Hvorfor? Jo, fordi: «Jeg er med deg!» (Jes 43,1–3)

Dette er sann trøst i trange tider av en troendes liv.

September

1. september – Til dem som står fast

Vi møter dem så ofte, disse menneskene som står fast i spørsmålet om frelse. Kanskje du nettopp er en av dem? Da vil du kjenne deg igjen. Det er nemlig en del felles trekk, selv om sjelstilstanden ellers kan være forskjellig.

«Jeg får det ikke til med angeren min,» sier du. «Jo mer jeg prøver å angre synden min av hjertet, desto kaldere og hardere synes jeg å bli.»

«Hjertet mitt er så likegyldig. Jeg ville så gjerne bli riktig ivrig i min søken, men jo mer jeg strever med å bli ivrig, desto mer lunkenhet oppdager jeg hos meg. Og viljen min er også i veien.»

«Jeg trodde jeg hadde en sterk vilje, men når det for alvor skal prøves om jeg vil, finner jeg at viljen min svikter. Jeg vil visst ikke helt og av hjertet. Jeg er så delt.»

«Så må jeg jo bli riktig ydmyk før jeg kan komme,» sier du videre. «Men nå har jeg oppdaget at jeg er stolt og hovmodig. Og så skulle jeg jo kjenne min fattigdom overfor Gud, men jeg kan ikke bli fattig heller. Jeg står fast.»

Hør nå et øyeblikk på hva Gud har å si til deg som har det slik:

«For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet» (Rom 8,3).

«Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet» (Rom 4,5).

Du som ikke får det til med kristendommen din, du er nettopp i den stillingen at du må frelses av nåde. Og da står døren åpen for deg i disse løftene.

Den som står fast, «den som ikke har gjerninger», skal få tro på Kristus, «ham som rettferdiggjør den ugudelige».

Det er din trang til å rettferdiggjøre deg selv som Herren ikke kan tilfredsstille. Derfor stenger han alle andre veier for deg. Så må du da frelses av bare nåde, slik som du er.

2. september – Takker du?

«Har jeg noe særlig å takke for?» sier du.

Ja, hvis du bare får øye på det. Når jeg har sett litt av det andre må lide, og som jeg selv er spart for, har det ofte hjulpet meg til å være takknemlig.

Når jeg er på sykehusene, på hjemmet for spedalske eller andre steder der sykdom, fattigdom eller annen nød møter meg, ser jeg klarere hva jeg har å takke for.

En dag kom en fattig bonde til Tolstoj og klaget sin nød for ham. Han sto der foran Tolstoj, en kraftig mann med lysende øyne.

– Du har sterke armer, sa Tolstoj. Vil du selge venstre arm for 5000 rubler?

– Nei, sa bonden, det vil jeg ikke.

– Men vil du da ikke selge meg det høyre øyet ditt? Jeg byr deg 10 000 rubler.

– Nei! sa bonden enda mer bestemt.

– Gå hjem, sa Tolstoj, du er en rik mann! Nå ser du sikkert at du har mye å være takknemlig for.

Takker du?

Du da, som ikke bare har mange rent materielle goder å takke for, men som har fått øynene opp for de åndelige og evige rikdommene og eier dem ved tro!

Takker du?

Jeg vet at du gjør det, så sant du er en kristen, men du må takke mer. Stans og se hva du er spart for, og hva du har fått.

La ingen av oss være lik de ni spedalske som glemte å takke!

3. september – Tapt lykke

«Gi meg igjen din frelses fryd …» (Sal 51,14)

Det er noe denne mannen har mistet, noe svært verdifullt. Det er gleden i Gud, lovsangen i hjertet.

Hvordan har det gått til? Hva er det som kan ta gleden i Gud fra en troende?

Fattigdom og trange kår? Nei. Vi møter ofte de lykkeligste kristne i de trangeste kår.

Spott og forfølgelse, sykdom og lidelse? Nei. Aldri har lovsangen steget opp til Gud med renere toner enn når det kostet liv og eiendom å være en sann kristen.

Det er bare én ting som kan ta gleden bort fra en troendes hjerte og få lovsangens toner til å forstumme. Det er synd, bevisst synd på samvittigheten.

Vær derfor nøye med synd. Stå i kampstilling mot all synd, både i hjerte og liv. Vær i lyset med hele livet ditt!

Og har du syndet og gitt rom for synd på samvittigheten, så få den fjernet straks, før den ødelegger deg. Bekjenn den åpent og ærlig, og vær villig til å la den fare.

Du kan ikke bære frukt for Gud i livet ditt hvis du ved synd har mistet gleden i Gud og det fortrolige samfunnet med ham.

Be også du denne bønnen:

«Gi meg igjen din frelses fryd, og hold meg oppe med en villig ånd! Så vil jeg lære overtredere dine veier, og syndere skal omvende seg til deg» (Sal 51,14–15).

4. september – Tenk mer på de andres lidelser

Når et eller annet går oss mot, har vi så lett for å tro at vi har det verre enn de fleste andre. Og så ruger vi over prøvelsene våre.

Det skal vi ikke gjøre. Guds ord viser oss vei også når vi har det slik.

For det første skal vi gå til Herren med sorgene og lidelsene våre:

«Kast på Herren det som er lagt på deg …» (Sal 55,23).

«Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud …» (Fil 4,6).

Her finner vi den rette hjelpen.

Dernest skal vi tenke på de mange som har det verre enn vi. I mange tilfeller vil det kurere oss for innadvendthet og surmuling.

Under et besøk i Strasbourg fortalte biskop Gobat om forskjellige ting fra sitt rike liv. En av dem som var til stede, spurte biskopen hva han gjorde når han kom i nød og lidelser. Gobat svarte:

«Jeg trekker meg tilbake til et ensomt sted og lar alle de menneskene jeg kjenner, passere forbi i tankene. Så forestiller jeg meg alle deres behov og prøvelser og ber inderlig for dem. Mens jeg slik er opptatt med de andres nød, blir jeg snart fri fra min egen.»

Av naturen er vi store egoister alle sammen. Skal vi virkelig kunne gå denne veien, må vi derfor først gi hjertet vårt til Gud. Da vil han forandre det og gi oss av Jesu Kristi sinnelag.

Blir vi i Jesus og lar ham fylle oss daglig med seg selv, skal vi lykkes med å tenke mer på de andre enn på oss selv.

5. september – Lovsang

Guds ord taler om lovsang i flere betydninger. La oss i dag se på lovsangen til dem som nettopp er blitt frelst. Den møter oss ofte i de bibelske beretningene.

Da Israel var blitt frelst ut av trelldommen i Egypt og hadde opplevd Guds hjelp i de første vanskelighetene under reisen, stemte de i en lovsang til Herren.

«Da sang Moses og Israels barn denne lovsangen for Herren,» heter det (2 Mos 15,1).

Leser vi lovsangen, finner vi at det er Herren og hans verk de opphøyer, og ikke seg selv. «Jeg vil lovsynge Herren, for han er høyt opphøyet»: slik begynner sangen.

Denne tonen går gjennom all sann lovsang: «Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi du ære …» (Sal 115,1).

Senere i Israels historie fortelles det om en ny utfrielse:

«Da Herren lot Sions fanger vende tilbake, var vi som drømmende. Da fyltes vår munn med latter, vår tunge med jubel» (Sal 126,1–2).

Ved ulydighet og synd hadde lovsangen forstummet: «Ved Babylons elver, der satt vi og gråt når vi kom Sion i hu … Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sang på fremmed jord?» (Sal 137,1.4). Slik hadde de det i den tiden.

Men da Herren løste dem fra fangenskapet, lød lovsangens toner på ny.

Å, hvor er jeg vel til mote,
siden jeg min Jesus fant!
Da jeg kom og falt til fote,
all min sorg med ett forsvant.
Å, hvor er mitt hjerte glad,
som jeg snart i himlen satt!
Det kan kalles vel å havne
når man kan sin Jesus favne!

6. september – Lovsyng Herren!

For alle som lever et sunt trosliv med Herren, er det naturlig å lovsynge ham.

En troende har sett i Guds lys hva han er frelst fra: et liv i vantro og ufred, som ender med dom og død.

Han har også sett, og ser daglig, hva han i Kristus er frelst til: samfunn med Gud, daglig beskyttelse livet igjennom og til slutt en evig herlighet. Alt dette er med på å stemme lovsangen i hans bryst.

Selv i mørke stunder av livet vet den erfarne troende at Herren er nær ham med sin faderlige omsorg. Han vet både av bibelordet og av det han selv har erfart, at «alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud» (Rom 8,28).

Etter sin nye natur, født av Gud, er det like naturlig for en troende å lovsynge Herren som det er for fuglen å synge i skogen en vårmorgen.

Hvis lovsangen har forstummet i livet ditt, så undersøk hva årsaken er, og få den fjernet.

Se på ny hva du av nåde er frelst fra, og hva du har i vente. Se, og bli glad og sterk på ny.

«Glede i Herren er deres styrke!» (Neh 8,10).

Til deg som ikke kan lovsynge Herren fordi du ikke er kommet i samfunn med ham, vil jeg få si: Kom til ham som du er, lik den bortkomne sønnen. Så skal også du få oppleve at lovsangen til Herrens ære blir lagt i munnen din.

Straks sønnen var kommet hjem, står det at «de begynte å være glade» (Luk 15,24).

7. september – Syng for Herren!

«Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud.» (Sal 40,4)

Når et menneske blir omvendt og slik kommer i samklang med Guds Ånd, legger Herren ned i sjelen en ny og levende trang til å lovsynge ham som har gjort så mye for en. Det er dette salmisten vitner om.

Og det er først og fremst stemningen i hjertet det er tale om. Når så hjertet er stemt til Guds pris, skal også munnen bli et redskap som gir uttrykk for det hjertet trenger å si.

Den kjente sjelevinneren Gipsy Smith forteller om noe som hendte da han var en liten gutt. Han var nettopp blitt omvendt, og gleden måtte få luft i sang.

En dag kom han til en fru Ohivers for å selge småvarer for faren. Da sang han for henne om Frelseren som han elsket. Det grep henne så hun gråt. Smågutten ble redd og sprang sin vei.

Omkring tjuefem år senere traff han den samme kvinnen igjen på et møte som han ledet. Gipsy Smith spurte henne om hun kunne huske den dagen han sang for henne.

– Ja, svarte hun. Etter at De hadde sunget, kom den lille piken min og spurte om ikke også vi kunne være like glad i Jesus som den vesle sigøynergutten. Vi bøyde knærne og ga Gud livet vårt fra den dagen. Siden har vi vært i de kristnes rekker, og vi hører Herren til i dag.

Syng om Herren! Syng på kjøkkenet, i barneværelset, ved vaskebaljen og ellers når du har tid til det. Gjennom sangen din kan du vinne sjeler for Gud.

8. september – Stråler fra Golgata

Trui grip um krossen,
tek sitt sverd til slag,
der er sjæletrøysti,
der renn livsens dag.

Ingen sannhet har så stor plass i Bibelen som ordet om Jesu Kristi blod. Alle Guds velsignelser til de troende har sitt utspring på Golgata.

Syndenes forlatelse, den første store gaven som synderen får av Gud, har sin grunn i Kristi blod.

«I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom» (Ef 1,7).

Vår rettferdighet for Gud har også sin grunn i Kristi blod.

«… vi er rettferdiggjort ved hans blod …» (Rom 5,9).

Å være rettferdiggjort er det samme som å være frikjent av den høyeste domstol.

Hver den som i tro har tatt imot Jesus Kristus som sin Frelser, er frikjent av Gud for Jesu skyld. Hans rettferdighet er tilregnet oss.

Hvem vil meg fordømme?
Jesu blodestrømme
senker jeg meg i.
Gud for alle riker
dømmer selv og sier:
Denne, han er fri!
Han er tvett i Jesu blod,
Satan, synd og død må rømme!
Hvem vil meg fordømme?

Av samme grunn har en troende også fått rett til å gå inn i Guds helligdom. Jesu blod har åpnet veien.

«Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen …» (Hebr 10,19).

Om du kjenner deg aldri så ussel og uverdig, har du rett til å komme inn for Herrens åsyn med alt som trykker og plager deg. Kristus har kjøpt deg denne retten med sitt blod.

9. september – Stråler fra korset

For vår misgjerning ble han knust,
i slektens sted han gikk,
all verdens synd på ham ble kast.
Hver fange frihet fikk.

I Jesu Kristi blod ligger ikke bare grunnen til syndenes forlatelse og vår rettferdighet for Gud. I hans dyre blod eier den troende en daglig, full renselse fra alle de syndene som vil henge ved hans vandring, og likeså fra den synden han kjenner i sin natur.

«Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd» (1 Joh 1,7).

Hver den som har fått det nye sinnet ved troen på Jesus, og som derfor vil fram i lyset med all sin synd, er daglig og stadig ren i Guds øyne. For Sønnens skyld blir han regnet som hellig og ulastelig.

Ren og rettferdig,
himmelen verdig,
er jeg i Krist, min Frelser, nu!
Ordet forkynner at mine synder
kommes slett aldri mere i hu!

Denne sannheten skal ikke være et skalkeskjul for den som vil leve i synd. Men den er en stor trøst for alle som vil «vandre i lyset» med livet sitt.

Kristi blod er også grunnen til at en troende daglig får eie Guds nærvær over livet sitt.

«Men nå, i Kristus Jesus, er dere som før var langt borte, kommet nær til ved Kristi blod» (Ef 2,13).

Utav natur og all min ferd,
hvor langt, hvor langt fra Gud!
Dog nå av nåde kommet nær
ved tro på Kristi blod!

10. september – Lite redskap, stor tjeneste

Den mest uanselige og minst evnerike kan gjøre en stor tjeneste når han er trofast på sin post og lydig mot Guds Ånd.

Martin Boos, en kjent teolog, forteller selv at det var en fattig kvinnes vitnesbyrd som ble middelet til at han ble omvendt. Mens han ennå var uomvendt, besøkte han henne på sykeleiet.

– De kan dø rolig og fredfullt, sa han til henne.

– Hvorfor tror pastoren det? spurte hun.

– Jo, fordi De har levd et fromt og hellig liv.

Den syke smilte og sa: – Skulle jeg gå i døden på den grunnen, da vet jeg at jeg ville gå fortapt. Men i tro på Jesus Kristus, min Frelser, kan jeg dø frimodig.

Gud brukte det enkle vitnesbyrdet til den syke til å føre den lærde mannen fra egenrettferdighetens vei inn i Kristi fullkomne rettferdighet. Han fikk se Kristus som sin Frelser og ble lykkelig. Han ble en mektig forkynner av evangeliet og var til velsignelse for tusener.

Augustins mor, Monika, levde et gudfryktig og varmt bønneliv i hjemmet, og fra hennes hjem gikk det velsignelse ut til en hel verden.

Du syke, bortgjemte troende som leser disse linjene: Vær frimodig! Med din forbønn og ditt varsomme liv kan du være til stor velsignelse. Gjennom din bønn i Jesu navn kan du stå i forbindelse med hele verden.

11. september – En forstandig bønn

«Frels meg, så blir jeg frelst!» (Jer 17,14)

Det er en forstandig manns bønn. Han ser farene som truer ham, og han kjenner sin egen avmakt overfor de mange kjente og ukjente fiendene som vil hindre hans evige frelse. Så ber han:

«Frels meg, Herre! Jeg kan ikke frelse meg selv. Jeg er en ussel og avmektig synder som du, Herre, må frelse av nåde.»

Han har satt målet høyt, denne mannen. Han kan ikke nøye seg med en fin ytre moral eller med den vanlige, skikkelige egenrettferdigheten.

«Du må frelse meg, Herre! Jeg kan ikke være tilfreds med noe mindre. Jeg har prøvd å forbedre meg selv, men det har slått feil. I beste fall har jeg bare forbedret meg i det ytre. Du må forandre hjertet mitt, så jeg får lyst til å leve for deg.»

I denne bønnen ligger det en barnlig tillit til Gud. Han er viss på at Gud er mektig til å frelse ham. «Frels meg, så blir jeg frelst!» sier han i sin bønn.

Prøv nå å be denne bønnen i sannhet! Du skal få svar. Herren har nemlig sagt i sitt ord at han vil høre.

«Kall på meg på nødens dag, så vil jeg fri deg ut, og du skal prise meg» (Sal 50,15).

«Jeg vil gi frelse til dem som lengter etter den» (Sal 12,6).

Når du så har bedt om frelse og bevarelse, må du ikke lete etter svaret hos deg selv, men finne det i Guds løfter.

Og svaret, det guddommelige svaret på bønnen din, er at Gud har frelst deg da han ga sin Sønn i ditt sted på Golgata kors. Tro det, slik som du er. Du har rett til det.

12. september – Frels dem

Når det er tale om vårt ansvar for dem som er borte, er dette et av de mest alvorlige ordene til oss kristne:

«Frels dem som hentes til døden, og de som vakler hen for å drepes – måtte du kunne holde dem tilbake!» (Ordsp 24,11).

Her er det først og fremst tale om den ånd vi lever livet vårt i.

«La dette sinn være i dere, som òg var i Kristus Jesus» (Fil 2,5).

Han levde for de andre. Hele hans liv var et tjenende og selvfornektende liv. Det nytter ikke å streve med ytre gjerninger for å redde andre hvis vi ikke har fått dette nye sinnet.

Har vi det, vil det få utløp både i forbønn og i et varsomt liv til hverdags. Og det er de viktigste midlene i arbeidet med å redde sjeler.

Ordene våre har bare verdi når de er båret av Kristi Ånd, og når et liv står bak dem og stadfester dem.

Jeg leste om en ung teologistudent som en dag satt og leste ved en elvebredd. I nærheten så han en fremmed ung mann vasse ut i vannet. Studenten visste at det var fare på ferde og ropte en advarsel.

Mannen hørte ikke på advarselen og fortsatte ut i elven. Litt etter hørtes nødrop. Da studenten så opp, lå den andre og kjempet mot strømmen, som truet med å føre ham ut over stupet.

Studenten kastet seg i vannet og svømte ut til den druknende med en planke som han i farten hadde tatt med seg.

Etter en kamp på liv og død kom han endelig så nær land at den andre fikk tak i en grein og var berget. Selv var han da så utmattet at han sank til bunns og druknet. Men den ukjente vennens liv var reddet.

13. september – For Herrens ansikt

Når det gjelder den etiske siden av kristenlivet, er en av de bærende kreftene å vite at en lever livet sitt for Herrens ansikt.

Jeg har hørt fortalt om en troende mann som hadde arbeid i en forretning. Med sitt pliktoppfyllende og eksemplariske liv hadde han vunnet sjefens fulle tillit. Sjefen overlot ham hele forretningen mens han var ute på reise en tid.

En dag kom en mann inn for å kjøpe tøy. Han lente seg over disken og sa til den unge troende ekspeditøren:

– Nå må du gi meg godt mål, ikke sant? Din herre er jo ikke til stede.

Til det svarte den gudfryktige ekspeditøren:

– Min herre er alltid til stede.

Å stå i det rette barneforholdet til Gud, for Jesu skyld eie «daglig en full syndenes forlatelse», og så få leve hver dag for Herrens ansikt – det er et rikt og velsignet liv som passer for gammel og ung.

Jeg går med Jesus hvor jeg går,
han har meg ved sin side,
han skjuler meg i sine sår,
og hjelper meg å stride.

14. september – Et land langt borte

Om den bortkomne sønnen står det at han dro til «et land langt borte» (Luk 15,13). Å gå bort fra Gud er noe forferdelig. Gud, som ser alt i det rette lys, oppfordrer himlene til å bli forferdet over frafallet:

«Bli forferdet, dere himler, over dette! Skjelv av skrekk, sier Herren. For to onde ting har mitt folk gjort: Meg har de forlatt, kilden med det levende vann, og de har hogd seg ut brønner, sprukne brønner som ikke holder vann» (Jer 2,12–13).

Tilstanden i det fremmede landet er forskjellig. Men felles for alle som er der, er at sangen har forstummet.

«Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sang på fremmed jord?» (Sal 137,4). Det er en tilstand med en sjelehunger som ikke blir mettet.

Et sukk igjennom verden går,
ei verden selv det sukk forstår.

Det er en tilstand som ødelegger det beste i oss. Om den bortkomne sønnen står det at han sløste bort alt.

Det beste i oss er vel en våken samvittighet som hører Guds stemme. Den som blir værende i det fremmede landet, blir etter hvert så sløvet at Guds kall ikke lenger finner noe å få tak i.

Det er en tilstand som ender med døden.

«… jeg setter livet til her av sult,» sier han da han får øynene opp (Luk 15,17).

«For syndens lønn er døden …» (Rom 6,23).

Hva er da det eneste forstandige å gjøre for deg som vet at du ennå er borte fra Gud? Det er å komme hjem igjen til farshuset.

«Våkn opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg» (Ef 5,14).

Kom hjem i dag!

15. september – Et budskap til en ulykkelig

> «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull.» (Jes 1,18)

Hvem du enn er som leser disse linjene: Hvis du vil gå inn til Herren med syndene dine, skal du bli reddet.

«Der synden ble stor, ble nåden enda større!» (Rom 5,20).

Den kjente predikanten Schartau i Sverige kom en dag inn i en fangecelle til en hard og utilgjengelig fange som hadde drept ni barn.

– Er det du som har myrdet ni barn? Å, du er ond som en djevel og svart som helvete, men du kan bli frelst! ropte han klart og tydelig inn i øret på fangen. Så gikk han ut av cellen.

Dagen etter, da fengselspresten kom inn til denne kvinnen, ba hun om å få tale med den mannen som hadde vært der dagen før. Hun skulle henrettes om kort tid. De sendte bud til prost Schartau, og han kom straks.

Med et fortvilet uttrykk i ansiktet sa fangen:

– Å, er det mulig at en slik som jeg kan bli reddet? Jeg er helt håpløs, lik Djevelen i ondskap og bitterhet. Om noen dager skal jeg under bøddeløksen og gå inn i den lange evigheten, der Guds rettferdige dom venter meg. Kan jeg bli reddet?

Schartau forkynte evangeliet om Jesu Kristi stedfortredende død og sa at det også gjaldt henne som hadde myrdet ni barn.

Nå la hun hele sitt fryktelige liv fram i lyset, fikk tro at syndene hennes var tilgitt, og ble et lykkelig, frelst menneske.

Du som trenger et stort og herlig frelsesbudskap som dette: Tro at det er nåde også for deg! Omvend deg og tro det nå – så er du salig.

16. september – En hindring for bønnesvar

> «Om du da bærer fram ditt offer til alteret, og der kommer til å tenke på at din bror har grunn til å klage på deg, da la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik deg med din bror. Kom så og bær fram ditt offer!» (Matt 5,23–24)

«Og når dere står og ber, så tilgi om dere har noe imot noen, for at også deres Far i himmelen skal tilgi dere deres overtredelser. Men om dere ikke tilgir, da skal heller ikke deres Far i himmelen tilgi dere overtredelsene deres» (Mark 11,25–26).

Et uredelig sinn hindrer altså bønnesvar, sier Herren Jesus. Et sinn som gjemmer på krenkelser og hat, stenger Guds velsignelser ute fra så mange menneskers liv i dag.

«Men jeg kan ikke tilgi,» sier en og annen. Se på din store syndeskyld overfor Gud, og åpne hjertet ditt for hans tilgivelse! Ta imot Jesu Kristi rene og tilgivende sinn, så skal det falle lett for deg å tilgi andre.

David hadde forstått Herren rett på dette området. Han sier:

«Dersom jeg hadde urett for øye i mitt hjerte, så ville Herren ikke høre» (Sal 66,18).

Fjern «uretten» fra hjertet ditt! Da åpnes kanalene, så Guds rike og mektige strømmer kan nå inn til ditt tomme og fattige liv.

Han vil selv gi deg kraft til det i samme øyeblikk du er villig til å gå den veien som han har vist i sitt ord.

17. september – Englevakt

> «Er de ikke alle tjenende ånder, som sendes ut til tjeneste for deres skyld som skal arve frelse?» (Hebr 1,14)

Det er Guds engler det her tales om.

Jeg kjenner en prestefamilie som bodde i en stor murbygning i en av våre større byer. En dag mens faren var ute og moren arbeidet på kjøkkenet, lekte den minste gutten alene i hjørnestuen.

Han var mellom to og tre år gammel. De bodde i tredje etasje, og vinduet sto oppe. På fortauet under holdt noen arbeidere på med å pukke stein.

Plutselig så de til sin forferdelse at den lille falt ut fra tredje etasje, rett ned mot steinrøysa. Etter all menneskelig beregning skulle de ha funnet den lille knust.

Men nå så de at usynlige hender satte barnet på bena midt mellom steinene like ved dem, uten at det hadde fått den minste skade.

Og da moren noen sekunder etter kom springende, skrekkslagen, for å se hvor gutten var blitt av, møtte hun ham i trappen. Han ropte mot henne: «Mamma, mamma!»

«... deres engler i himmelen ser alltid min himmelske Fars åsyn» (Matt 18,10), sa Jesus en gang da han talte om de små barna. Hvor godt for oss foreldre å vite at de små er omgitt av disse himmelske vokterne!

18. september – En god tolk

En misjonær som ofte måtte bruke tolk, forteller om tre slags tolker som han likte, og som ga budskapet han bar fram, noe ekstra.

Først nevner han den folkelige, som står midt blant menneskene og kjenner levesettet og uttrykksmåten deres.

Dernest den gledestrålende, som speilet budskapet i ansiktet sitt og ga det en farge som tiltalte alle.

Og så den erfarne, som ikke virker sterkest ved det han sier i øyeblikket, men ved det livsinnholdet som strømmer gjennom ordene hans.

Da jeg leste det, ba jeg Herren om å bli en slik tolk.

Kraftkilden er Kristus selv, og samfunnet med ham formidler kraften til oss.

Min kjære, motløse troende, du som synes at det aldri blir skikk på deg, og som derfor iblant fristes til å gi opp: La Herren få stelle med deg på sin måte! Ta hans tukt, hans påminnelser og hans veiledning til hjertet!

La ham få bryte deg ned og reise deg opp! Vær enig med ham i hans dom over selvlivet! Og når han lærer deg at selvet fikk sin dom i Kristi død og derfor ikke har noen rett til å leve, så vær enig med ham også da.

Når han videre lærer deg at du er oppstått med Kristus til et nytt liv, og at du nå skal stille deg fram for ham med alt det du er og har, så si ja og vær lydig!

I Kristus – det er vår plass om vi skal bli gode tolker for Herren. Her lærer vi for det første å hvile i det fullbrakte verket. Så lærer vi å kjenne Gud og å kjenne mennesker.

Her tar vi imot daglig nåde, så vi holder balansen i tjenesten, og han selv får æren. For nå har vi lært ikke å regne med oss selv, men med ham – øyeblikk for øyeblikk av livet vårt.

19. september – Virkelig hjelp når det røyner på

Mange ting kan være interessante å pusle med når ingenting står på. Filosofi, religionshistorie, psykoanalyse og lignende er både tankevekkende og til dels spennende.

Men skal det erstatte virkelig gudsliv, samfunn med Gud i Kristus, da vil det vise seg i alvorets øyeblikk at det brister.

Da er det bare Kristus som virkelig hjelper, han som sa: «Jeg er veien» (Joh 14,6).

Moren til filosofen Hume hadde en gang bekjent seg til kristendommen. Men sønnen hennes, som var vantro og en stor tenker, fikk henne bort fra barnetroen.

Da døden nærmet seg, skrev hun dette brevet til sønnen sin:

«Min kjære sønn! Helsen min har sviktet, jeg er svært svak og kan ikke leve lenge. Din visdom gir meg ingen trøst i min elendighet. Jeg er uten håp og trøst, og sjelen min er nær ved å synke i fortvilelse. Kom hjem til meg så fort du kan, eller skriv i det minste til meg den trøsten som filosofien gir i døden.»

Det høres håpløst og trist ut.

Men hør nå et annet vitnesbyrd fra et dødsleie. Det kommer fra en eldre, erfaren troende som i mange år har levd troslivet med Kristus:

«Fortell alle som vil høre, at det jeg har levd på, holder i døden. Kristus er meg nær både i sitt ord og ved sin Ånd. Jeg reiser trygt over elven på det fullbrakte verket som min Frelser fullførte for meg på korset.»

Lykkelig er hver den av oss som i tro har klynget seg til Kristus og hans fullbrakte verk! Han er trygg i livet og i døden.

20. september – Vår nye stilling i Kristus

Få sannheter blir så fort uklare for den troendes indre øye som denne om vår nye stilling i Kristus. Og når denne sannheten blir uklar, blir hele kristenlivet grått og kraftløst.

Vi vil derfor prøve å friske opp igjen dette grunnleggende og stadig livgivende budskapet: budskapet om hva vi er i Kristus.

Utav natur og all min ferd
hvor langt, hvor langt fra Gud;
dog nå av nåde kommet nær
ved tro på Kristi blod!

Så nær, så ganske nær til Gud,
mer nær ei tenkes kan,
for med Guds Sønn forent som brud
jeg er så nær som han!

Slik synger en av de gamle sangerne. Å, hvor salig sant dette er om alle som har gitt livet sitt til Kristus!

Fra den stund fikk vi en helt ny stilling overfor Gud. Vi kom ham så «ganske nær» som Kristus selv.

For fra det øyeblikket er vi «satt i Kristus». Vi er i ham, og vi blir regnet og bedømt som nye skapninger i Kristus.

Vi har ennå det gamle mennesket i oss, men vi lever ikke lenger «i kjødet». Vi er «i Kristus» og skal ved hans kraft leve et seirende liv, slik at det gamle mennesket holdes på dødens område, og Kristus får leve sitt liv i oss.

La meg få nevne noen av de ordene som kaster lys over vår nye stilling som troende, og som viser oss at vi i Kristus Jesus er frelst inn i Guds store familie.

«Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn, og det er vi. Derfor kjenner verden ikke oss, fordi den ikke kjenner ham. Mine kjære, nå er vi Guds barn …» (1 Joh 3,1–2).

«Ånden selv vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn. Men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger …» (Rom 8,16–17).

«Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk» (Ef 2,19).

21. september – Veien ut av skårfestet

Hvorfor stenges det for mange som gjerne vil bli frelst og få det godt med Gud? Hvorfor kommer de så ofte inn i et «skårfest» der de ikke ser noen utvei? Hvorfor lykkes de ikke med anger, bønner og tårer, eller med strevet for å bli bedre?

Jo, fordi det er først når alle våre egne veier er stengt, at vi ser Guds vei. Hvor er så Guds vei til frelse? Hvor er veien ut av «skårfestet»?

Veien er Jesus Kristus selv. Han sier så klart:

«Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh 14,6).

Og denne veien er merket med korset. Den bærer merket etter Lammets offer.

«Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi,» sier Herren allerede i den gamle pakt (2 Mos 12,13).

«Og de blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod …» heter det i den nye pakt (Rom 3,24–25).

Ta din tilflukt til den fullbrakte frelsen i Kristus! Du skal aldri bli skuffet om du faller ned for ham og tar imot hans frelse.

Han er veien, og den veien er levende og fører deg like fram til målet.

For alt jeg nåde fikk
i samme øyeblikk
som jeg med mine synder
til Herren Jesus gikk.

Det er veien ut av «skårfestet» for hver den som sitter fast og ikke ser noen utvei. Og denne veien er en troens vei.

Så elendig som du føler deg, skal du få lov til å tro på Jesus. Han er syndernes Frelser. Han frelser de elendigste blant de elendige.

22. september – Vær ærlig

Den tyske forfatteren Johannes Linke satt en dag sammen med noen unge menn som sa at de var fritenkere. De trodde verken på Bibelen eller på Gud, sa de.

Da Linke hadde hørt på dem en stund, sa han:

«Mine herrer! Det er tre slags gudsfornektere. Først de dype tenkerne, som har studert de filosofiske systemene fra gammel og ny tid, er kommet på avveier og har lidt skipbrudd på troen.»

De unge mennene forsikret at dette ikke var grunnen til at de tvilte på Gud.

«Så er det de som plaprer etter som papegøyer det de har hørt av andre, uten selv å tenke over noe som helst. Jeg er viss på, mine herrer, at dere ikke hører til denne gruppen.»

Nei, det kunne det selvsagt ikke være tale om.

«Nå vel,» fortsatte Linke, «den tredje slags gudsfornektere er de som ikke har en riktig god samvittighet. I livet deres er det ett eller annet som ikke tåler lyset fra den Hellige.

Det er klart at hvis det finnes en hellig og rettferdig Gud, blir det en sørgelig dag når disse menneskene etter døden skal fram for Herrens domstol.

Derfor prøver de å trøste seg med tanken: Det er ingen Gud. Bare fortsett å synde!

Mine herrer! Andre slags fritenkere fins ikke.»

Jesus sa en gang til noen som ikke trodde:

«Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud …» (Joh 7,17).

Den beste veien til å bli overbevist om Bibelens sannheter er å bruke ordene dens på sitt eget liv. La oss gjøre det i dag!

23. september – Veien til Gud

> «Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.» (Joh 14,6)

Mange mennesker i dag søker Gud uten å finne ham. Hva er årsaken til det? Søker de ham ikke alvorlig nok? Jo, mange gjør det, og likevel finner de ham ikke.

Det er vel få som søker Gud mer helhjertet enn Gandhi. Men han sier selv: «Jeg har ikke funnet ham.»

Hvorfor har han ikke funnet ham? Vi kan neppe gi mer enn ett svar: Fordi han ikke søker ham i Kristus, som er veien. Kristus sier nemlig ikke at han er en vei blant de andre. Han sier bestemt at han er veien, den eneste veien til Faderen.

«Hva er årsaken til at mennesker som søker Gud i Kristus, finner ham?» spør en forfatter. «Er det vilkårlighet fra Guds side at han har fastsatt og vist den veien? Nei, slik er det ikke.

Er det ikke fordi Gud kan gi seg til kjenne gjennom Kristus, fordi hans karakter er lik Kristus? Ønsker han ikke å slå fast i den søkende sjelen at han er slik? Vi tror fullt og fast at det er slik.

Gud er lik Kristus. Derfor er Kristus veien.

Det er ikke slik at Gud ikke vil vise en annen vei; det fins ingen annen vei, for det fins ingen annen Kristus.»

Om et menneske fant fram på en annen vei, ville han få et usant bilde av Gud.

Slutt da med alle krokveiene dine! Slutt med ditt eget strev og med filosoferingen din, og bøy deg for Kristus!

«… den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37).

24. september – Drivfjæren

Hva var drivfjæren i sjelevinnerarbeidet til apostlene og de første kristne? «Kristi kjærlighet tvinger oss,» sier Paulus.

Det samme kan alle sanne kristne si, om de lever og ånder i lyset av kjærligheten til ham som døde for oss.

«Så er vi da sendebud i Kristi sted … Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!» roper apostelen i det samme kapitlet (2 Kor 5,14.20).

Også tilstanden til de uomvendte, sett i lyset av Guds ord, var med og drev på, og den driver fortsatt på i alt sant sjelevinnerarbeid.

«Frels dem som hentes til døden, og de som vakler hen for å drepes …» (Ordsp 24,11), sier Herren til sine. De som er borte fra Kristus, blir hentet til døden. Med seksti–sytti hjerteslag i minuttet går de mot en ukjent evighet uten Gud.

Skulle ikke denne sannheten fra Skriften drive både til omvendelse og til den sanne iveren etter å vinne mennesker for Herren?

Tidens korthet har også til alle tider inspirert til iver i arbeidet for å redde andre. «Vi lever bare dette ene livet, og det er snart slutt,» leste jeg på en tverrvegg i et lokale for redningsmisjonen i New York.

Hvor lett glemmer vi ikke det i vår travle tid!

Døden kommer snart til hytten,
snart til kongens borg.

La oss som leser disse linjene, stanse et øyeblikk i vårt rastløse jag og tenke over disse tre tingene: Kristi lidende kjærlighet til oss, hvordan vi virkelig står overfor Gud, og tidens korthet.

Måtte dette også for oss bli drivfjæren til omvendelse og til den rette iveren i sjelevinnerarbeidet.

25. september – Den rette målestokken

Årene har lært meg én ting når jeg lytter til en preken eller en sang, eller når jeg leser en bok: Er det et budskap i prekenen, i sangen eller i boken?

Hvis ikke, betyr formen lite. Prekenen kan være framført med den mest glimrende talekunst, sangen kan bæres fram i den fineste og mest skolerte drakt, og boken kan være skrevet og bygd opp på den teknisk mest tiltalende måten.

Men mangler budskapet, er det hele som et veldekket bord uten mat, eller som en fin gullskål uten noe som kan slukke tørsten, satt fram for en som er tørst.

En pinlig følelse griper meg iblant når jeg hører: Han taler for å tale. Han synger for å synge.

Og når jeg som anmelder leser de mange bøkene som sendes ut i dag, får jeg også iblant denne bitre smaken: Han skriver for å skrive. Det er mer en øvelse i norsk skriftlig enn et budskap som brenner i ham.

Og iblant merker vi det som verre er: Det leikes med ord på det erotiske og seksuelle området. Følelseslivet til de unge som leser, blir tilsølt. Det blir mer revet ned enn bygd opp.

Er jeg sulten, smaker maten, selv om anretningen ikke er så fin. Er jeg tørst, drikker jeg, selv om det er av en treskål.

Men det beste er at både anretningen og maten, både skålen og innholdet, er av aller beste slag.

Slik sett er det bare én bok som jeg helt trygt tør anbefale, og det er Bibelen, bøkenes bok. Les den!

Begynn med Det nye testamente. Les de fire evangeliene mange ganger. Det er ren himmelsk manna, båret fram i den fineste drakt, som tiltaler både barn og voksne, så sant de har noen åndelig smak.

26. september – Det som tynger deg

Det fins nok ikke et menneske som ikke har et eller annet som tynger.

For noen er det følelsen av synd, syndebyrden. Den kan tynge forferdelig. Når synden blir levende og virkelig i lyset av Gud og evigheten, kjennes det ofte som om en vil segne under denne byrden.

Eller det kan være sorg som tynger. Det er mange slags sorger, men de virker alle som noe som tynger og vil trykke oss ned.

Kanskje noen av dem som leser disse linjene, nettopp nå bærer på en eller annen sorgens byrde som tynger.

Det kan også være bekymring som tynger. Her i livet er det nok av det som vil fylle oss med bekymring.

Alle har sitt, stort eller litt,
himlen alene for sorger er kvitt.

Følelsen av ensomhet og av å bli misforstått kan også tynge en sart og fin sjel, så livet kjennes som en eneste lidelse.

Tvil og vantro og intellektuelle vanskeligheter er også blant de tingene som tynger.

Hva skal vi nå gjøre med alt dette som mer eller mindre vil tynge oss og forkrøple livet vårt? Skal vi bære på det selv, eller fins det en som vil ta denne byrden fra oss?

Og fins det en pålitelig person som vil ta disse trykkende byrdene fra oss, er vi da villige til å legge dem ned ved hans føtter og prøve om det hjelper?

La meg nevne en god rettledning for alle som bærer på trykkende byrder:

«Kast på Herren det som tynger deg, han skal holde deg oppe. Han skal aldri i evighet la den rettferdige rokkes» (Sal 55,23).[1]

Prøv denne veien i dag!

27. september – Våg spranget!

Å overgi seg helt til Gud kan kjennes som å ta et sprang i mørket uten å vite hvor det bærer hen. Men er det slik?

Her spør jeg ikke de troende, som har opplevd at Gud i Kristus er en virkelighet. Jeg spør deg som står utenfor.

Er det ikke tusener av ærlige mennesker som sier at de har funnet Gud ved å overgi seg i tro på Kristus?

Hvem kjenner ikke Isaac Newton, en av de største mennene innen vitenskapen? Han trodde på Kristus. Og hele den store skaren forteller oss at det bærer, at troen på Kristus står prøven.

Og så profetiene! Det som var forutsagt hundreder av år før, gikk bokstavelig i oppfyllelse. Det kan påvises historisk. Tenk på de nyere utgravningene som stadfester Bibelens enkle fortellinger.

Dette er kjensgjerninger som beviser evangeliets sannhet.

Og likevel er det et vågestykke å bli en helhjertet kristen. Det skal ikke nektes. Men du må våge det spranget om du skal få oppleve sannheten.

Og her er det vi merker den medfødte ulysten til å omvende oss.

«Det er mye mer tiltalende å se seg selv som en edel tviler, stilt midt i fine resonnementer som uten stans krever ny avveiing og aldri kan bringes til avslutning, enn å se i øynene at vi har en skjult uvilje mot

[1] NB: «Kast på Herren det som er lagt på deg».

den levende Gud,» sier en forfatter. «Hver av oss må være klar over at vår ulykke oftest ikke er tvilen, men uvilligheten.»

Luthers ord til den som står spørrende her, lyder slik:

«Det fins ingen annen råd for din trengsel enn at du ser bort fra alt det du kjenner, og med enfoldig tro kaster deg på det nakne ordet!»

28. september – Det som holder i døden

Den kjente predikanten C. H. Spurgeon i London sa da han skulle gå over grensen inn i evigheten:

«Nå består hele min teologi av fire ord: Jesus døde for meg.»

Professor Caspari, som var kjent både for sin lærdom og for sin personlige gudsfrykt, døde i 1892. Et par år før han døde, sa han:

«Én ting har jeg lært, og det er at ingenting annet enn det gamle evangeliet duger til å leve og dø på.»

Dø må vi alle, rik og fattig, unge og gamle, enten vi ønsker det eller ikke. En dag banker denne uhyggelige gjesten også på vår dør.

Snart gjester den barnet på moderens fang,
snart hvithåret olding med vaklende gang.

Da gjelder det for hver enkelt av oss at vi bygger på noe som har stått sin prøve, noe som holder i døden. Så forstandige burde vi alle være.

I en av de gamle salmene er det et vers som sannelig inneholder stor livsvisdom:

Innretter sådan eders sak,
som hver dag var den siste dag!

Det vil ikke skade noen av oss, verken som menneske eller som kristen, om vi setter disse ordene som motto for livet vårt, hver eneste dag.

29. september – Bønn og iver

Det fortelles om en troende ferjemann at han hadde skåret ut disse to ordene på årene sine: «Be» og «arbeid». Han ville vise hvor umulig det var å skille disse to tingene fra hverandre i livet. Derfor viste han hvordan det gikk når han rodde med bare den ene åra: Båten svingte rundt i ring uten å komme av flekken.

Iver i det åndelige arbeidet uten bønn er som å kjøre en maskin uten smøring. Det hviner og knirker snart så uhyggelig. Bønn uten iver viser at bønnen er uekte. Sann hjertebønn vil alltid føre til iver.

Ber jeg i sannhet om frelse, følger en virkelig omvendelse til Gud helt naturlig. Ber jeg i sannhet om å bli mer helliggjort som kristen, vil jeg samtidig være villig til å la syndene mine fare.

Ber jeg av hjertet om at Guds rike må gå fram, stiller jeg meg villig til selv å være det redskapet som Gud kanskje vil bruke, i det små og dagligdagse her hjemme eller i ildlinjen der ute.

Det fortelles om John Eliot, indianernes apostel, at når han sto overfor en eller annen vanskelighet i arbeidet, ba han seg igjennom. «La oss gjøre dette om til bønn,» pleide han å si.

Presten Caspar Schade, som levde samtidig med Spener, var en bønnens mann, men samtidig en iherdig arbeider. «Herre, du er verd at en ærer deg og fortæres i din tjeneste,» sa han.

Om Francke er det sagt at «bønnen var det sterke våpenet som han overvant all motstand med».

30. september – Ved grensen

Michelangelo, som døde av feber i 1564, sa natten før han gikk over grensen: «Jeg gir min sjel til Gud, mitt legeme til jorden og min eiendom til mine nærmeste slektninger. Jeg dør i tro på Jesus Kristus og med et sikkert håp om et bedre liv etter dette.»

David Brainerd, som ble kalt «indianernes apostel», døde i 1747. Det siste han sa, var disse ordene: «Det er min hjertetrang å være til ære for Gud – helt ofret på hans alter. Vekteren er hos meg. Hvorfor drøyer vognen så lenge før den kommer? Se etter hvorfor den drøyer så lenge!»

Den afrikanske martyren Feliks sa før han trakk sitt siste åndedrag:

«Jeg takker deg, Herre, for at jeg i 56 år har fått leve i evangeliet og forkynne sannheten i tro på Kristus. Å, min Herre Jesus Kristus, du som er Gud i himmelen og på jorden, jeg bøyer mitt hode for å bli ofret for deg, du som lever i all evighet!»

Goethe, som døde i 1832, sa: «Åpne, åpne, og slipp inn mer lys!»

Alphonse Lacroix, som var misjonær i Calcutta, ropte ut før han sovnet inn:

«Alt er vel! Ingen redsel! Ingen tvil! Fullkommen fred. Jesus er nær!»

Dronning Lovisa av Sverige, som døde i 1871, sa: «Jeg dør i tro på Kristi blod og syndenes forlatelse!»

Har du en trygg grunn å bygge på, en grunn som holder i døden? Noe annet er heller ikke verdt å bygge på i livet.

«For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus» (1 Kor 3,11).

Oktober

1. oktober – Oppgjørets dag

Det er en lov både i naturens og åndens verden som sier: Det en sår, skal en også høste. I naturens rike er denne loven svært godt kjent, særlig av bonden. Sår han hvete, høster han hvete. Sår han rug, høster han rug, og høsten kommer sikkert, år etter år.

I åndens verden er det litt annerledes. Høsten kommer sikkert der også, men av og til lar den vente lenge på seg.

Den sæden en har sådd i ungdommen, får en kanskje først høste i moden alder. Men høsten – oppgjørets dag – kommer ganske sikkert.

En gårdbruker i Illinois skrev en dag dette til redaktøren av en dagsavis:

«Min herre! Jeg har gjort et forsøk. En av maisåkrene mine har jeg pløyd om søndagen. Alt arbeid på den har jeg gjort om søndagen, også innhøstingen. Og nå i oktober ser jeg at den har gitt mer avling enn noen av naboenes åkrer.»

Gårdbrukeren kjente ikke redaktøren og hadde ventet at notisen skulle komme uforkortet inn blant de andre nyhetene. Han ble derfor ikke lite overrasket da han et par dager senere så brevet sitt i avisen ord for ord, med denne korte, men innholdsrike setningen under:

«Gud holder ikke alltid oppgjør i oktober.»

Gruer du deg for oppgjørets dag?

Hvorfor ikke gå til Herren nå og få ordnet med oppgjøret? Han sier: «… den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» (Joh 6,37)

Han tilgir synd i dag – all synd som blir brakt fram for hans åsyn uten fusk.

Og når alt er ordnet og tilgitt av Gud for Kristi skyld, trenger vi ikke å grue oss for en framtidig oppgjørets dag.

2. oktober – Det er meg

Søren Kierkegaard sier omtrent dette: «Når du leser Bibelen, skal du la Guds ord tale til deg personlig. Leser du for eksempel om den barmhjertige samaritan og kommer til presten som ‹så mannen og gikk forbi›, skal du si: ‹Det er meg.›

Når du så leser videre og hører om levitten som også gikk forbi, skal du igjen si: ‹Levitten, det er meg.›

Kommer du så til samaritanen som kom den ulykkelige til hjelp, kan du til en avveksling snu litt på det og si: ‹Samaritanen, det er ikke meg.›»

Jeg har lest om en flokk unge menn som skulle ha det moro. En av dem het Jakob. Han skulle holde «forelesning» for de andre, og for moro skyld leste han fra en bibel som noen rakte ham. Han leste fra Luk 15,11 om den bortkomne sønnen.

Da han var kommet et stykke ut i fortellingen, sa en av dem som kjente ham best:

– Men kjære deg, Jakob, det er jo deg det står om her!

Han leste videre, men nå ble stemmen så tykk at han ikke kunne lese mer.

– Ja, det er sant, alt sammen passer på meg, unntatt det siste.

– Men det kan vel komme til å passe på deg også, Jakob, sa den andre, hvis du i dag vil stå opp og gå hjem til din Far, slik denne gutten gjorde?

Denne merkelige «forelesningen» endte med at Jakob tok Guds ord til hjertet og ble en kristen fra den dagen.

Det er vel den eneste virkelig fruktbare måten å lese Bibelen på: å la budskapet om både synd og frelse gjelde oss personlig.

Når den sier at «alle har syndet» (Rom 3,23), skal vi si: «Det er meg.» Og når den forteller at Kristus døde for fortapte, hjelpeløse syndere, skal vi også si: «Det er meg.»

Det var for meg han ga sitt liv i døden.

3. oktober – Visdom

Hvorfor er det så mange kunnskapsrike mennesker som gjør store feiltrinn? Historien og erfaringen viser at det er slik.

Hvorfor er det så mange mennesker med rike erfaringer som likevel sporer av?

Fordi de mangler visdom.

Visdom er evnen til å bruke kunnskapen og erfaringen sin rett. Spurgeon sier at «kunnskap er hesten, men visdom er rytteren som temmer den». Uten en øvet rytter løper hesten løpsk.

Men hvordan skal jeg da få denne kostbare evnen?

Livet viser at visdom verken er avhengig av de ytre kårene eller av medfødt talent.

Av og til møter vi mennesker som slett ikke har så store evner, men de har visdom. Den gjør dem rustet til å møte livets mange floker på rett måte. Ja, de kan hjelpe andre med råd som er gull verdt.

Hvor har de fått denne evnen fra?

Jo, de står i forbindelse med Gud, som er visdommens kilde. Av ham har de fått denne gaven.

Er det noe vi kristne i dag trenger mer enn guddommelig visdom i vår opprevne og på mange måter så vanskelige tid? For å kunne leve rett blant medmenneskene våre, til Guds ære, og for å kunne vinne dem for Kristus, trenger vi visdom fra Gud mer enn noe annet.

I dag vil vi be om denne guddommelige evnen til å skjelne rett i alle livets forhold.

4. oktober – Bruk tiden, den er kort!

Hvis sannheten om at Herren kommer igjen, er en levende virkelighet og ikke bare en teori, er det så mye lettere å leve et selvfornektende liv.

Offersinn og forventning hører sammen.

En gang Aleksander den store skulle dra ut på et av sine store felttog, ga han bort alt han eide.

– Hva har du nå igjen til deg selv? spurte en venn kongen.

– Håpet om større ting! svarte Aleksander.

Om Moses står det skrevet: «Han valgte heller å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden. Han aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt, for han så fram til lønnen.» (Hebr 11,25–26)

«Enhver som deltar i idrettstevling, er avholdende i alt – de altså for å vinne en forgjengelig krans, men vi en uforgjengelig.» (1 Kor 9,25)

Har du det trangt, og er det vanskelig for deg å finne deg til rette med at du skal lide? Se da fram til dagen da all lidelse er slutt for deg, hvis du er en troende.

Og er du makelig anlagt, så du helst vil ha det rolig og slippe anstrengelser? Tenk da på at arbeidsdagen din snart er slutt, og med den anledningene til å ofre noe for andre!

Rist av deg dorskheten, og be om et offervillig sinn – Herren kommer snart.

Arbeid mens det er dag, for «natten kommer da ingen kan arbeide» (Joh 9,4).

5. oktober – Alltid ny

Den engelske lordkansleren Hatherley sier dette om Bibelen: «Min hustru og jeg har lest Bibelen igjennom førtifire ganger.

På mine eldre dager setter jeg Bibelen enda høyere enn før, over enhver annen bok. Den er alltid ny. Hver gang finner vi noe som vi ikke så forrige gang vi leste den.

Og hvor underfullt uavhengig den er av en litt annen lesemåte her eller en uriktig oversettelse der! For som helhet er den en levende organisme som er og alltid vil være ånd og liv.»

Jeg har ofte undret meg over hvorfor kristenlivet en møter, særlig blant unge troende, er så forkrøplet og åndsfattig.

Nå tror jeg at jeg har funnet den viktigste årsaken: at Bibelen blir forsømt!

Bøker av mange slag, til dels skadelige, de mange avisene og annet stoff blir lest, men Guds bok blir forsømt. Dette er en kreftskade i mye av kristenlivet i dag!

Gleden i Gud, kraften i arbeidet, gnisten i tjenesten for å vinne sjeler og veksten i kristenlivet avhenger helt av at vi bruker Bibelen regelmessig.

Kristne vet av erfaring at Bibelen alltid er ny for det åndelige sinn som leser den under bønn og i en ydmyk ånd – selv om den av og til for en kort tid kan være mer lukket enn ellers.

Finn i dag et bibelord som ånden din kan være opptatt av mens du arbeider!

6. oktober – Vær vennlig!

Det fortelles om den kjente London-presten C. H. Spurgeon at han på småturene sine ofte gikk forbi et lite hus hvor en liten gutt satt i vinduet.

Hver gang nikket Spurgeon til gutten og hilste vennlig på ham. Gutten satt ofte der og ventet på den vennlige onkelen.

En dag ville foreldrene finne ut hvem denne mannen var, som hadde vunnet gutten deres med sin vennlighet. De fulgte etter ham til møtet hvor han skulle tale, og ble omvendt til Gud ved prekenen hans.

Vennlighet – sann og hjertelig vennlighet – er en av Åndens frukter i en kristens liv.

Er du vennlig i hjemmet ditt? Mot hustru, barn, tjenestefolk, mann, foreldre og søsken?

Vi skal ikke bare være vennlige i forlovelsestiden eller når andre ser oss, men i det daglige og hverdagslige.

Hvor det ville lyse opp i mang et hjem, også i kristne hjem, om mer av denne egenskapen hos Jesus Kristus kom til syne i livet vårt!

Men skal det lykkes, ikke bare i det ytre, men i hjertets verden, må vi få Kristi sinn ved omvendelsen og siden bli i Jesus hver dag.

«Og de kjente dem igjen, at de hadde vært sammen med Jesus.» (Apg 4,13)

7. oktober – I ubalanse

Du er omvendt til Gud. En gang kom du til ham som du var, med all din synd og avmakt. Ved å tro syndenes forlatelse for Jesu skyld ble du en lykkelig kristen.

Men nå er du kommet i ubalanse i kristenlivet ditt. Du ville så gjerne være en god kristen i hjemmet ditt og på arbeidsplassen din, men det lykkes så lite for deg. Frelsesgleden er borte. Du har liten seier over sinnet ditt, og stadig vekk lider du nederlag.

Hva kan årsaken være?

I Guds ord ser vi at vi har fått løfte om seier og sikker ledelse for hvert skritt i livet, så vi kan leve et liv i balanse, til Herrens ære. «Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod.» (Joh 10,10)

Årsaken kan være at du er underernært. «Mitt hjerte er som solsvidd og visnet gress, for jeg har glemt å ete mitt brød.» (Sal 102,5)

Det kan også være en bevisst synd som Gud har vist deg, men som du ikke har brakt fram i lyset. «Da jeg tidde, ble mine ben tæret bort …» (Sal 32,3)

Og det kan være at du er for mye opptatt av deg selv. Blikket ditt er vendt innover i stedet for oppover.

Hvordan skal du nå komme ut av denne bakevjen? Finnes det en vei ut?

Ja, men bare én: Du får komme slik du er, til nådens trone. Den er nemlig reist for svake og hjelpeløse troende som feiler, så de kan få «nåde til hjelp i rette tid» (Hebr 4,16).

Da skal det bli balanse igjen i livet ditt.

8. oktober – Å be er å slippe taket

Hva er det som så ofte forkrøpler livet til mange kristne? Det er at de bærer unyttige byrder og bekymringer og holder fast på dem.

Den som har lært å slippe taket i bekymringene sine og så la dem bli hos Herren, er kommet langt i troens bønn.

En kjent forfatter sier:

«Den rette bønnen overgir en sak til Gud. Den bønnen har verdi. Den bønnen som består i å overgi og overlate en sak til Gud på den måten, gjør oss lette og frie og glade. Se, det har vi lov til. Det står jo: ‹Kast all deres bekymring på ham!› (1 Pet 5,7)

Og når jeg har kastet bekymringen min på ham, har jeg den ikke lenger. Da er jeg løst fra den. Nå er det ikke min sak. Jeg venter rolig og ser hva Gud vil gjøre.

Å be rett gjør hjertet fritt og glad.

Gi dine sorger, dine vanskeligheter, din nød, din familie, ditt kall, ditt folk og land – gi det alt til Herren, legg det i hans gjennomborede hånd, og vit så: Han sørger for deg.»

En annen «lærer i Israel» sier om denne slags bønn:

«Når du har overgitt en sak til Gud, skal du deretter tro at Gud har tatt imot den, og så regne med at den er hans – ja, bli ved med å regne slik. Å overgi rommer ikke bare tanken om å bringe saken fram for Gud, men om å la den bli der.»

Prøv denne bønnens vei i dag, du troende som leser dette. Du skal ikke bli skuffet!

9. oktober – Usynlig hjelp

Fra barneårene kjenner vi fortellingen i Bibelen om hvordan Jerikos murer falt uten menneskelig makt. Det skjedde ved usynlig hjelp fra englene.

Folket gikk omkring murene i sju dager, etter Herrens befaling. De var lydige, selv om de ikke forsto hvorfor. De trodde på Gud.

Den sjuende dagen falt murene, og de gikk inn i byen.

Utgravningene i de senere årene har bekreftet Bibelens enkle beretning. Jerikos gamle murer har rast sammen uten at det er brukt fysiske hjelpemidler, heter det i den vitenskapelige rapporten.

«Ved tro falt Jerikos murer», lyder det fra den inspirerte forfatteren av Hebreerbrevet (Hebr 11,30).

Hvor ofte opplever ikke den troende usynlig hjelp også i dag! Får vi bare øyne å se med, øyne som er salvet av Den Hellige Ånd, ser vi mange underlige ting skje omkring oss hver dag.

Vi har usynlige fiender, men vi har også usynlige hjelpere.

En gang var en av profetene sammen med gutten sin innestengt i en by, omringet av fiender som ville drepe dem. Profeten var rolig og trygg, mens gutten var redd. Forskjellen var at profeten så de usynlige hjelperne, mens guttens øyne var lukket. Da ba Elisja: «Herre! Åpne øynene hans så han kan se!» (2 Kong 6,17)

Da så gutten at hele fjellet omkring byen var fullt av en utallig englehær.

Herrens engler leirer seg
rundt omkring oss alle,
frier oss av farer ut
så vi ikke falle!

10. oktober – Ufattelige kjærlighet

Det hendte under første verdenskrig. De kom bærende inn med en såret soldat. Han holdt på å dø av blodtap, og legen hadde lite håp om at livet hans kunne reddes.

– Den eneste redningen for ham er blodoverføring fra en frisk mann, sa han til medhjelperne sine.

Straks kom en soldat bort til legen og sa at de kunne overføre blod fra ham til den døende.

– Men er De klar over at hvis han skal få nok blod, kommer De til å bli syk lenge og kanskje miste livet?

– Ja, jeg er villig, sa han rolig.

– Er denne mannen en nær slektning av Dem? spurte legen.

– Nei, det er han ikke.

Så ble overføringen gjort, og det livgivende blodet ble ført inn i den døendes årer. Han ble frisk på den andres bekostning.

Om Kristus står det at han døde for sine fiender, og han gjorde det helt frivillig. Ingen kunne tvinge ham til det. «... jeg setter det til av meg selv», sier han (Joh 10,18). Ingen ba ham om det. Drevet av guddommelig kjærlighet gikk han i døden for oss.

Ufattelige kjærlighet,
som englene selv undres ved!

Hans blod ble vår redning. Vi kan ikke forklare det, og det trengs heller ikke.

Den som i sin syndenød kommer til ham og tror syndenes forlatelse for hans skyld, vil få oppleve det. Og det er det viktigste.

Kristus elsker deg og vil åpenbare sin grenseløse kjærlighet for deg om du bare vil åpne hjertet ditt for ham.

Men tar du ikke imot hjelpen du blir tilbudt, kommer du til å dø. Og da har du selv skylden for din nød.

11. oktober – Et ord til sløve bedere

Noe av det som kan inspirere en troende til bønn, er å se på ivrige bedere.

Daniel var med i ledelsen av et verdensrike, men han forsømte ikke bønnen. «... tre ganger om dagen bøyde han sine knær med bønn og lovprisning for sin Guds åsyn ...» (Dan 6,11)

Apostlene hadde det travelt med å styre Guds menighet, men for dem var bønnen det viktigste: «Men vi vil holde ved i bønnen og Ordets tjeneste.» (Apg 6,4)

Jesus, Guds Sønn, himmelens og jordens skaper, brukte mye tid på bønn. «I disse dagene skjedde det at han gikk opp i fjellet for å be. Og han ble der hele natten i bønn til Gud.» (Luk 6,12) «Tidlig om morgenen, mens det ennå var ganske mørkt, sto han opp og gikk ut. Han dro bort til et øde sted og ba der.» (Mark 1,35)

Få menn i historien har vel hatt mer å gjøre enn Martin Luther. Om ham fortelles det at han regelmessig brukte tre timer til bønn og stille samvær med Herren.

Vi ser altså at en framskutt stilling i samfunnet eller mye arbeid ikke trenger å stjele bønnestunden fra oss.

Rist sløvheten av deg, du troende!

Mål verdiene rett, og la fra nå av det største være størst i livet ditt, og la småting være underordnet!

12. oktober – Gå til den rette legen

I 1860 kom en ung fransk adelsmann til den berømte nervelegen dr. Whinston, dronning Victorias livlege.

Han ble grundig undersøkt, uten at legen kunne finne noen sykdom.

– Har De mistet eiendommen Deres? spurte legen. De ser så ulykkelig ut.

– Nei, det er ikke noe særlig av den slags som tynger meg.

Etter en lengre samtale sier den unge, ulykkelige rikmannen:

– Min far og min bestefar var fritenkere, og jeg er oppdratt til å være det. Men de siste tre årene har disse ordene fulgt meg overalt: Hvor skal du tilbringe evigheten?

– Å, slik er det! Ja, da er De kommet til feil lege, sa dr. Whinston.

Så fortalte legen at han for ikke mange år siden hadde vært i samme situasjon, men funnet hjelp hos Herren Jesus. De leste sammen fra Jes 53: «… han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» (Jes 53,5)

Dr. Whinston fortalte den unge mannen mer om Jesus, og gjennom samtalen ble adelsmannen frelst ut av fritenkeriets mørke natt.

Noen måneder etter fikk dr. Whinston brev fra ham. Der skriver han blant annet: «Spørsmålet om evigheten engster meg ikke lenger. Jesus er blitt min Frelser, og han har brakt lys, fred og glede til min sjel!»

Til deg som er i mørke og tvil, og som kjemper med evighetsspørsmålet, vil jeg si: Gå til den store sjelelegen og betro deg helt til ham. Han har hjulpet så mange. Også du skal finne den hjelpen du trenger, hos ham.

13. oktober – Ungdommen for Kristus

Ingen del av menneskelivet passer bedre for samfunn med Kristus enn ungdomstiden.

Det er ikke bare sjelen vår han vil frelse og eie. Han vil frelse og ta i bruk hele mennesket vårt, med alle våre anlegg, naturgaver, drifter

og muligheter. Det er ingenting i oss som ikke kan helliges til tjeneste for Kristus, unntatt synden vår. Derfor er nettopp ungdomstiden den beste for ham.

Så ofte hører vi dette utropet fra mennesker som har møtt Kristus og sett inn i de rikdommene han gir: «Å, at jeg ikke fikk se dette før!»

Kirkehistorien viser at de fleste som satte dype spor etter seg fordi Kristus personlig hadde grepet dem og preget karakteren deres, møtte ham i sin tidlige ungdom.

Hudson Taylor, grunnleggeren av Kina-innlandsmisjonen, var bare 15 år da han ble en personlig kristen ved å lese en traktat om Kristi fullbrakte frelsesverk. Navnet hans lyser i dag blant tusener av dem han direkte og indirekte fikk hjelpe til den samme opplevelsen. Det som særlig preger kristenlivet hans, er bønn og tro.

Tenk hvilket tap det ville vært både for ham selv og for tusener av andre om han ikke hadde tatt imot kallet i sin tidlige ungdom!

Den engelske oppdageren og misjonæren David Livingstone fikk sitt kall fra Herren da han var tolv år. Da fikk han se at han var en som måtte frelses av nåde.

Senere fikk han oppleve kraften i denne nåden, så han ble et nytt menneske, «som en fargeblind som plutselig ser alle farger». Han viet all sin kraft og alle sine evner til tjeneste for Kristus.

Ungdom! Kristus, din Herre og Frelser, venter på at du skal falle ned og tilbe ham. Vil du det i dag?

14. oktober – Under mesterens hånd

Det var i et lite kapell i Sveits. Gudstjenesten var slutt. Mens folk begynte å gå ut av kirken, spilte organisten et stykke av den kjente komponisten Mendelssohn.

Stykket, som var et av de beste den store mesteren hadde skrevet, ble spilt så dårlig at ingen la merke til det. Men en fremmed mann sto bøyd over organisten.

– Kan jeg få spille på orgelet Deres et øyeblikk? spurte den fremmede.

– Nei, sa organisten, litt brått. Jeg lar ingen andre spille på orgelet mitt.

Men den fremmede ga seg ikke. Til slutt fikk han lov.

Straks han rørte ved tangentene, ble det med ett dødsstille i kapellet. Alle lyttet. Det hørtes tydelig at det var en musiker, en mester, som spilte.

Det var det samme orgelet som ble brukt, og det samme stykket som ble spilt. Men nå ble orgelet brukt og stykket spilt av en mesters hånd.

Selv organisten sto som lammet, og da stykket var spilt ferdig, spurte han den fremmede:

– Hvem er du?

– Mitt navn er Mendelssohn, var svaret.

– Å! roper organisten. Jeg hadde så nær hindret den store mesteren i å spille på orgelet mitt!

Har du hindret mesteren i å spille på ditt orgel?

Hvorfor er det så lite musikk i livet ditt? Så lite glede, så lite takk og seier? Hvorfor er du ikke en lykkelig kristen?

Fordi du har hindret den store mesteren i å styre og lede livet ditt.

Hindre ham ikke lenger! Gi ham lov til å frelse deg og gjøre livet ditt rikt og fruktbart til Guds ære!

15. oktober – Gud i hverdagslivet

Jeg kjente en troende skomaker. La oss kalle ham Hans. Han var nyomvendt da jeg ble kjent med ham.

Fruktene av omvendelsen viste seg i livet hans, blant annet ved at han nå likte å være sammen med de troende på møter og ellers.

Familiealteret ble reist. Hver dag leste han og ba sammen med familien sin før han gikk ned på skomakerverkstedet.

Men skomakeryrket var noe verdslig for ham. Han måtte nok gjøre det for å leve, men det lå ingen glans over det for ham. Tvert imot slet han seg ut på verkstedet og ventet på at dagen skulle være over, så han igjen kunne ta fatt på det åndelige og kristelige, som han var innstilt på.

En dag kom vi inn på verkstedet hans, en annen forkynner av Guds ord og jeg.

– Dette er pastor Hans, og her er kirken hans, sa jeg til den andre, som Hans ikke kjente.

Hans så stort på meg.

– Pastor? Hva mener du med det?

Jeg forklarte ham ut fra Guds ord at han var Guds prest der på arbeidsplassen, at verkstedet var kirken hans, og at arbeidet med å lappe sko var hans egentlige gudstjeneste.

Det ble en lang samtale, nærmest en bibeltime.

Fra den dagen så Hans annerledes på arbeidet sitt. Det ble nå en gudstjeneste for ham. Derfor ble han også mer nøye med å holde løftene sine og gjøre arbeidet godt.

Jeg møtte ham ofte senere. Det var så oppmuntrende å se forandringen på verkstedet.

Gud var der.

Har du Gud med deg i hverdagslivet?

Prøv det i dag!

16. oktober – Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting

Et av Kristi mange navn er hyrde. Det navnet rommer så mye.

Lykkelig er du som i sannhet kan si med David: Min hyrde!

Det nye testamente gir oss et trefoldig bilde av Jesus som den gode hyrde.

Først møter vi hyrden på korset i Johannesevangeliet: «Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.» (Joh 10,11)

Der ser vi hans grenseløse kjærlighet til de bortkomne: Han setter livet inn! Stans der ved korset. Se ham der han frivillig gir sitt liv for å redde oss fra evig undergang.

Så møter vi den oppstandne hyrden i Hebreerbrevet: «fårenes store hyrde», som «i kraft av en evig pakts blod» sto opp fra de døde (Hebr 13,20).

Her ser vi hans makt, som han bruker mot fiendene for å verne alle sine svake og vergeløse venner som klynger seg til ham i tro.

Og endelig blir han framstilt i Peters brev som den hyrden som skal komme: «Når så overhyrden åpenbarer seg, skal dere få ærens uvisnelige krans.» (1 Pet 5,4)

Her ser vi hans omsorg og troskap. Han innfrir løftet han ga dem før himmelfarten, om at han ville komme igjen og ta dem til seg. Da vil han gi lønn til alle som her var tro i sitt kall og tjente ham med sin nådegave.

Er denne hyrden blitt din? Hvis ikke, så ta imot ham nå!

Da kan også du si: «Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting.» (Sal 23,1)

17. oktober – Hyrden elsker deg!

En hyrde i Østen har som regel en rørende omsorg for fåreflokken sin. Om Kristus kan det sies at kjærligheten til de bortkomne fårene drev ham i døden.

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene», sier Herren om seg selv (Joh 10,11).

Han glemte seg selv midt i døden,
han glemte sin tornfulle vei,
han så kun på menneske-nøden,
å tenk, det var allting for meg!

Hans kjærlighet glemmer seg selv, og derfor søker den også. Det var ikke nok for ham at alt ble gjort ferdig til vår frelse ved hans lidelse og død. Han går etter det tapte fåret og leter det opp.

Dette bildet av Frelseren møter oss både i evangeliene og i manges erfaring. Han forlater de nittini og går etter det ene tapte fåret, i uegennyttig og utholdende kjærlighet.

Har han funnet deg?

Har alle hans påminnelser vært forgjeves? Snart bruker han lidelser, snart velgjerninger, snart andres eksempel for å stanse synderen på veien mot fortapelsen. Av og til griper han hardt inn. Du vet om det.

Har ingenting av alt dette kunnet stanse deg? Er alt forgjeves? Hva skal da til for å redde deg?

Andre bliver frelste, men du sover,
andre finner Jesus, ikke du.
Sjelens frelse, himlen, alt du vover,
vil du ikke våkne, våkne nu?

18. oktober – Hyrden verner fårene

Den gode hyrde vil ikke bare finne og frelse det tapte fåret, han vil også verne om det. «… ingen skal rive dem ut av min hånd», sier han selv (Joh 10,28).

Derfor kan du trygt overlate deg selv og dine i hans hånd.

David er i mange ting et forbilde på Kristus. Han forteller at det en gang kom en løve og en annen gang en bjørn, som ville røve fårene fra ham (1 Sam 17,34–35).

De hjelpeløse fårene og lammene ville blitt revet i stykker på et øyeblikk. Men så sier han at han selv gikk mot løven og bjørnen med fare for sitt liv. Han drepte dem og reddet de hjelpeløse fårene.

Det er dette vår Frelser gjør hver dag. Det er mange «løver» og «bjørner» som vil ødelegge Guds folk. Noen av dem kommer åpent, andre sniker seg inn.

Vi kjenner dem, disse utsendingene fra helvete. Navnene kan du selv sette på dem.

Men hvor godt det er at den gode hyrde er vårt sikre vern om vi holder oss tett inntil ham i tro og lydighet!

Vår egen makt er intet verd,
vi var vel snart nedhugne;
men en går fram i denne ferd,
for ham må allting bugne.

«Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» (Kol 2,15)

I Kristus er alle våre fiender gjort maktesløse. Så lenge vi går midt på veien, skal ingen fiende få makt over oss i Kristus Jesus. Han er vårt sikre vern!

«Men han som er mektig til å verne om dere så dere ikke snubler, og til å stille dere ulastelige fram for sin herlighet i fryd, … ham tilhører herlighet, storhet, styrke og makt før all tid og nå og i all evighet.» (Jud 24–25)

19. oktober – Hyrdens forhold til fårene

Når Herren Jesus i evangeliene kaller seg den gode hyrde, bruker han et bilde som folk i Østen forsto så godt.

Hyrden har eiendomsrett til fårene.

I Østen, hvor bildet er hentet fra, var hyrdene som regel velstående folk. De kunne eie tusenvis av får. Når de sto oppe på en høyde og så utover flokken, kunne de med sannhet si: «De er mine alle sammen!»

Det samme kan vår Frelser si med full sannhet.

Han har eiendomsrett til oss fordi han har skapt oss. Det gjelder både vantro og troende. «Alt er blitt til ved ham …» (Joh 1,3) «For i ham

er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden … Alt er det skapt ved ham og til ham.» (Kol 1,16)

Når vi erkjenner denne sannheten, burde det bringe oss i støvet for hans føtter.

Alt hva jeg er og har,
skylder jeg deg!

Dernest har han eiendomsrett til oss fordi han har gjenløst oss. «… du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud …» (Åp 5,9) «… han som ga seg selv til en løsepenge for alle …» (1 Tim 2,6)

Han har altså full eiendomsrett til hver enkelt av oss!

Har han fått eiendommen sin? Eller lever du fortsatt selvlivet? La ham få deg i dag!

Og vi som har gitt ham hjertet og livet vårt, la oss på ny gi ham hele herredømmet over oss!

«Likesom dere altså tok imot Kristus Jesus som Herren, så vandre i ham!» (Kol 2,6)

20. oktober – Hyrden leder oss

I Østen er det vanlig at hyrden går foran og fårene følger etter, både på vei til grønne beitemarker og til hvileplasser.

Kristus har lovet å være sitt folks sikre veiviser og leder. «Når han har fått alle sine får ut, går han foran dem, og fårene følger ham, fordi de kjenner hans røst.» «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg.» (Joh 10,4.27)

Veien som ligger foran oss, er farlig og ukjent for oss alle. Men vår hyrde og leder kjenner både veien og farene på den.

Jo mer helt og udelt vi overgir oss til ham, desto sikrere er vi på at vi skal nå fram til vårt herlige mål: sjelens evige frelse.

Og ikke bare det: Da skal vi bli og være det som Gud har tenkt med oss her på vandringen. Skritt for skritt vil han føre oss inn i Guds plan for livet vårt, helt i detalj.

Da skal vi ikke bli ledet inn på noen krokveier. Det er når vi selv vil styre og lede, at det blir så mange krokveier.

Alle trinn, men ett av gangen.
Alle dager, en for en,
vil han sikkert lede framad,
over alle skarpe sten!

Har den gode hyrde fått ledelsen av livet ditt? Hvis ikke, så la ham få det fra i dag.

Snart er reisen slutt, og da skal ingen angre på at Hyrden fikk eie oss helt og styre veien vår.

21. oktober – Usynlig, men sikkert vern

Den kjente franske forfatteren Pierre Loti har skrevet en bok som han kaller «Pekings siste dager». Der skildrer han noe av det fryktelige som han selv delvis var vitne til.

I en av beretningene forteller han om et par søstre som ledet en pikeskole i en liten landsby like utenfor Peking.

En natt våknet de plutselig ved mordskriket fra tusenvis av boksere – opprørere – som nærmet seg byen. De sprang inn i kapellet med de små pikene, kastet seg ned i bønn og ventet nærmest på martyrdøden.

Men skriket ble svakere og svakere, og da de våget seg ut, var alt omkring dem ødelagt av røverne. Likevel var ikke et menneske å se. Røverne hadde flyktet.

Senere skal overhøvdingen ha spurt røverflokken som hadde fått i oppdrag å ødelegge byen, hvorfor de hadde spart den kristne skolen og kapellet. De svarte:

«Fordi vi så at alle murene omkring skolen var besatt med soldater og kanonmunninger. Da var vi altfor svake til å utrette noe.»

Paulus taler om «ondskapens åndehær i himmelrommet» (Ef 6,12), som er alle troendes usynlige fiender. Hvor trosstyrkende er det ikke å vite at også Guds usynlige englehær leirer seg omkring oss!

Jeg går blant engler hvor jeg går;
de skal meg vel bevare,
slett intet Satans makt formår
mot sådan himmelskare!

22. oktober – Hvem vil du tilhøre?

En gammel legende forteller at kjempen Reprobus var den sterkeste mannen i bygda. Selv trodde han at det fantes noen som var sterkere enn han. Traff han en slik, og det viste seg at han var den sterkeste i verden, ville Reprobus tilhøre ham for alltid.

Først traff han en fyrste som sa at han var den sterkeste. Men da han hadde vært i hans tjeneste noen dager, oppdaget Reprobus at fyrsten var redd Djevelen.

Så gikk han i Djevelens tjeneste en tid. Men en dag kom de til et kors med et Kristus-bilde på. Djevelen grep Reprobus i armen og sprang av sted.

– Er du redd Kristus, da er han altså sterkere enn du! sa kjempen. Jeg vil gå til ham.

I Kristus fant han den sterkeste i verden, og resten av livet overlot kjempen seg til ham som et barn.

Hvem tilhører du? Hvem gir du livet ditt og tjenesten din til?

Husk at Kristus til slutt skal beholde seieren for evig. Lykkelig da hver den som frivillig har overgitt seg til ham her i nådens tid!

Kristus har makt til å forlate synder. Se Matt 9,1 ff.

Han har makt til å bevare deg fra synd og fall. Se Fil 1,6.

Han har makt til å føre deg inn i sin herlighet til slutt. Se 1 Tess 4,16.

Denne fyrsten, som brøt seglet over graven, vil ta imot deg i dag om du vil komme til ham. For han sier: «… den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» (Joh 6,37)

23. oktober – Tro og lydighet

Om Abraham står det skrevet: «Ved tro var Abraham lydig da han ble kalt …» (Hebr 11,8)

Jeg synes jeg ser ham. Å dra ut fra hjem og fedreland var et stort offer for ham. Men Guds kall var klart: «Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det landet som jeg vil vise deg!» (1 Mos 12,1)

Han var viss på at det var Gud som kalte. Det var tro. Men troen måtte vise seg i lydighet. «Så dro Abram av sted, som Herren hadde sagt ham», står det (1 Mos 12,4). Det var lydighet.

Du har møtt Guds kall. Det kom så stille og klart: «Kom til meg!» «Vend om!» «Jeg vil gi deg fred og hvile.»

Du trodde at det var Herren som kalte. Det kjentes så varmt og lokkende. Var du lydig mot det himmelske kallet? Svarte du ja?

Tro og lydighet må følges ad, ellers blir det til ingen nytte at Gud kaller deg. La dette bli din bønn og ditt løfte:

Jesus, eg høyra vil til deim
som etter deg du kan nemna!

Lat meg ved deg til himmelheim
dagleg få styra og stemna!
Før du meg høgt på ørneveng,
til eg i himmelen hamnar!

24. oktober – Ugresset må bort

Jeg sitter i hagen og ser min venn, verten, i ferd med å luke ugress. Det er varmt. Svetten drypper av ham. Men han fortsetter iherdig og målbevisst. Det er hagen hans. Han har selv sådd og plantet, og han vil at det skal vokse og bære frukt.

Men skal det lykkes, må ugresset bort. Med et bestemt drag om munnen går han til angrep, og det lykkes. Nå ligger ugresset der og visner, mens de edle spirene er befridd for det som hindret dem i å vokse.

Jeg vil huske de lærdommene jeg fikk.

For det første: Ugresset må bekjempes i livet mitt. Det er så mye som vil hindre meg i å vokse til Guds ære: hovmot, motløshet, utålmodighet, gretthet, hissighet og mye annet. Får disse tingene råde, blir den gode sæden kvalt. Derfor må de bekjempes, målbevisst og utholdende.

For det andre: Det skal lykkes. «… synden skal ikke få herske over dere …» (Rom 6,14) «… dere må nå avlegge det gamle menneske …» (Ef 4,22)

Ved Guds nåde skal ugresset bli overvunnet. Ikke slik at det blir helt utryddet før den dagen Herren frir meg ut ved den endelige forløsningen. Men det skal ikke få makt over meg. I Kristi kraft skal jeg få nåde til å leve og vandre til hans ære.

Når jeg daglig lever i troens forening med Jesus og regner meg som død for synden, men levende for Gud i ham, skal det gamle mennesket holdes på korset, der det hører hjemme.

Herren hjelpe meg til det i dag ved sin Ånd!

25. oktober – Tjenesten

I kapittel 24 i Josvas bok står ordet «tjene» elleve ganger, og hver gang gjelder det å tjene Gud.

«Men jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren», sier folkets leder, Josva (Jos 24,15).

Å, om det med sannhet kunne sies om lederne i vårt folk! De ville sannelig ikke bli mindre dyktige om de var gudfryktige.

Sann gudsfrykt hemmer ingenting annet enn synden vår. Tvert imot skal gudsfrykten sette alle sjelens krefter og drifter fri og bringe dem inn i Guds plan for livet vårt.

Tjenesten må være helhjertet, ser vi: «Så frykt nå Herren og tjen ham i oppriktighet og troskap. Skill dere av med de gudene som deres fedre dyrket på den andre siden av elven og i Egypt, og tjen Herren!» (Jos 24,14)

Men skal vi kunne det, må Herren først få tjene oss, ved at vi lar oss frelse av ham. Det var et frelst og utfridd folk som her fikk befaling om å tjene ham.

Av sammenhengen ser vi videre at tjenesten først og fremst besto i å være lydig mot Herren i smått og stort og alltid stille seg helhjertet på hans side.

Vil vi gi det samme løftet som Josva: «Jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren», skal vi ganske enkelt begynne i hjemmet vårt, i det små og hverdagslige.

En forfatter har sagt:

«Hjemme er det ingen som bryr seg det minste om tilgjort vesen og vakre talemåter. De kjenner straks hva som kommer fra hjertet.

Vi kan berike og velsigne hverandre når vi snakker om ganske små og jevne ting, bare hvert ord vi gir hverandre, bærer med seg litt av godheten vi har for hverandre. Et vennlig ord har en herlig klang for mann, hustru og barn seg imellom.»

26. oktober – Den nyfrelstes lovsang

Da den bortkomne sønnen var kommet hjem til farshuset igjen, begynte lovsangen. «… la oss ete og være glade! For denne sønnen min var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet. Og de begynte å være glade.» (Luk 15,23–24)

Mens Paulus satt fengslet i Filippi, ledet han fangevokteren til Kristus. Og så snart det nye lyset var gått opp for denne mannen, begynte han å love Gud. «… han gledet seg, etter at han med hele sitt hus var kommet til troen på Gud.» (Apg 16,34)

Det er den nyfrelstes lovsang som stiger opp til Guds trone, både fra sønnen som kom hjem, og fra fangevokteren.

Vi kjenner den igjen, vi som har hatt den samme opplevelsen: å bli tatt imot av Gud da vi kom til ham som syndere.

Noe av det første vi gjorde da vi fikk tro syndenes forlatelse, var å takke. Vi kunne ikke la det være!

Da lagdes i min munn den nye sang,
som nå meg følger under all min gang:
om Lammet som meg kjøpte med sitt blod,
ja, med den sang jeg går i dødens flod!

«Kan du synge den nye sangen?» spør en av de gamle sangerne. Jeg vil be deg stanse ved dette spørsmålet, som ransaker hjertet!

For bare de som har lært den her nede, ved korsets fot hos Jesus, kan være med og «gripe tonen i det store kor for tronen».

27. oktober – Fortapt!

«For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt.» (Luk 19,10)

Det er et av de mange ordene Jesus sa mens han vandret her på jorden.

«Fortapt! Hvert menneske er av naturen fortapt», sier presten Otto Funcke. «Fortapt er ikke det som har sluttet å eksistere, men det som er kommet bort fra den plassen der det hører hjemme – som altså har forfeilet sin bestemmelse og derfor går til grunne.»

Men er det barmhjertig av Gud å forkaste meg, selv om jeg ikke omvender meg og tar imot Kristus?

Slik spør mange i dag. På det vil vi la en kjent engelsk forfatter svare:

«Ja, det er både rettferdig og barmhjertig. Synes du det ville være barmhjertig å føre en fattig, fillete tigger inn i en strålende festsal? Ville han ikke bli enda mer klar over sin tilstand i slike omgivelser? Ville han ikke av hele sin sjel ønske å komme ut igjen til gaten og mørket han kom fra? Han ville være mye lykkeligere der.

Ville det være barmhjertighet fra Guds side å ta et menneske i dets uomvendte tilstand inn i himmelens lys, når dette mennesket selv hadde forkastet det eneste middelet som renser?

Himmelen er en tilstand så vel som et sted. Jesu Kristi nærhet vil bety himmelen for alle som er renset fra syndene sine. Men for dem som måtte stå i hans hellige lys med alle syndene sine, ville hans

nærvær skape et helvete av kval i hjertet. Vær fornuftig! Kunne du være lykkelig i nærheten av en som du hadde forkastet kjærligheten til?»

Du behøver altså ikke å gå fortapt. Og om det forferdelige skjer, er skylden din, ikke Guds.

Lytt enda en gang til det gamle, kjære og kjente ordet fra Den gamle bok: «For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3,16)

28. oktober – Det store vendepunktet

Da den bortkomne sønnen «kom til seg selv», hva skjedde da? Hva er det som kjennetegner en sann, bibelsk omvendelse til Gud?

Han så sannferdig på sin tilstand: «... jeg setter livet til her av sult.» (Luk 15,17)

Han tok dommen inn over seg: «Far, jeg har syndet mot himmelen og mot deg. Jeg er ikke verdig lenger til å kalles sønnen din.» (Luk 15,18–19)

Han snudde om: «Og han sto opp og kom til sin far.» (Luk 15,20)

Har du oppdaget noe av dette i livet ditt, er det Guds Ånd som har virket det. Du er på omvendelsens vei, som de gamle sa.

Men du må ikke slå deg til ro før du har opplevd farskysset, tilgivelsens guddommelige nåde i sjelen din.

La meg få minne deg om noen ord fra Den gamle bok. De skal hjelpe deg.

«Den som skjuler sine overtredelser, har ingen lykke. Men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet.» (Ordsp 28,13)

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull.» (Jes 1,18)

«Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt.» (Jes 55,7)

Det største som kan hende i et menneskeliv, er dette store vendepunktet som vi kaller omvendelse til Gud. Det forandrer sinnet og

hele livsretningen. Derfor kalte de gamle omvendelsen for sinnsforandring.

Det er Den Hellige Ånds gjerning, men vi må slippe ham til. Det er vårt ansvar.

Hans lengsel etter alle står,
skjønt mange aldri til ham går.

Er du fremmed for denne opplevelsen, så la deg kalle til samfunn med din Gud i dag!

29. oktober – Det barnlige skjær

Welhaven synger så vakkert:

Kan du igjennom din strid og din dåd
redde det barnlige skjær til det siste,
da har du regnbuen over din gråt,
da har du glorien over din kiste.

Det stemmer med evangeliets sannhet. Vår Frelser sier: «Uten at dere omvender dere og blir som barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.» (Matt 18,3)

Det betyr ikke at vi skal være barnslige i dårlig mening. Det betyr sikkert noe slikt som å tilstå åpent og ærlig når vi har syndet, og tro tilgivelse for synden vår i barnlig tillit til Guds løfter om det.

Det betyr også at Jesus er en levende virkelighet – «en ved hånden» som vi alltid og overalt kan tale med som et barn med sin far.

Mon det ikke også betyr å kunne undre seg, se noe i småting og være takknemlig!

Vokser vi bort fra dette – blir vi «utlært», synes vi at vi kan alt – ja, da har vi mistet det barnlige skjæret. Da har vi stagnert.

Bare ved en sann og redelig omgang med ham som lyttet til barna i deres lek og sorg, og som selv beholdt barnesinnet til det siste, bare slik kan vi bevare det barnlige skjæret.

Hvor godt det gjør å møte mennesker, kristne mennesker, som tross kunnskap og kultur har noe av barnets natur i seg, både i sorg og glede.

30. oktober – Det rette passordet

Under krigen kom George Stuart, formann for en kristen hjelpeforening, en dag til en vaktpost som ba ham si dagens passord. Han sa ett, men det var feil.

Soldaten sa da: – Det er passordet fra i går, og nå skulle jeg etter ordre ha skutt Dem. Men jeg vet hvem De er, og ber Dem gå inn i hovedkvarteret og få dagens passord.

Stuart gjorde det, kom tilbake og sa passordet. Da slapp vaktposten ham inn.

Nå sa George Stuart til den trofaste soldaten:

– Du ba meg om det rette passordet. Jeg ga deg det, og du lot meg gå inn gjennom porten. Nå vil jeg spørre deg: Har du et passord for å komme inn gjennom himmelens port?

– Det har jeg, svarte mannen.

– Hvordan lyder det?

– «For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3,16)

– Når lærte du det?

– Det lærte jeg da jeg for mange år siden gikk på søndagsskolen Deres, herr Stuart.

Kristus er veien og porten inn til Guds rike. «Ingen kommer til Faderen uten ved meg», sier han selv (Joh 14,6).

Er du som leser dette, kommet inn på denne veien? Er Kristus ditt liv? Da har du et godt nok passord når du skal møte fram for Gud.

La ham så få være kraften i livet ditt, så du er med og vinner andre for hans rike.

31. oktober – Begynn dagen rett

Om den nylig avdøde landshøvdingen og tidligere statsråden Johan Widén i Sverige skriver en av dem som sto ham nær:

«Han började alltid dagen med att läsa något kapitel i Bibeln!»

Mannen som dette sies om, var en av Sveriges fremste menn innen veldedighet og sosialt arbeid. Han var formann for det store «Svenska fattigvårds- och barnavårdsförbundet».

Han ga seg tid til å begynne dagen rett.

Det samme fortelles om flere av verdenshistoriens største menn: Luther, Gladstone, president Lincoln og andre.

Om Herren Jesus står det i Mark 1,35: «Tidlig om morgenen, mens det ennå var ganske mørkt, sto han opp og gikk ut. Han dro bort til et øde sted og ba der.»

Hvordan begynner jeg dagen min?

For en kristen burde det være naturlig å begynne dagen med å lytte til Mesterens stemme fra Den hellige bok.

Da blir jeg styrket i min ånd, og forstanden min blir opplyst, så jeg ser veien jeg skal gå. Da blir jeg advart mot farene som lurer på veien min, og jeg får kraft til å overvinne fristelsene og unngå farene.

Og – jeg opplever Gud i hverdagslivet.

November

1. november – Herren som hyrde

Det er mange navn på Jesus, både i Det gamle og Det nye testamente. Han kalles venn, bror, brudgom og frelser. I alt finnes det over hundre forskjellige navn og betegnelser på Herren. Alle disse navnene taler til oss om hvem han er, og hva han vil være for hver enkelt av oss og for hele sin menighet.

Men et av de fineste og mest talende navnene er den gode hyrde. Han gir seg selv dette navnet. Han er den gode hyrde, fullkommen i alt, og derfor handler han med oss ut fra de edleste beveggrunner.

Enten vi taler om hans person og karakter, eller vi stanser ved hans gjerning, møter vi overalt den ulastelige og fullkomne.

Som hyrde kjenner han oss nøye. «Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei», sier profeten (Jes 53,6).

Det er en dårlig attest vi får der. Vi er villfarne får som går våre egne veier. Men disse veiene kjenner Hyrden. «Hans veier har jeg sett», sier han (Jes 57,18).

Fra vuggen til graven følger den gode hyrde vår vei. Ingenting er skjult for hans allseende øye. Ditt og mitt liv er som en oppslått bok for ham. Har du for alvor gitt rom for den sannheten?

Og likevel elsker han oss! Det er et under, likt Gud selv.

Jo bedre vi lærer oss selv å kjenne, desto mer ufattelig blir det for oss at han kan elske oss slik vi er av naturen.

Kan Gud meg elske og have kjær?
Det er under, som alle stunder
er meg ufattelig!

2. november – Vår trosforening med Kristus

Hemmeligheten bak et seirende og lykkelig kristenliv er trosforeningen med Jesus.

Jeg vet om en troende kvinne som i lang tid lå med de sterkeste smerter på et sykehus. Hun var revet bort fra sitt lune, koselige hjem med mann og barn som hun elsket. Likevel lå hun der så strålende lykkelig.

En dag kom presten inn for å holde andakt for de syke. Han ble stående og se på denne kvinnen, som lå der med et ansikt som strålte av glede, i tilbedelse av sin Frelser. Det ble andakt for ham der han sto. Selv fortalte han meg hvor grepet han ble av det han så.

Trosforeningen med Jesus lindret smertene.

Jeg vil her minne om et ord av den kjente svenske predikanten C. O. Rosenius. Han sier:

«Bli i meg! Bli i min kjærlighet! Det må ligge noe svært viktig i disse ordene, siden Herren selv gjentar dem så ofte. Ikke mindre enn ti ganger etter hverandre bruker Herren i Joh 15 dette ordet om å bli i ham. Da må det også være av stor vekt for oss å fatte hva Herren mener.

Legg da merke til hvordan han taler, og tenk over at han ikke sier: Bli i min tjeneste, bli i min etterfølgelse eller bli i bønn til meg. Nei, han taler om et langt mer inderlig forhold når han sier: ‹Bli i meg … Dersom dere blir i meg …›

At du blir i Kristus og han i deg, er ofte den aller største hemmelighet. Men legg merke til om du lever av Kristi ord og Kristi kjærlighet. Er det slik, da lever du i Kristus, og Kristus lever i deg.

Slik kan du nok vite hos deg selv om du har trøst i Kristus: Pleier du å være bekymret over dine synder og din usselhet og da få din trøst bare gjennom ordet om Kristi kjærlighet, Kristi rettferdighet og Kristi blod? Eller har hjertet ditt trøst av seg selv eller av det du gjør?

Legg godt merke til om du har din trøst ved å høre eller ved å gjøre.»

3. november – Under Guds velsignelse

Under Herrens velsignende hender kan det lille bli nok. Vi husker alle det som hendte i ørkenen, da fem brød og to små fisker ble nok til flere tusen.

Mang en husmor har foldet hendene i bønn om Guds velsignelse over den maten og de klærne hun stelte med til mann og barn, og hun har fått oppleve det samme, om enn ikke i så stor målestokk.

«Velsignet være din kurv og ditt deigtrau!» (5 Mos 28,5). Er ikke det nettopp et løfte til den gudfryktige husmoren?

Men skal Gud kunne velsigne maten og klærne, må vi verken være ødsle eller gjerrige. Pass på det som Herren har betrodd deg å forvalte!

«Sank sammen stykkene som er blitt til overs, slik at ingenting går til spille!» sa Herren den gangen han hadde mettet de fem tusen (Joh 6,12). Det samme sier han også i dag.

Med sorg har vi ofte lagt merke til hvor mye mat og klær som sløses bort. Gud kan aldri velsigne at vi slurver med det han har betrodd oss. En enkel og sunn levemåte og Guds velsignelse arbeider sammen.

Men vi må heller ikke bli gjerrige. Det stenger også for Herrens velsignelse.

Vær flittig, enkel, sparsom og gavmild, og be så om Guds velsignelse over deg og dine og over din gjerning. Da skal du bli en takknemlig, tilfreds og lykkelig kristen.

4. november – Vårt arbeid – en gudstjeneste

Luther sier at den troende kvinnen som vasker og skurer i Jesu navn, gjør en gudstjeneste likeså vel som doktor Martin Luther på prekestolen.

«Alt dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i Herren Jesu navn», sier den inspirerte apostelen (Kol 3,17). Det apostelen viser til her, er ikke et ellevte bud, men et privilegium, en forrett for de troende.

Da gjelder det å regne med Guds velsignelse i det vi gjør. Enten vi arbeider med hånd eller med ånd, kan arbeidet være en gudstjeneste. Arbeidstrøya kan være like hellig som prestekjolen, og verkstedet og hverdagsstuen like hellig som kirken og bedehuset.

Det kommer an på den ånd vi gjør arbeidet i, ikke på stedet eller stillingen.

«Arbeidet er en velsignelse. Det er det miljøet der Herren kan få utrette så mye godt og bevare oss fra så mye ondt. Arbeidet er en kraftig motgift mot syndens lyster.»

Den verdenskjente oppfinneren Edison sa en gang, særlig med adresse til de unge: «Vil du unngå å falle i fristelse, så finn deg et arbeid

og kast deg over det med hele din sjel! Da er du ikke ledig når fristelsen banker på hos deg.»

«Uvirksomhet er sjelens fiende. Lediggang er djevelens anledning», sier en av de gamle.

5. november – Bot og bønn

Sann syndserkjennelse er alltid den åpne døren der nåden kommer inn i livet vårt. Det gjelder ikke bare når en synder første gang ser sin synd og vender om til Gud. Det gjelder hele livet.

En eldre, erfaren troende kvinne sa en gang: «Kristus leder oss ikke inn i et liv der det er umulig å synde, men der det er mulig ikke å synde. Synd i en kristens liv bør ikke være noe regelmessig, som en togtabell, men heller som en jernbaneulykke.»

En kjent norsk predikant, som nå er død, sa i en preken: «Jeg gir ikke mye for en manns omvendelse hvis den ikke også fører til at både ku og hest, hund og katt får det bedre enn før, når mannen er blitt en kristen.»

La nå Herrens ransakende søkelys få skinne inn i vårt liv i dag! Har nåden opptuktet deg til å leve et hellig og gudfryktig liv? Er du en bedre kristen i dag enn da du ble omvendt?

Vri deg ikke unna! Svar sant, så langt du kan se! Eller rettere: Si til Herren som salmisten: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! … se om jeg er på fortapelsens vei» (Sal 139,23–24).

Viser Herren deg da synd og utroskap, så la det drive deg til bot og bønn. Ingen dør på Herrens operasjonsbenk. Hans kniv er aldri rusten, og hans hånd skjelver ikke.

6. november – Vend om

Ordet om omvendelse møter oss så ofte i den gamle boken, både i profetskriftene og i Det nye testamente. Hvorfor lyder dette ordet så ofte?

Fordi vi alle som naturlige mennesker er vendt bort fra Gud. Han elsker oss og vil ha oss nær seg. Han vet at evig mørke venter ved enden av veien for alle som ikke vender om, og fra dette vil han frelse oss.

Det er altså Guds kjærlighet som står bak dette sterke ordet om omvendelse! Det er vennen som advarer mot de farene som ellers venter oss.

Det er Frelseren som står med åpne armer for å ta imot dem som vender om. Det er den rike Faderen som har så mye å gi oss når vi kommer hjem.

I porten inn til Guds rike venter syndenes forlatelse, fred, hvile og mye mer på hver og en som vender om av hjertet.

La bededagsordet, som nettopp har lydt til oss, få virke det som Herren mente med det: at du som er borte, skulle komme hjem, og at vi som er kommet, må bli mer helhjertet i vår gudsfrykt og bære «frukt som er omvendelsen verdig» (Matt 3,8).

Er vi villige, vil han selv gi oss nåde og kraft, både til å vende om og til å bli mer gudfryktige i all vår ferd.

So lat då Gud ditt hjarta få
frå ungdom og til alder grå,
då vert det ljost å leva!

7. november – Framtidssyner

Når det gjelder Kristi gjenkomst og det som henger sammen med den, har de troende ned gjennom tidene hatt to gale holdninger.

Noen har i sin iver fastsatt dagen for Herrens komme. Når dagen så kom og ingenting skjedde, sovnet de uomvendte inn tyngre enn før, og de troende som var blitt revet med i villfarelsen, ble motløse.

«... den dagen og timen kjenner ingen», sier Herren så tydelig (Matt 24,36).

De mange ordene i Bibelen som taler om Herrens gjenkomst, er så visst ikke gitt oss for at vi på svermersk vis skal gå ut over det som står skrevet, og slik nære lysten til det spissfindige.

Den andre gale holdningen er likegyldigheten. «Ingen vet noe om det. Det er altfor dype ting å befatte seg med. Derfor er det best å la det ligge. Da er vi på den sikre siden.» Slik taler mange.

Men husk at Herren bebreidet sine samtidige fordi de ikke ga akt på tidenes tegn. Og i Åpenbaringsboken, eller Framtidsboken, som den også kalles, står det skrevet: «Salig er den som leser og de som hører det profetiske ord og holder fast på det som der står skrevet. For tiden er nær» (Åp 1,3).

Herren vil altså at vi skal gi denne sannheten stor plass i vår kristne erkjennelse, ikke i spissfindig svermeri, men for å vekke og nære det ventende sinnet hos oss.

Noen dager framover skal vi se på hvordan Herren vil at vi skal stille oss mens vi venter på at han kommer.

Måtte han finne oss våkne og ventende!

8. november – Framtidssyner

Hva er de viktigste oppgavene for en troende med tanke på Herrens gjenkomst? For det første å bevare sitt hjerte i fortrolig samfunn med ham som kommer.

Hva nytter ellers all kunnskap og innsikt i profetiene om Herrens komme, dersom en ikke kjenner brudgommen som er ventet? Da blir en stengt ute fra bryllupssalen, slik som de dårlige jomfruene.

«Og nå, barn: Bli i ham, for at vi kan ha frimodighet når han blir åpenbart, og ikke bli til skamme for ham når han kommer» (1 Joh 2,28).

«… hold dere slik i Guds kjærlighet, mens dere venter …» (Jud 21). Å bli i Jesus og holde seg i Guds kjærlighet mens vi venter, det er den første og største oppgaven for enhver sann troende.

«Vi skal holde forbindelsen ved like hele tiden til vi møtes igjen», sa to venner til hverandre da de skiltes. De holdt ord, og da de etter mange års fravær møttes igjen, var vennskapet mer inderlig enn det noen gang hadde vært.

Se til, troende pilegrim, at ingenting kommer mellom deg og din Frelser. Lev daglig helt nær ham.

Innretter sådan deres sak,
som hver dag var den siste dag.

Ved å bli i Jesus og vente på at han kommer, inntar vi den rette holdningen til denne herlige sannheten.

9. november – Framtidssyner

Mens en troende venter på Kristi gjenkomst, skal han legge vinn på sann gudsfrykt i sitt hverdagsliv, sier Guds ord. Det hører også med til den rette holdningen.

«Da nå alt dette går i oppløsning, hvor nødvendig er det da at dere ferdes i hellighet og gudsfrykt, mens dere venter på at Guds dag skal

komme, og fremskynder den. … Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor. Derfor, mine kjære, når dere venter disse ting, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham, i fred …» (2 Pet 3,11–14).

«For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker. Den opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lystene, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er, mens vi venter på det salige håp og åpenbaringen av den store Guds og vår frelser Jesu Kristi herlighet …» (Tit 2,11–13).

Av disse og lignende ord ser vi at forventningen om Herrens komme og en hellig og varsom vandring til Guds ære hører uløselig sammen.

Mot tidens aften
bør bruden pyntes best.

Ingenting vanærer Guds navn mer, og ingenting gir større grunn til å spotte den hellige sak, enn et verdslig og uvørent liv hos dem som bekjenner seg som kristne.

Men på den andre siden styrker det forkynnelsen av sannheten mektig når de troendes hverdagsliv stadfester at evangeliet er ekte.

Og skal det lykkes for oss, må vi daglig leve i og av Guds nåde og vente på det som er lovt oss når Kristus kommer.

Se på blodet, tenk på kronen,
snart du hjemme er!

10. november – Framtidssyner

Er sannheten om Herrens gjenkomst en levende virkelighet og ikke bare en teori, da er det så mye lettere å leve et selvfornektende liv. Offersinn og forventning hører sammen.

Om Moses står det skrevet: «Han valgte heller å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden. Han aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt, for han så fram til lønnen» (Hebr 11,25–26).

«Enhver som deltar i idrettstevling, er avholdende i alt – de altså for å vinne en forgjengelig krans, men vi en uforgjengelig» (1 Kor 9,25).

Har du det trangt, min troende leser, og er det vanskelig for deg å finne deg til rette med at du skal lide? Se da fram til den dagen da all lidelse er slutt for deg.

Og er du makelig anlagt, så du helst vil ha det rolig og slippe anstrengelser? Tenk da på at din arbeidsdag og dine anledninger til å ofre noe for andre snart er slutt.

Rist av deg dorskheten og be om et offervillig sinn, i lyset av at Herrens komme står for døren.

Arbeid mens det er dag! «Natten kommer da ingen kan arbeide», sier Herren (Joh 9,4).

11. november – Framtidssyner

Når Kristus kommer igjen – hva da? Det er et spørsmål som rører seg i manges hjerter og tanker i dag. Vi skal ikke gå inn på spissfindige ting, men bare stanse ved Bibelens enkle svar på dette spørsmålet.

Når Kristus kommer igjen for å hente sin ventende brud, skal de troendes lidelser være slutt for alltid.

«Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler», ble det sagt til de unge kristne i Lilleasia (Apg 14,22). Det samme gjelder alle troende til alle tider, i større eller mindre grad.

Alle har sitt,
stort eller litt.
Himlen alene
for sorger er kvitt.

For noen er det spott og trengsel fra ugudelige mennesker. For andre er det særlige fristelser. Andre igjen kjemper for at deres egne skal bli frelst.

Når Herren kommer, er all lidelse og trengsel for evig slutt for den trette pilegrimen.

Da all trengsel er til ende,
da skal sorg ei trykke mer!
Da skal hat og spott få ende,
vendes om til fryd og fred.

En av vennene mine, som nå er gått hjem til Herren, sto en dag ferdig til å reise. Han var prest, men reiste mye som evangelist og bibellærer. Hustruen hans ga avkall på ham «for evangeliets skyld». Denne gangen så han at det kostet henne mye, selv om hun prøvde å skjule det.

Da sa den gudfryktige mannen: «Det blir nok ikke riktig skikk på noen ting før Kristus kommer!»

Å, vi har herlige ting i vente når Herren kommer – alle vi som tror på ham.

12. november – Framtidssyner

Vi ser klart i Guds ord at de troendes legemer skal forvandles når Herren kommer.

Her gikk de under stor forakt,
men se dem nå i deres prakt!

«For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først stå opp. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren» (1 Tess 4,16–17).

«Se, jeg sier dere et mysterium: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, brått, i et øyeblikk, ved den siste basunen. For basunen skal lyde, og de døde skal bli reist opp uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet» (1 Kor 15,51–52).

«… da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er» (1 Joh 3,2).

Da skal vi skinne langt mer enn solen,
ja, mer enn stjernene i all sin glans!

Hvordan dette går for seg, kan ingen forklare. Vi vet bare at det skal skje etter hans eget ord.

Da er den troendes arbeidsdag her nede slutt. Aldri mer gi til Guds sak. Aldri mer sende ut misjonærer. Det er slutt med foreningsmøter og samlinger om Ordet. Slutt med søndagsskoler og vekkelsesmøter. Aldri mer vitne for de uomvendte.

Mon tro om noen av oss da vil angre på at han gjorde for mye mens det var tid?

13. november – Framtidssyner

Én ting vil bli åpenbart for alle når Herren kommer: Jesu Kristi forsoningsverk er nok til frelse.

Enhver som i sannhet har tatt sin tilflukt til den korsfestede og oppstandne Kristus, og som vandrer i lyset med sitt liv, skal bli med når ropet lyder: «Se, brudgommen kommer!» (Matt 25,6).

Men ingen annen. «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet» (1 Joh 5,12).

Jeg kom inn til en gammel, trett pilegrim i en liten by i Illinois. Han var da så svak at han verken kjente igjen sin egen prest eller noen annen. Så sang jeg den kjente salmen:

Om noen meg nå spørre vil
om grunn til salighet,
og om det hører mere til
som man bør have med,
foruten Jesu sår og blod,
som han på korset flyte lot,
jeg svarer med et freidig mot:
Min grunn er Jesu blod!

«Kjenner du den salmen?» spurte jeg ham stille og tydelig.

«Ja, den kjenner jeg godt», svarte han, så inderlig og tillitsfullt.

Bygger du på denne grunnen? Da skal du ikke bli til skamme for ham når han kommer igjen. «Blodet gjelder, det vet jeg visst!»

Du som ikke finner sann trøst i noe annet enn Jesus Kristus og hans verk for deg – du skal bli med når han kommer.

14. november – Framtidssyner

Ville du like det om Kristus kom i dag? Er det ting i livet ditt som du vet er til vanære for ham? Få det bort snart! Kom inn i lyset med hele ditt indre og ytre liv.

Før ditt liv, dine forretninger, din tale og hele din ferd med tanke på at Kristus kan komme når som helst. For da blir hele livet gjennomgått for hans domstol.

Derfor er det så godt at vi daglig «dømmer oss selv» (1 Kor 11,31), ikke unnskylder eller dekker over noen synd, men fører livet vårt slik at hvem som helst kan se gjennom det, når som helst.

Bibelen viser oss også noe annet som hører med til den rette holdningen: Vi som er troende, skal tjene Gud og være i hans tjeneste der vi står, mens vi venter på Kristi gjenkomst.

«… Dere omvendte dere til Gud fra avgudene, for å tjene den levende og sanne Gud og vente på hans Sønn fra himlene … han som frir oss fra vreden som kommer» (1 Tess 1,9–10).

«Tjene – vente», det er den rette holdningen for en troende. Disse to tingene kan ikke skilles uten at kristenlivet tar skade.

Skilles forventningen om Herrens komme fra tjenesten, blir det svermeri. Og skilles tjenesten fra livet i håpet, blir det trelldom.

Men å være tro i tjenesten der vi er satt, enten det er på prekestolen eller ved vaskebaljen, og så daglig vente på Herrens gjenkomst, det er sunn og levende kristendom.

«Hva ville du gjøre dersom du trodde at Kristus kom en av de nærmeste dagene?» spurte noen en troende smed i en av sørlandsbyene.

«Jeg ville stå opp som vanlig og holde morgenandakten min, først for meg selv og så for familien. Så ville jeg skynde meg til smia for å gjøre ferdig det arbeidet jeg hadde lovt den dagen.»

Vi sier med et ord av Herren: «Gå du bort og gjør likeså!» (Luk 10,37).

15. november – Framtidssyner

Bønnen i Den Hellige Ånd er et av de beste midlene en troende har til å holde seg våken og ventende.

Også her virker det begge veier! Å vente på Herrens komme driver oss til bønnesamfunn med ham som kommer, og bønnen gir nytt liv til det levende håpet.

«Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen» (Luk 21,36).

«… be i Den Hellige Ånd … mens dere venter …» (Jud 20–21).

Den kjente Afrika-misjonæren Livingstone ble funnet død i knelende stilling, langt inne i landet. Han døde altså på sin post, mens han ba.

Noe av det siste han skrev i dagboken sin med skjelvende hånd, var dette: «Min Jesus, min Herre og min Gud! Jeg gir meg selv på nytt helt til deg!»

Vær viss på det, troende: Ingen sovner på vakten mens han ber. Og ingen blir uvirksom i forventningen om Herrens komme, dersom han lever i bønnens ånd i dagliglivet.

Måtte han finne oss våkne og ventende når han kommer! Til det skal bønnen i Den Hellige Ånd hjelpe oss.

16. november – Vintreet og grenene

Det er en vidunderlig sannhet som Jesus her vil prente inn hos alle sine troende. Ved troen er du blitt forenet med ham i hans død og i hans oppstandelse.

Hans liv her nede, hans lidelse og død, hans oppstandelse og himmelfart, hans liv ved Faderens høyre hånd – alt dette er stedfortredende.

«Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham» (Rom 6,8).

«Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud» (Kol 3,3).

«… jeg lever, og dere skal leve» (Joh 14,19).

«… Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og ga seg selv for meg» (Gal 2,19–20).

Alle disse ordene vitner om vår trosforening med Kristus.

Når Den Hellige Ånd daglig får gjøre denne sannheten levende for vår ånd, da kan vi «leve Kristus», da blir selvlivet overvunnet ved nåden. Ja, da og bare da kan vi bære frukt til Guds ære.

«Likesom greinen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg. Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,4–5).

Her ser vi altså at hele vårt kristenliv og vårt virke for Gud, ja, vår barnerett og vårt håp om himmel og salighet – alt er bygd på Kristus og foreningen med ham. Utenom ham er all religiøsitet bare gudsbespottelse, et slag i ansiktet på ham som døde i vårt sted.

La oss da nøye oss med å ha alt i Jesus, slik grenen har alt sitt fra stammen. Da skal ikke livet vårt være forgjeves. Vi skal bære frukt.

17. november – Visdomsord i avskjedens stund

De som er vitner til at troende mennesker går herfra, har ofte lagt merke til at mye livsvisdom da samles og kommer til uttrykk.

Dr. phil. C. H. Bergman var av naturen dyp og innesluttet. Guds kjærlighet fikk gjennomtrenge hele hans personlighet. Han var kjent som en helhjertet og sannhetskjærlig kristen. På dødsleiet sa han blant annet disse visdomsordene:

«Himmel og jord skal forgå, men Herrens ord skal ikke forgå. Å, om jeg var ung igjen, da ville jeg på nytt få vitne om kristendommens skjulte skatter.»

Henric Schartau sa som noe av det siste: «Jesus har vunnet for meg, derfor har jeg også vunnet i striden mot djevelen. Å prise min Gud er nå en bedre medisin for meg enn den beste medisin fra alle Sveriges apotek. Så lykkelig har jeg aldri vært, enda jeg nå er sekstisju år. For meg er det nå like godt om jeg lever eller dør. Mitt navn er skrevet i livets bok, og min Frelser sier med langt større myndighet enn Pilatus: Det jeg skrev, det skrev jeg.»

Ludvig Hofacker hadde fryktelige smerter da han lå på det siste, bare 30 år gammel. Men han bekjente at han nettopp under disse legemlige lidelsene opplevde en særlig velsignelse fra Gud.

Da en av vennene hans ba ham gå i forbønn for ham når han kom inn i herligheten, svarte han klart: «Ja, dersom de bruker det der oppe.» Kristus var midtpunktet for hans tanke og tro helt til det siste.

Når vi hører slike vitnesbyrd, minnes vi det gamle bibelordet: «Husk veilederne deres, de som har talt Guds ord til dere! Legg merke til den utgangen deres livsferd fikk, og følg etter dem i deres tro» (Hebr 13,7).

18. november – Verdens bibel

Den kjente sjelevinneren dr. Cuyler har sagt dette om verdens bibel: «De kristne er verdens bibel, den eneste bibelen som de fleste av de uomvendte noen gang leser.»

«Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules», sier Herren til sine (Matt 5,14).

Det var Daniels personlige gudsfrykt i dagliglivet som overbeviste den store verdenshersker, så han befalte at alle i hans verdensrike skulle frykte Daniels Gud (se Dan 6).

Det var Fénelons rene livsførsel som påvirket den spottende jarlen av Peterborough, så han måtte si: «Blir jeg her lenger, ender det med at jeg blir en kristen.»

En fritenker som senere ble en alvorlig kristen, sa i et vitnesbyrd: «Det var ett bevis for kristendommen som jeg ikke kunne komme forbi, og det var min fars gudfryktige og overbevisende liv.»

Men hvor er så den kraftkilden vi kan øse av, for at livet vårt kan dufte til Herrens ære? Hvordan skal vi kunne bli en «bibel» som er en god anbefaling for kristendommen?

Jeg er helt overbevist om at det ikke lykkes ved god moral og religiøsitet. Bare ved å leve det fortrolige troslivet med Jesus Kristus kan det lykkes for oss.

Ved hans fullbrakte frelsesverk er veien åpen for oss alle inn til samfunn med ham og til å være Guds barn. Og det er forutsetningen for å kunne leve hverdagslivet til hans ære.

19. november – Sjelsdannelse

I dag vil jeg gjerne si et ord til de unge om å ære far og mor. Og det vil jeg gjøre ved å fortelle noe fra livet.

Hun var svært fattig og måtte arbeide hardt som vaskekone for å forsørge seg selv og sønnen. Gutten var energisk og flink, og så ble det bestemt at han skulle studere. Det krevde penger, og moren arbeidet dag og natt for sønnen sin.

Han ble student, og en tid etter vant han gullmedalje for en avhandling. Dagen kom da gullmedaljen skulle overrekkes ham, og forundret sa han til moren: «Men hvorfor gjør du deg ikke ferdig til å gå med meg til festen på universitetet?»

«Å, det går nok ikke an for meg, gutten min», sa hun. «Det kommer så mange fine folk, og du kommer til å skamme deg over din fattige mor i den falmede kåpen sin.»

«Men mor da!» sa han raskt. «Skamme meg over deg? Alt jeg er blitt, har jeg deg å takke for, og jeg går ikke hvis ikke du blir med.»

Hun måtte da gi etter, og den fattige enken fikk plass på en av de første benkene blant de fornemme damene. Etter en stund ble sønnens navn ropt opp, og han gikk fram for å ta imot medaljen.

Da han hadde fått den, gikk han rett bort til sin gamle mor, festet den på den gamle, falmede kåpen hennes og sa så hele den store forsamlingen hørte det: «Den skal du ha, mor, for det er du som har fortjent den.»

Ville du hatt mot til å gjøre det?

Begynn da i det små – i hverdagslivet. Det skal gå den vel som ærer sine foreldre, sier Guds ord (Ef 6,2–3).

20. november – Vårt eksempel

«Omgås i visdom med dem som er utenfor. Kjøp den laglige tid.» (Kol 4,5)

Det er en gammel formaning som er like aktuell i dag. Den er, som vi ser, rettet til dem som er innenfor, og gjelder forholdet deres til dem som «er utenfor».

Jeg vet om en ung mann som en kveld kom hjem og fortalte at han var blitt omvendt. Et år etter ba søsteren ham om å be for henne, så hun også kunne bli en sann kristen.

Da fortalte hun at hun nå i et helt år hadde holdt øye med broren for å se om omvendelsen hans var ekte. «Viser den seg å stå prøven et år, vil jeg også omvende meg», hadde hun sagt til seg selv.

Dette er typisk. Vi er alle omgitt av mennesker som nøye legger merke til livet vårt. Noen for å finne feil og glede seg over dem. Men andre, og kanskje de fleste, for å få hjelp i sin lengsel etter Gud.

Hva slags virkning har så ditt og mitt liv på dem som ser oss hver dag?

«Men skal vi da gå og tenke på ansvaret vårt hele tiden? Vil ikke det lamme oss og gjøre oss til treller?» spør du.

Hør! Vi skal hele tiden se til at vi lever godt med Gud, at vi lever troslivet med ham i Kristus og regner oss som døde for synden og levende for Gud i ham. Da vil det ytre livet rette seg etter det indre.

Da blir det ikke trelldom, men virkelig frihet. Vi er «skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem» (Ef 2,10).

21. november – Vår tale

Blant de mange formaningene til de troende er det flere som gjelder vår daglige tale. Jeg skal nevne noen av dem.

«La deres tale alltid være vennlig …» (Kol 4,6).

Dumt snakk og lettsindig skjemt hører til det som ikke engang må nevnes hos de troende, slik det sømmer seg for hellige (Ef 5,3–4).

Når Herren lærer sine hvordan de skal bekrefte en ting, advarer han mot all unødig edsavleggelse. «La deres tale være ja, ja – nei, nei! Det som er mer enn dette, er av det onde» (Matt 5,37).

Jeg vil her peke på to ting i vår tale som vi skal legge av, fordi de ikke sømmer seg for troende mennesker.

Det ene er å bruke bibelord til å vitse med. Trekk ikke Herrens ord ned i smusset på den måten! Bruk verken bibelord eller salmevers til å lage vitser av. Det er usømmelig.

Det andre jeg vil peke på, er alle disse unyttige, intetsigende slengordene som enkelte har vent seg til å bruke: «Er du gal!» – «Å, Herregud!» – «Det var da Søren!» – «Å, Guri!» – «Bevare meg vel!» og så videre.

Vi ser med en gang at det er usømmelig når det møter oss på trykk.

Be Herren om å temme din tunge. Eller rettere: Be ham fylle ditt sinn og din ånd med seg selv, og la ham selv få hellige livet ditt, og dermed også tungen din.

Først må du gi Herren ditt hjerte. Da vil han komme inn i livet ditt og ta alle dine evner og anlegg i sin tjeneste, også tungen din.

La ham få deg i dag! Først når du lukker Kristus inn, blir det harmoni over livet ditt.

22. november – Bønnens glede

«Be, og dere skal få, for at deres glede kan være fullkommen.» (Joh 16,24)

Mange av Guds stridsmenn har lært denne hemmeligheten.

Luther, vår store reformator, var en bønnens mann. Jo mer han hadde å gjøre, desto lenger tid brukte han til bønn. Men så var han også en lykkelig og sterk mann, som Gud fikk bruke, og som fienden skalv for.

John Wesley hadde et eget bønnerom i huset sitt. Klokken fire hver morgen sto han opp og ba. Ellers hadde han ofte bønnestunder i løpet av dagen, alene og sammen med andre. Han utrettet mye og var en lys og lykkelig kristen.

William Bramwell, en av de fremste sjelevinnerne, brukte hver dag flere timer i bønn, selv om han alltid hadde mye å gjøre. Det strålende ansiktet hans bar bud fra himmelen etter samværet med Herren.

David Brainerd sa: «Jeg elsker de stille stundene da jeg er alene med Gud!»

Enhver som er i nød, har rett til å gå til Gud i Jesu navn for å få hjelp. «... kall på meg på nødens dag, så vil jeg fri deg ut, og du skal prise meg» (Sal 50,15).

Men det er ikke bare på nødens dag vi skal be.

Bønn er barnets samtale og samråd med Gud. Bønn er å åpne sitt indre helt for Herren og så lytte stille til svaret hans. «De så opp til ham og strålte av glede …» (Sal 34,6).

Hva du enn må forsømme, kan ingenting erstatte de stille timene med Herren. De er måltidene på veien for den trette pilegrimen. De er stedet der våpnene blir skjerpet for Kristi stridsmenn.

23. november – Synd gjør oss kraftløse

Israelsfolket hadde inntatt den store og befestede byen Jeriko. De var sikkert oppmuntret av denne veldige seieren og følte seg trygge.

Nå skulle de gå mot en ganske liten by som het Ai. Men her skjedde det utrolige. Det samme folket som kort tid før hadde overvunnet Jeriko, ble nå slått tilbake av en liten flokk.

Hva var grunnen? Var det noen feil ved ledelsen? Nei. Svaret kommer fra Herren:

«Israel har syndet og brutt min pakt som jeg har opprettet med dem. De har tatt av det bannlyste godset … og de har gjemt det blant sine egne ting. Derfor kan Israels barn ikke stå seg mot sine fiender … For så sier Herren, Israels Gud: Det finnes bannlyst gods hos deg, Israel! Du kan ikke stå deg mot dine fiender før dere skiller dere helt av med det bannlyste» (Jos 7,11–13).

I Guds rike gjelder de samme lovene i dag: Synd gjør oss kraftløse. Grunnen til så mange nederlag i livet vårt er synd, ikke noe annet.

Gud er den samme, og hans løfter om seier over fiendene lyder til oss som til Israel. Men han kan ikke gå i forbund med bevisst og uerkjent synd. Vi må få den bort fra samvittigheten ved å bekjenne den åpent og uforbeholdent, om vi skal oppleve Guds kraft i livet vårt.

«Den som skjuler sine overtredelser, har ingen lykke. Men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet», står det skrevet i Guds bok (Ordsp 28,13).

24. november – Kongeveien

Den gangen reformatoren Jean Calvin ennå var uomvendt, var han en dag vitne til at en kristen led martyrdøden på et av torgene i Paris. Synet gjorde et dypt inntrykk på ham og fikk ham til å tenke over hvordan han selv sto overfor Gud.

«Denne mannen og trosfellene hans må eie en fred som jeg ikke kjenner. De går i ilden med et enestående mot. De er tapre midt i disse virkelige og håndgripelige trengslene, mens jeg blir tynget til jorden og skjelver bare ved tanken på døden og dommen.» Slik tenkte han.

Så begynte han å lese i Bibelen. Til å begynne med dømte innholdet ham, og uroen ble større. Han tenkte på å slutte å lese, men nettopp da syntes han å skimte et kors og en som hang på det. Han visste med en gang at det var Guds Sønn.

Synet ble klarere, og nå så han innskriften over hodet på den korsfestede: «Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53,5).

Dette ordet løste ham. Byrden, syndebyrden, falt av ryggen hans, og han fikk tro at han var et Guds barn, frelst av nåde.

Dette er kongeveien som enhver kan få gå med sine synder og sine bekymringer. Der ved foten av korset blir du fri og løst fra dem.

Selv om du ikke får oppleve det i samme ytre form som Calvin, er veien åpen og fri til Kristus for deg. Han er selv veien, og han er ved din side nå i denne stund.

25. november – Vend deg til Herren!

Da den verdenskjente predikanten Spurgeon bare var en ung gutt, gikk han ofte og hørte Guds ord forkynt. Han var vakt, men ikke løst og frigjort.

En søndag formiddag gikk han til et lite kapell og satte seg på en av de fremste benkene for å lytte til budskapet. Predikanten som skulle ha talt, var blitt syk. I stedet talte en annen troende mann som hørte til forsamlingen.

Teksten han leste, var Jes 45,22: «Vend dere til meg og bli frelst, alle jordens ender!» I den engelske bibelen står det: «Se til meg …»

Under talen fikk den unge Spurgeon se opp til Gud og tro syndenes forlatelse. Han regnet alltid sin omvendelse fra det lille møtet.

Dette ordet er en direkte formaning til hver enkelt av oss om å vende om til Herren og gi ham sitt hjerte. «Vend dere til meg!» lyder det.

Når vi leser gjennom Bibelen, finner vi ofte lignende ord. Jeg skal nevne noen av dem:

«Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt» (Jes 55,7).

«Omvend dere og tro på evangeliet!» (Mark 1,15).

«Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!» (Jes 55,6).

Slike sterke ord møter vi overalt i den gamle boken. Hvorfor?

Jeg nevner bare én grunn i dag: fordi Gud elsker deg! Lytt til budskapet, så skal du få oppleve at bak hans kall til deg møter du en kjærlig Gud som vil ditt beste i tid og evighet.

26. november – Gode råd til unge

I Salomos ordspråk finnes det mange gode råd til unge. Les denne boken! Vi skal gjengi noen farsråd som den kjente taleren dr. Beecher ga sønnen sin. Disse rådene minner nemlig om Bibelens råd i Ordspråkene. Han sier blant annet:

«Stift aldri gjeld. Sky gjeld som din verste fiende! Gjør det til en grunnregel for deg: kontant eller ingenting.

Lov lite, men hold til gjengjeld også det minste løftet. Den som vil holde løftene sine, tør ikke gi mange.

Vær overmåte omhyggelig i alt du gjør. Nøyaktig og fullstendig åpenhet. Ingen antakelser.

Arbeider du for andre, så glem deg selv og søk deres interesser. Krev mer av deg selv enn noen andre venter. Unnskyld deg ikke. Vær streng mot deg selv, men mild mot andre!

Jeg ber deg inntrengende om å legge av en feil: Tal aldri ondt om noen, selv om det er sant.

Glem ikke din fars og mors Gud! Les ofte i Bibelen!»

Men skal dette ikke bli religiøs trelldom, må det føyes til: Overgi deg selv helt til Herren, og tro at du har barnerett og syndenes forlatelse i Jesu navn. Lev daglig i trossamfunn med den oppstandne Frelseren. Det er kraftkilden til å klare disse tingene på rett måte og i den rette ånd.

27. november – Bønn i Jesu navn

«… Faderen skal gi dere alt det dere ber ham om i mitt navn.» (Joh 15,16)

Slik sier Jesus i sin store tale til disiplene.

Jeg husker den gangen for mange år siden da jeg skulle gå inn i en landsbank for å få et lite lån. Jeg hadde kjøpt et hus og måtte låne noen hundre kroner for å klare utbetalingen. Jeg hadde navnene til to gode menn på papiret. Likevel var jeg litt engstelig for hvordan det skulle gå.

Da jeg kom inn i banken, la jeg merke til at det ikke var meg de så på, men navnene som sto på papiret. Om jeg hadde kommet i den simpleste arbeidsdress eller i den fineste drakt, ville det ikke spilt noen rolle.

«På disse navnene kan De få så mye De ønsker», sa en av funksjonærene i banken til meg med et smil da han ga meg pengene.

I himmelen, foran Guds nådetrone, har ditt og mitt navn ingen klang. Det er rett og slett verdiløst. Kommer vi i vårt eget navn eller med våre gode gjerninger for å få hjelp på det grunnlaget, blir det blankt avslag.

Men om den elendigste og mest uverdige kommer i Jesu navn og ber om frelse eller hjelp til å leve kristenlivet til Guds ære, skal ingen gå tomhendt bort. Vær viss på det.

Når jeg det fatt i bønnen får,
straks Himlen åpen for meg står!

28. november – Gud er nær oss

«Livet er i hvert eneste øyeblikk et uttrykk for Guds hjerte!» sier dr. Kagawa i sine «Betraktninger». «Hver oppgave er en forbrenning av Guds ild. Han møter oss på kjøkkenet. Han ser på oss når vi går til brønnen etter vann. I fabrikkens støy og larm, eller når vi står og holder oss fast i en stropp på trikken, kan vi ånde Gud.

Når vi løfter sleggen og hamrer ut stålet, er vi i Guds fang. Dette er den sanne sjels stemning: å være beruset, ikke av brennevin, men av Gud, å feste av hele vårt hjerte, ikke på mat, men på Gud.

Å vandre i en verden omstrålt av lys, enten vi våker eller sover, i sorg eller glede – det er noe som bare de kan erfare som i sannhet har lært sjelens kunst.»

Vi har de klareste ord fra Herrens munn for at dette er en virkelighet for enhver som er omvendt til Gud, og som lever i lyset med sitt dagligliv.

«Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5).

«Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28,20).

Å få leve dagliglivet i denne sannheten er et stykke himmel på jord, under alle de forskjellige og skiftende forholdene.

Jag aldri går her ensam,
å nei, vi äro två,
mitt Frelsare har lovat
at vid min sida gå!
I klara solskens dagar,
i stjernlös midnattstund:
Jag aldri går her ensam,
han minnes sitt förbund!

29. november – Ærlighet i småting

Han var visergutt i en større forretning. I jobben måtte han ofte ta trikken. Smart som han var, slapp han mange ganger unna uten å betale billett. Konduktørene la nok merke til ham og hadde ham i kikkerten.

Så ble gutten omvendt. Han hadde troende foreldre som stadig hadde bedt for ham. Nå var bønnen deres besvart. Fra den tid ble gutten en helt annen.

Dagen etter at han var blitt en ny gutt, skulle han i et ærend og måtte ta trikken, men han fikk ikke anledning til å betale billetten. Konduktøren kom nemlig ikke for å kreve pengene før ved den holdeplassen der han måtte hoppe av.

En stemme i hans indre sa: «Du trenger ikke bry deg om billetten. Det var konduktørens skyld at han ikke krevde den. Bare la det gå i glemmeboken.»

En annen stemme sa: «Som kristen skal du underordne deg all menneskelig ordning. Det koster femten øre med trikken, og dem skylder du. Betal så snart du får anledning til det.»

Denne stemmen seiret. Han traff den samme konduktøren igjen og ville betale, samtidig som han forklarte hvorfor han ikke hadde ordnet det før.

«Å, jeg så deg nok», sa konduktøren, «men jeg er jo så vant til dette fra deg. Forresten var det min skyld denne gangen, så du skal slippe å betale i dag.»

«Ja, nå er du helt fri for forpliktelsen når funksjonæren ikke vil ha betaling», sa en stemme inni ham. Men en annen stemme sa: «Nei, du er ikke fri. Taksten er femten øre, og konduktøren, som selv er en tjener, har ingen rett til å frita deg for den.»

«Jeg vil betale likevel», sa gutten. «Jeg er blitt en kristen og vil ikke lenger fuske meg fram. Du må tilgi meg at jeg tidligere har lurt meg unna.»

Dette synlige beviset på «frukt som er omvendelsen verdig» (Matt 3,8) i guttens liv ble senere et middel til at konduktøren ble omvendt. Det forteller han selv.

30. november – Din siste gjerning her

En dag vil for hver av oss bli den siste her på jorden, og helt naturlig vil også en gjerning bli vår siste her.

Nylig leste jeg denne overskriften over en liten nyhetsnotis i en dagsavis: «Hun ba aftenbønn med barna – og døde!»

Så fortalte notisen dette om en troende mor. Det var altså hennes siste gjerning her: å be sammen med barna sine. For dem blir det et lysende minne senere i livet!

En troende sjøgutt lå for døden. Rundt sengen sto mor og søsken og gråt. Den syke tar bibelen sin, peker med den oppover og sier med svak, men klar stemme: «Gråt ikke – kursen går mot himmelen!»

Det var hans siste ord og handling på denne jorden. Straks etter gikk hans frigjorte ånd hjem til den Frelseren som han hadde tatt imot her.

Hva skal din og min siste gjerning bli her på jorden? «Den ellevte time» kan komme før noen av oss venter.

Hvor godt da om Herren fikk bevare oss våkne og ventende, så vi kunne møte ham med glede, enten i døden eller i skyen!

Arbeidet vårt i det daglige livet kan helliges Herren. Ingenting behøver å være «verdslig» i ordets dårlige mening, dersom livet vårt ellers er i Herrens hånd.

«Og alt dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i Herren Jesu navn …» (Kol 3,17).

Da kan vi gå rolig og glad til det daglige arbeidet når det gjøres i Jesu navn, enten vi er grøftegraver, vaskekone eller misjonær. Verken døden eller Herrens komme i skyen skal da komme uventet på oss.

Men få endelig din sak med Gud i orden i dag!

Desember

1. desember – Våre ord

«Tal, så jeg får se deg!» sa den greske filosofen Sokrates.

Ingenting viser klarere hva som bor i et menneske, enn ordene hans. Riktignok kan oppdragelse og sterk viljekraft legge bånd på ordene, så de der og da ikke viser vårt sanne jeg. Men i lengden går det ikke. Ordene, den daglige talen, viser hvem jeg er.

Med ordene våre kan vi være til sorg og lidelse for medmenneskene våre. Tenk på all sladderen! Å, hvor den virker drepende!

Vokt deg for mennesker som sladrer! De er åndelige smittebærere som forpester luften og skader mer enn drapsmaskinene på slagmarken.

Ta ikke imot sladder! Tar du imot den, gjør du deg medskyldig. Sett denne innskriften over døren din: Her tas det ikke imot sladder!

Jeg husker at det for flere år siden kom en mann til meg og sladret om en som ikke var til stede. Mens han snakket, satt jeg og skrev ned. Da han var ferdig, ba jeg ham sette navnet sitt under.

«Hvorfor det?» sa han med uskyldig mine.

«Jo, fordi det her gjelder en manns gode navn og rykte, og han er ikke til stede og kan forsvare seg. Jeg vil nå undersøke saken, og du skal stå ansvarlig for det du har sagt. Ansikt til ansikt med denne mannen skal du da få gjøre regnskap for ordene dine.»

Han ble forskrekket og tok alt tilbake. Jeg håper det ble en «kur» som hjalp mot denne stygge sykdommen.

2. desember – Vårt eksempel

I et av menighetsbladene i hovedstaden sto dette å lese:

«I Hamburg ble en morder for en tid siden dømt til døden. Før henrettelsen ble han spurt om han hadde noe særlig ønske.

'Ja,' svarte han, 'jeg vil gjerne snakke med senator X, som jeg tjente hos i åtte år.'

Senatoren kom og sa skarpt til forbryteren: 'Dette er rett og slett opprørende! Hvordan kunne du bli et slikt uhyre, Anton?'

'Hør på meg, herr senator,' svarte den tidligere tjeneren med et mørkt blikk, 'det er De som har skylden. Da jeg kom i huset Deres, hadde jeg ennå barnetroen min og var kysk. Men når jeg sto bak stolen Deres under drikkelagene og hørte på vitsene Deres og spotten med hellige ting, mistet jeg troen.

Da jeg siden merket at De bedro Deres hustru – husker De ennå alle de gangene jeg løp med hemmelige brev og presanger til visse damer? – da mistet jeg også min kyskhet. Uten tro og uten kyskhet gikk det siden mer og mer nedover. Og nå når jeg skal henrettes og tre fram for Guds domstol, anklager jeg Dem, herr senator: De er min morder!'»

På en kirkegård står dette å lese på gravsteinen over en liten pike:

«Det var så lett å være god når vi var sammen med deg.»

Skal ordene på gravsteinen kunne sies om oss også, må vi la oss frelse og lede av ham som kom til verden for å frelse syndere. Jesus Kristus, Guds Sønn, er den eneste som kan skape mennesker om til Guds ære.

«Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bildet …» (2 Kor 3,18).

3. desember – Det blir verre før det blir bedre

Slik sto det utenpå en medisinpakke jeg en gang fikk tilsendt av en venn. Det viste seg å være sant. Det var en slags hudmedisin. Til å begynne med ble det tilsynelatende verre, men medisinen virket. Sykdommen ble helt leget.

På det åndelige området gjelder det samme prinsippet: Det blir verre før det blir bedre. En sanger uttrykker sin erfaring slik:

Da en ugudelig jeg bleven var,
utfattig sjel som intet i seg har,
da fikk jeg se det blod på korset rant,
og legedom for sjelesmerten fant!

Du har kanskje bedt Gud om å bli omvendt. Som svar får du nå se klarere enn før hvor på tvers og umulig du er.

Mist ikke motet! Gud gjør det ofte slik for at den frelsende og tilgivende nåden skal smake så mye bedre, og for at du ikke skal bygge på noe i deg selv.

Bli stille for hans ord! La det få vise deg vei i dette viktige spørsmålet! Slå deg ikke til ro før du får tro at syndene dine er deg tilgitt, selv om det blir mørkt og fullt av kamp en tid først.

Du som er en troende, du har bedt om å bli mer gudfryktig, mer tålmodig og ydmyk, mer helhjertet i å leve for din Frelser.

Nå ser du kanskje til å begynne med at du er verre enn noen gang. Aldri har du kjent deg så lite gudfryktig, så sløv og utålmodig, så stolt og delt i ditt indre menneske.

Det blir kamp. Til slutt står du der hjelpeløs. Du øyner bare én utvei.

Nå ber du ikke Gud om å hjelpe deg til å bli så og så gudfryktig. Nå ber du om at han selv må leve sitt liv i deg. Da kan du si med apostelen:

«… jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg …» (Gal 2,20).

4. desember – Elsker Gud meg?

På et bibelkurs der en kunne komme med skriftlige spørsmål, var det en som sendte inn dette: «Hvordan skal jeg få visshet for at Gud elsker meg?»

Jeg har siden tenkt mye over dette spørsmålet. For en som har sett seg selv i Guds lys og oppdaget noe av sin synd, er det nemlig ikke så lett å tro at Gud kan elske en så lite elskverdig person.

At Gud elsker de andre, er ikke så vanskelig å tro. Men meg? Jeg som er slik?

Gamle Per Nordsletten synger:

Kan du have meg kjær
rett så heslig jeg er,
da er du en forunderlig Gud!

Dersom Den Hellige Ånd får vist oss at vi virkelig er elsket av Gud akkurat slik vi er, gir det oss glede, styrke og frimodighet.

Jeg vil derfor i denne hverdagsprekenen prøve å bevise fra Bibelen at du er elsket av Herren. La meg bare få minne deg om den sannheten at Gud elsket oss før vi ble omvendt!

«… så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn …» (Joh 3,16).

«… Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere» (Rom 5,8).

Det var ikke ved omvendelsen vår vi fikk Gud til å elske oss. Han sier selv i sitt ord:

«… med evig kjærlighet har jeg elsket deg» (Jer 31,3).

Og vel du visste hva jeg var
da min og verdens synd du bar.

5. desember – Er du i prøvelsens ildovn?

Ja, selv om du ikke er der akkurat nå, kan det likevel være godt å stanse litt ved hva Gud mener når han sender oss prøvelser. For de kommer, det kan du være ganske sikker på, så sant du er under Herrens behandling.

«Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler» (Apg 14,22).

«For den Herren elsker, den tukter han … Gud handler med dere som med sønner. For hvem er vel den sønn som hans far ikke tukter?» (Hebr 12,6–7).

Hva skal vi da gjøre når prøvelsene kommer?

For det første skal vi tenke på de mange som har det så mye verre enn vi. Det skal hjelpe oss til å takke midt i smerten.

Ved sykesengene har jeg så mange ganger sett hvordan Gud kan stemme takkens harpe. Det er som en av våre kristne forfattere så treffende har sagt:

Å kjente du alt hva de andre tærer,
de nagende savn, de beske minner,
og veide du alle de byrder de bærer
og telte de tårer som lønnlig rinner –
da døde din egen klage.

Da måtte ditt hjerte i medynk beve,
da ble dine tanker og dommer milde.
Du selv hadde intet, intet å kreve,
da ble ditt liv en velsignelsens kilde –
da døde din egen klage.

Dernest skal vi spørre Gud hva han vil lære oss når han «spanderer» en så kostbar skole på oss. Kanskje troen, bønnen, håpet, kjærligheten og omsorgen for de ufrelste skulle styrkes.

Guds veier er ofte så uforståelige. Bare legg deg stille inn under hans hånd i prøvelsens tid.

Når Guds time er kommet, skal du slippe ut igjen, fornyet og styrket. Guds navn skal bli æret ved deg, og medmenneskene dine skal bli velsignet gjennom din nye erfaring av hans nåde.

6. desember – Først tro, så …

De fleste mennesker misforstår hva troen er. De vil kjenne seg glade og så tro. Det er som om du ville kjenne deg mett før du spiste, eller frisk før du gikk til legen.

Å tro, det er å bygge
sitt liv på Herrens ord!
Og søke fred og lykke
kun der hvor Jesus bor.

Guds ord holder prøven. La det få virke uhindret i hjertet ditt og i livet ditt. Så kommer troen ved at du hører Ordet og følger det nøye.

Hope sier i en av prekenene sine:

«Du har lagt deg hjelpeløs ved hans føtter, du har sagt ham din synd, du har bedt ham om tilgivelse, men du er like uviss om din frelse. Du bærer fremdeles på angst og uro og venter hjelp fra Gud, enda du har nådd fram til din Frelser. Hvordan kan det ha seg?

Jeg tenker at det har seg slik at du først vil kjenne og oppleve at du er frelst, og så vil du tro det etterpå. Du vil at Gud skal la deg oppleve at du har forlatelse for syndene dine, før du tror ham på hans ord.

Du som er kommet til Jesus, du skal ikke vente på syndenes forlatelse. Du skal tro at syndene dine er deg forlatt, fordi Jesus har sagt det i sitt ord. Ordene er til deg, som til alle andre som kommer til ham.

Du må ikke vente på noe særskilt som skal komme over deg herfra eller derfra. Du skal bare høre disse ordene: 'Dine synder er deg forlatt.' Da bygger du din frelse på Guds ord, ikke på noe i deg selv.»

Prøv nå denne enkle troens vei i dag, så skal troens frukt snart merkes også i livet ditt.

7. desember – Alene med Herren

«… Jesus … førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var for seg selv. Og han ble forvandlet for øynene deres …» (Matt 17,1–2)

«Har du sett ham?» spurte en hedning en av misjonærene våre i en samtale.

«Ja, med hjertets øyne har jeg sett ham,» svarte misjonæren.

Han var en av disse lykkelige som kunne forkynne en Gud de hadde opplevd, fordi han selv hadde møtt ham.

Ønsker du å se ham som din personlige frelser? Eller vil du gjerne se ham klarere og oppleve mer av hans personlige nærvær i de daglige prøvelsene dine som kristen?

Det skal lykkes for deg. Men da må du bli alene med ham.

La Jesus få ta deg med til et sted der dere er for dere selv. Så skal han bli forvandlet for øynene dine også.

Han er der du er nå. Han kjenner deg godt. Han vet om vanskelighetene dine og vil så gjerne hjelpe deg.

Det han venter på, er at du skal bli så stille for hans tale at den får overdøve alt annet, ikke minst talen fra ditt urolige hjerte.

På fjellet, alene med Herren, er det ren luft og god utsikt.

Stille, min sjel, for Jesus!
Ensomhet søk med ham;
du har behov å dvele
titt hos Guds dyre lam.

Hvor skal du veien finne
her på en villsom jord,
om du ei følger Jesus
tett i hans frelserspor!

8. desember – Guds veier

En telegrafist hadde lenge gått vakt og urolig over sin synd. Han ville finne fram til fred med Gud. Men han hadde ingen å snakke med på skipet der han var, og noen bibel hadde han heller ikke med seg.

En dag mens han satt og grublet over dette spørsmålet, kom det et telegram som han skulle sende videre. Der sto det:

«Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29).

Telegrafisten trodde dette ordet. Den Hellige Ånd gjorde det levende for hjertet hans. Fra den dagen var han et lykkelig menneske.

Det er som det står i den gamle salmen: «Vei har du alle steder.»

En bygningsarbeider var i en lignende situasjon. Lenge hadde han gått med et ønske om å finne fred i hjertet. Men synden sto alltid for ham som et stengsel.

En dag mens han arbeidet høyt oppe under taket i Exeter Hall i London, kom en predikant inn uten at de så hverandre. Han skulle tale der søndagen etter og ville derfor gjerne prøve akustikken. Fra talerstolen ropte han ut teksten sin:

«Det er et troverdig ord, fullt verdt å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største» (1 Tim 1,15).

Arbeideren hørte ordet, trodde det og ble løst i samvittigheten.

Gud har ingen fast regel for hvordan han finner et menneske. Han har veier overalt, og på så mange måter søker han å hjelpe oss.

Det som avgjør, er at vi av hjertet søker ham og vil la oss frelse.

9. desember – Gud og den ene

Det er få sannheter jeg har stanset så mye ved som denne ene: at Gud tar seg av meg, den ene blant de mange.

Kan det være slik? Ser han meg blant de myldrende millionene på vår lille jord?

Ja, han gjør det fordi han er Gud og ikke et menneske. Jeg leste nylig i en bok av en kjent forfatter:

«For Gud er ett menneske noe stort. Ja, den ene er like stor og kjær for ham som alle. Derfor har han øye og hjerte vendt mot den ene – mot deg alene – som om det ikke fantes andre å øse kjærlighet over. Derfor leter han etter deg alene. Ingen plass er for simpel for ham å komme til, når han bare får snakke med deg.»

Denne sannheten er en stor trøst for deg, du ensomme kristne, der du ofte står alene i livets strid. Du tenker iblant at Gud har glemt deg blant de mange.

Men like lite som en mor kan glemme ett eneste av barna sine, selv om hun har mange, like lite har Gud glemt deg.

Etter sitt eget ord bor han i sitt folk. Du er hans tempel, hans bolig. Han sammenligner seg med en brudgom og kaller oss sin brud. Og som en brudgom er nær sin brud og verner henne, slik er Herren nær deg.

Du er aldri alene. I livets strid som i de rolige dagene er Herren nær deg.

Aldri jeg ensom er,
nei, aldri jeg ensom er.
Han har lovet selv å være meg nær,
så aldri jeg ensom er.

10. desember – Den som kommer …

Et av de mest trøsterike ordene Herren har sagt til syndere, er dette:

«… den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37).

Mange som søker Gud, kjenner det nok slik: «Jeg er ikke lik de andre. Ingen har det som jeg. Ingen forstår meg riktig. Om jeg bare var som han! Om jeg bare ikke hadde gjort akkurat det!»

Det er noe sant i at ingen av oss er like. Hver av oss er et lite stykke verdenshistorie for seg selv.

Men vi skal huske at denne lille verdenshistorien vår er kjent av ham som sier: «… den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.»

Og han sier, som du ser: «… den som kommer …»

Andre steder sier han det samme med andre ord:

«Om noen tørster, han komme til meg og drikke!» (Joh 7,37).

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28).

Du kan altså trygt komme til ham som du er. Han forstår deg. Han har båret syndene dine og kan derfor på et sant og rettferdig grunnlag gi deg syndenes forlatelse.

Kom blott i Frelserens arme,
legg deg til ro ved hans bryst!
Hør hvor det stormer der ute!
Her er det fredfullt og tyst.

11. desember – Guds ord

Er det vanskelig for deg å tro at Bibelen er Guds ord? Jeg forstår deg.

I mine yngre år hadde jeg mange kamper og vanskeligheter her. Til slutt løste Bibelen selv knuten for meg.

Jeg fikk se dens vidunderlige indre harmoni ved å lese den igjen og igjen, mens jeg ba Gud om at hans Ånd måtte opplyse meg. «Bibelen selv er den beste bibelfortolkeren,» som en så treffende har sagt.

Blir vi kjent med den i sin sammenheng, kan vi si om de vanskelighetene vi støter på: «Det står også skrevet!»

Det gjorde meg så godt for mange år siden å lese hva den lærde og gudfryktige professor dr. C. P. Caspari sier om sin tro på Bibelen som Guds ord. Jeg gjengir noen bruddstykker:

«Jeg bekjenner meg til den tro at den frelsesåpenbaringen som de hellige skrifter forteller om, hører til den ytre, historiske virkeligheten, at den ikke bare er sann, men også virkelig. Den har ikke bare en indre virkelighet for troen, men også en ytre virkelighet i seg selv. Og det ikke bare i hovedtrekkene og de grunnleggende kjensgjerningene, men også i alle enkelthetene.

Ve oss når vi her først begynner å skille mellom det som etter vår mening er virkelig historie, og det som etter den hører til det utsmykkede sagnet! Da kommer vi i et falskt forhold til beretningen om frelsesåpenbaringen, den hellige Skrift. Vi kommer på gli og står i fare for å miste alt sammen. Nei, her gjelder det gamle 'alt eller intet!'»

Prøv Guds ord i dag. Det holder prøven.

12. desember – Ikke lenger selv – men Kristus

Da vi var små, lærte vi i Forklaringen at «den gamle Adam i oss skal druknes ved daglig anger og bot, og dø med alle synder og onde lyster».

I Det nye testamente leser vi dette om saken:

«Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndelegemet skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skal være slaver under synden … Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus» (Rom 6,6.11).

Den troende skal regne den onde naturen som en dødsdømt forbryter som har fått sin dom i Kristi død på korset og derfor ikke har noen rett til å leve. Dens plass er på korset. Vi skylder den ingenting (Rom 8,12).

Men så er spørsmålet: Hva er selvlivet eller den gamle naturen? Pontoppidan svarer slik:

«Slik kaller vi den syndige naturens vanart, eller vår opprinnelige synd med de syndige bevegelsene og lystene, alt sammen arvet fra Adam.»

«… dere må … avlegge det gamle menneske, som er fordervet ved de forførende lyster» (Ef 4,22).

Med tanke på det syndige prinsippet i oss, som vil ta plassen fra Kristus, lyder det til den troende:

«Så død da …» (Kol 3,5). «Slik skal også dere regne dere som døde for synden …» (Rom 6,11). «… dere må … avlegge det gamle menneske …» (Ef 4,22).

Det er ikke den troendes personlighet som skal dødes og avlegges og settes ut av betraktning. Tvert imot skal vi som personer fremstille oss som «levende for Gud i Kristus Jesus» (Rom 6,11).

Det er denne stillingen Paulus inntar når han vitner: «… jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg» (Gal 2,20).

Herre, lev ditt liv i meg i dag!

13. desember – Din bibel

Får jeg se bibelen din?

Jeg leste nylig i et blad dette, under overskriften «En bibels dagbok»:

«15/1. Har vært ubrukt i en uke. De første kveldene etter nyttår leste eieren min regelmessig i meg, men nå tror jeg han har glemt meg.

2/2. Noen tørket støvet av meg sammen med en del andre bøker, og så ble jeg lagt tilbake på plassen min.

4/5. I bestemors fang hele ettermiddagen. Hun er her på besøk. En tåre falt på Kol 2,6.

7., 8. og 9/5. I bestemors fang igjen. Det er så godt å være der. Noen ganger leser hun i meg, og noen ganger snakker hun til meg.

5/9. Tørket støvet av.

10/10. Marie brukte meg en liten stund. Hun skulle finne et passende bibelsted å sende i et brev til en venninne som hadde mistet broren sin.»

Om din bibel skulle fortelle om sine erfaringer, hvordan ville det høres ut? Ville du skamme deg over det den vitnet?

Om de troende i Berøa står det at de «gransket hver dag i Skriftene» (Apg 17,11).

Jeremia sier: «Jeg fant dine ord, og jeg åt dem. Og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte» (Jer 15,16).

David vitner: «Din munns lov er bedre for meg enn tusen stykker gull og sølv» (Sal 119,72). «Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti» (Sal 119,105).

Luther sammenligner Bibelen med et epletre som gir stadig mer frukt jo mer du rister i greinene.

Begynn i dag med å lese regelmessig i Bibelen. Det skal bli den best brukte tiden i livet ditt.

14. desember – Fred i hjertet

Den kjente presten C. O. Rosenius, som ved skriftene sine har vært til nytte og hjelp for tusener, sier dette om sann hjertefred:

«Den som vil bli stående i livets strid og eie fred i hjertet, må fremfor alt leve i evangeliet om freden, for der er kilden til all hjertefred. Evangeliet bærer oss da over de dype avgrunnene av frykt, bekymring og redsel som fienden stadig vil kaste oss ned i.

Mot alt dette som vil ta freden fra hjertene våre, har vi en borg i Ordet og sakramentene. Der gir Talsmannen oss trøst og fred. Der taler han til oss og sier: 'Frykt ikke! Vær frimodig! Du er nå kommet inn i det riket der syndene er tilgitt og all fiendens makt er overvunnet. Du er i nåderiket, der du til evig tid er forlikt med Gud.' La Ordet og Ånden alltid på nytt minne deg om dette.

Det var hensikten med hele Jesu forsoningsverk at vi skulle få fred. 'Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom' (Jes 53,5). Derfor: Jo rikere vi som hans barn er på fred og glede, desto mer blir Jesus æret og hans verk satt høyt.»

«Han er vår fred» (Ef 2,14). Han gjorde «fred ved blodet på hans kors» (Kol 1,20). «Han kom og forkynte evangeliet om fred» (Ef 2,17).

Er du blitt forlikt med Gud? Eier du den sanne hjertefreden?

15. desember – En sjelevinner

«… dere skal være mine vitner …» sier Herren til vennene sine, som hadde lært ham å kjenne (Apg 1,8). Dette oppdraget er gitt til hver eneste troende som senere har lært ham å kjenne.

Det gjelder også deg, du troende som leser disse linjene.

Innvendingen din kjenner jeg så godt. Du føler deg så uskikket og har så lite frimodighet. Du er heller ikke misjonær eller i noen annen aktiv tjeneste. Derfor overlater du vitnetjenesten til andre.

Det er galt. Hver eneste troende er født sjelevinner. Straks du ble omvendt, kjente du trangen til å vinne andre for Herren. Det hørtes i bønnene dine og i vitnesbyrdene dine når du snakket med noen om disse spørsmålene.

Denne medfødte sansen må ikke dø. Du må be Herren gi deg igjen din frelses fryd, så du kan lære overtredere hans veier (Sal 51,14–15).

En liten gutt på tre år kom hjem fra søndagsskolen. Faren, som da var uomvendt, spurte gutten hva han hadde lært. Han steg opp på en stol, strakte de små hendene ut og ropte: «Kom til Jesus!»

En tid etter døde gutten. Nå husket faren så tydelig den lille guttens korte preken, og den ble midlet til at han ble omvendt.

Du ser altså at Gud kan bruke hvem han vil i tjenesten som sjelevinner. Det gjelder bare at vi stiller oss til rådighet, lydige og villige, at vi er små nok, så han kan få lede oss og fylle oss med sin Ånd og kraft.

Skal vi i dag søke etter en anledning til å føre en sjel til Herren? Gjerningene er lagt ferdige for oss, om vi bare er villige til å vandre i dem (Ef 2,10).

16. desember – Glede i sorg

Det er en nokså vanlig oppfatning at lovsang og glede i kristenlivet hører mest til vekkelsestiden og en liten stund framover. Siden blir det mer kamp og motgang, og dermed også lite glede og mye sorg.

Stemmer denne oppfatningen med Guds ord og de troendes erfaring? Nei. Guds ord oppmuntrer de troende til å være glade alltid:

«Gled dere i Herren alltid!» (Fil 4,4).

I fengselet i Filippi møter vi to av Herrens vitner som med blodig rygg er kastet inn i det innerste, mørke fangehullet og satt fast i en stokk.

De opplever Gud der inne og begynner å love hans navn. «Men ved midnattstid holdt Paulus og Silas bønn og sang lovsanger til Gud …» (Apg 16,25).

Lovsang i fengselet! Midt på natten, med blodig rygg! Det var kristendom i praksis. Det var «mer enn seier» (Rom 8,37).

Resultatet var at fangene lyttet, og flere ble vekket opp av syndesøvnen. Det kom et jordskjelv, og Gud åpenbarte sin frelsende arm.

«Når de vandrer gjennom tåredalen, gjør de den til en kildevang …» (Sal 84,7). Her er det tale om lovsangen til de eldre, erfarne troende.

Lykkelige kristne som opplever Gud mens de kjenner sin egen svakhet, kristne som eier den ydmyke ånden som tar imot daglig nåde – de blir alltid sjelevinnere. De drar menneskene til seg slik den duftende blomsten drar bien til seg.

Er du en lykkelig kristen?

17. desember – I lidelsens skole

Hvor har jeg møtt de lykkeligste kristne? Hvor har jeg møtt de fineste og mest ydmyke? Og hvor har jeg møtt de dypeste og mest innsiktsfulle kristne? Ut fra mange års opplevelser og iakttakelser må jeg svare:

Jeg har møtt dem i de trangeste kår, ofte på sykesengen, under de mest håpløse ytre forhold.

Jeg ser dem for meg når jeg vil, disse lykkelige, dype, ydmyke og fine sjelene som var til så stor åndelig hjelp for meg i så mange sammenhenger.

Har du tenkt på verdien av lidelsen?

Det er med lidelsen som med stormen: Den hjelper oss til å slå dypere røtter og slik bære mer frukt til Guds ære. Rosenius sier:

«Hvordan skulle troen øves og næres hvis vi ikke kom i prøvelser? Troens naturlige øvelse er jo at vi føres inn i en stilling der vi ikke kan se og ikke eier noen hjelp og kraft, men må forlate oss på den allmektige Gud.

Hvordan ville det gå med bønnen vår hvis vi alltid hadde det vi trengte, eller hvis vi kunne hjelpe oss selv?

Hvordan kunne vi i lengden verdsette nåden hvis vi med en gang ble befridd fra syndene våre i kjødet, eller kunne frigjøre oss fra dem når vi ville?

Hvordan ville det gå med kjærligheten og ydmykheten hvis vi aldri ble ydmyket?»

La oss derfor som troende ikke klage over de mange slags lidelser som møter oss, men takke Herren for at han behandler oss som ekte sønner (Hebr 12,8).

18. desember – Guds fred bevarer

«Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus.» (Fil 4,7)

Vi som tror, har opplevd at disse ordene er sanne, og vi takker Herren for denne sannheten.

«Ofte snakkes det som om det å synde og leve i alle slags bekymringer var det naturligste av alt – også for de troende – noe ingen kunne bli fri for,» sier en forfatter. «Og synder vi ikke i ord og gjerning, så i hvert fall i tankene.

La oss mot slik tale høre Herrens ord: 'Synd ikke mer!' (Joh 8,11) og 'Den som gjør synd, er av djevelen' (1 Joh 3,8). Og la oss høre Paulus' klare ord i teksten vår om at Gud har satt en guddommelig vakt, ikke bare ved hjertet vårt, men også ved tankene våre. Og denne vakten er Guds fred – den som overgår all forstand. Den skal bevare tankene så de ikke flyr ut på ville veier, i synd og bekymringer. Det er å være 'skjult med Kristus i Gud' (Kol 3,3).»

Kjenner du denne sterke vakten som kalles Guds fred?

Vi får den ved omvendelse og tro på syndenes forlatelse, for Jesu skyld. Og vi beholder den ved å vandre i lyset og dømme all synd, uten skånsel.

«Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd» (1 Joh 1,7).

19. desember – Sann trøst

«Trøst da hverandre med disse ordene.» (1 Tess 4,18)

Hva er det for en stor trøst det tales om her? Jo, det er den sannheten at Jesus skal komme igjen i himmelens skyer for å hente alle sine hjem til seg.

Hva vil skje da? Hva er det ved denne hendelsen som skal trøste de troende? Vi skal her peke på to ting.

De skal få møte Herren og for alltid være sammen med ham. De skal få se ham som de trodde på her. «... vi skal bli ham like, for vi skal se ham som han er» (1 Joh 3,2).

Tenk deg to riktig gode venner som lenge har vært borte fra hverandre. Nå kommer det bud om at de snart skal møtes og se hverandre

igjen. Det går som en sitrende strøm gjennom dem: «Snart skal jeg få se ham som jeg er så glad i!»

Det andre som vil trøste de troende når Herren kommer, er dette: Kampens og trengselens dager er slutt for evig.

Ingen sann troende er fritatt for prøvelser og trengsler her. «Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler» (Apg 14,22).

Men når Herren kommer, byttes rollene om! Ingen fristelse mer. Ingen tårer. Ingen bitter kamp for å holde seg våken.

Skynd deg, Sion, her er nåde,
stå ei stille, bli ei matt!
Se nå ikke mer tilbake,
før du får din krone fatt!

Tenk på hva du har i vente,
tenk på hva du får å se,
når din Jesus deg vil hente
og stå med deg smilende.

20. desember – Se, jeg kommer snart!

Denne sannheten om Herrens komme har stor plass i Guds ord.

I evangeliene taler Jesus ofte om sin gjenkomst. Han forteller hvordan det vil se ut, og hva som vil hende når han kommer.

Like før lidelsen sier han til en av vennene sine i salen i Jerusalem at når han har gjort i stand et sted for dem, vil han komme igjen og ta dem til seg, for at de skal være der han er, og se hans herlighet (Joh 14,3; 17,24).

Og etter himmelfarten sier englene til de sørgende mennene på Oljeberget:

«Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måten som dere så ham fare opp til himmelen!» (Apg 1,11).

Senere blir denne store evangeliske sannheten ofte gjentatt også i brevene. Og den siste hilsenen den oppstandne Herren sender til sine her på jorden, gjennom Johannes i Åpenbaringsboken, er denne:

«Ja, jeg kommer snart!» (Åp 22,20).

Hva mener så Herren med at disse ordene gjentas så ofte? Meningen er sikkert ikke at vi bare skal spekulere over profetiene om hans komme og bedømme tidenes tegn. Meningen er snarere at vi skal

være beredt til å møte ham og leve i en sunn forventning om hans gjenkomst.

Hold deg ferdig, ren og verdig,
til den store bryllupsfest;
til å være, der i ære,
Jesu brud og himmelgjest!

Gud innbød deg, se å trede
frem for ham med bønn og bot,
tvett ditt syndesmittet klede
rent i Lammets dyre blod.

21. desember – Han kommer snart!

> «Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår.» (Gal 4,4–5)

Allerede i tidenes morgen hadde Gud lovet å sende sin Sønn som frelser. Men ventetiden ble lang.

Og mange slakket av og sluttet å vente. Likevel var det til alle tider noen få som ventet på Messias. De lyttet til profetenes tale og regnet ut at nå måtte han snart komme.

Så kom han!

Da de ikke ventet ham, kom han. Og han kom i en skikkelse som de heller ikke hadde ventet å se ham i. Han kom som tjeneren, som lammet, som syndebæreren.

De fleste i folket foraktet ham. De så ikke guddomsglansen bak det simple ytre.

Men for dem som hadde våkne øyne, som gamle Simeon og andre, ble hans komme en tid med fornyelse, med takkesang og lovprisning.

«Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse» (Luk 2,29–30).

Har du takket Gud for at han sendte sin Sønn?

Prøv nå i denne travle tiden før jul å samle ditt indre menneske. Spør så: «Hvorfor kom Jesus ned hit til vår jord?»

Svaret du får, er dette: For å kjøpe deg fri. For å lide og dø i ditt sted!

Lytter du til denne sannheten og slipper den inn i hjertet ditt, blir det virkelig jul for deg, med glede både i hjerte og hjem.

22. desember – Plass for Jesus!

Et av de triste ordene i juleevangeliet er dette: «... ikke rom ...» (Luk 2,7). Det var ikke rom for Jesus andre steder enn i en stall. Tenk om de i herberget hadde visst at det var Guds Sønn de stengte ute!

Men nå kommer han til oss, til meg og dere som leser disse linjene. Han banker på hos oss og vil ha rom. Han vil styre hele livet vårt og lede oss, så vi kan bli velsignet og dermed også få være til velsignelse for andre.

For å få et piano inn i en leilighet må vi ofte ta ut andre møbler som vi er glade i. Men vi veier og måler verdiene og bringer offeret. Pianoet kommer inn, og med det følger fin musikk, som gjør at vi snart glemmer det lille offeret vi brakte.

Det kan være ting i livet ditt som må ut dersom du lukker Herren Jesus inn. Men selv om det er de aller største offer som må bringes, vil du ikke angre, når han først er kommet inn i hjertet ditt og hjemmet ditt, på at du var villig til å legge dem på alteret.

Han bringer fred og lykke med seg. Det blir himmelsk musikk der det før var sukk og sorg.

La det ikke sies om noen av oss at vi ikke hadde rom for Jesus. La ingenting hindre deg i å lukke opp for ham!

Det er bare det syndige og skadelige som må ut. For øvrig vil han legge sin guddommelige, velsignende hånd på deg og alt du foretar deg.

Når Jesus kommer inn i huset,
og hans den søte hilsens fred
har alle hjerter gjennomsuset
og senket seg i sjelen ned,
da blir der stille, lyst og mildt,
da enes atter hva er skilt.

23. desember – Jul i hjemmet

Hvordan skal vi få det riktig hyggelig i hjemmet denne julehelgen? Slik tenker mange.

Du er trett av slit og strev og lengter etter å få hvile deg de to–tre helligdagene. Men du har en følelse av at det ikke er nok. Du trenger noe mer for å få det riktig godt og hyggelig.

Et godt råd: Tenk litt mindre på hvordan du selv skal få det hyggelig! Bli mer opptatt av de andre! «Hvordan skal jeg kunne gjøre de andre glade og lykkelige nå i julehøytiden og ellers?»

Det er veien. Da begynner du fra den rette kanten.

Du kan gjøre dem litt gladere ved å være tjenstvillig og hjelpsom, ved å bruke ditt pund, evnene dine, til å glede dem. Om du kan synge eller spille, lese opp eller på annen måte være til tjeneste, så gjør det!

Men det finnes en sikker vei til selv å bli lykkelig og til å gjøre de andre den aller største tjenesten nå i denne helgen og framover:

La deg frelse av Herren Jesus, og la deg fylle av hans sinn! Erkjenn din fattigdom og ta imot Guds beste og største gave: Jesus.

I denne gaven ligger alt annet som kan gjøre livet rikt og lyst. I ham får du tilgivelse, fred, hvile, kraft, lys på veien og håp om evig lykke.

Han vil fylle hjertet ditt og hjemmet ditt med sin velsignelse. Og da blir det jul i hjemmet, med sollys fra det høye.

24. desember – Han kom til oss

Ingenting er blitt fortalt så ofte og for så mange mennesker som denne store hendelsen: at vår Frelser kom ned hit. Tusener av funklende barneøyne har strålt, og de gamles øyne er mang en gang blitt store og våte når julebudskapet er blitt fortalt varmt og enkelt.

Stans nå i ditt travle jag og hør etter hva Den Hellige Ånd enda en gang vil fortelle deg.

«… jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket,» sier engelen til gjeterne (Luk 2,10).

Sann hjerteglede blir det først i ditt og mitt hjerte når vi tror evangeliet om Jesus Kristus, som steg ned hit for å frelse oss.

«Hvor syndenes forlatelse er, der er liv og salighet.» Slik lærte vi på skolen, og det får en oppleve når en tror det glade budskapet.

«I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren …» (Luk 2,11).

Dette er hovedinnholdet i englenes glade budskap. Han er frelseren som tar imot synderen. Og han er «Herren», som er sterk og allmektig, så han kan hjelpe de stridende til seier.

Så la da ordet om ham som kom ned hit til oss, bli nytt og levende for oss denne julehelgen.

Stans opp ved det! Hør det! Tro det! Og du skal få oppleve kraften av det i livet ditt.

25. desember – En frelser født

«Gi meg en god tekst til en kort julepreken,» sa jeg til en venn.

«Mener du det?»

«Ja visst. Gi meg den beste teksten du vet om i julebudskapet.»

Han tenkte. Så kom det rolig og klart: «Jeg vet ingen bedre tekst for mitt hjerte enn denne: 'I dag er det født dere en frelser.' Den teksten har ofte gledet og oppmuntret meg, både i juletiden og ellers i hele året,» la han til.

Så snakket vi sammen om dette herlige budskapet.

«Men,» sa han videre, «denne lyse og herlige teksten har en mørk bakgrunn. Vi er av naturen fortapte og fordømte syndere, ellers hadde vi ikke trengt en frelser.»

Jeg gikk fra vennen min med et hjerte fylt av takk til Gud, som var villig til å sende oss sin egen Sønn til frelse fra syndens skyld og straff og fra dens makt og herredømme.

Og jeg ba Herren om at jeg måtte få si noen levende ord om min Frelser, noen ord som kunne glede en og annen pilegrim som leser disse linjene. Jeg kan ikke gi deg noe bedre enn Herrens egne ord om seg selv.

For det første er han en frelser for de fortapte: «For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt» (Luk 19,10).

Er du en fortapt synder? Han er din frelser og vil ta imot deg nå i dag.

For det andre er han sitt eget folks frelser: «… du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Matt 1,21).

Herrens gjerning var stedfortredende. Det var for oss han fullbrakte hele frelsesverket, fra først til sist. «Da Kristus døde, døde Martin Luther i ham, og da Kristus sto opp, sto Martin Luther opp i ham,» sier den store reformatoren.

Som troende blir vi frelst fra syndene våre ved å gå inn i dette fullbrakte verket og i tro daglig regne oss som døde og oppstått med Kristus til et nytt liv.

La dette herlige julebudskapet få lyde inn i mange trette sjeler: en frelser født. En frelser som vi trygt kan betro oss til. Han fullfører det verket han begynner.

26. desember – Alt med ham

Som liten gutt hørte jeg en fortelling som jeg husker så godt. En rik mann var død uten å etterlate seg noen arving, og uten at det fantes noe testamente.

Under auksjonen dukket det opp et bilde av sønnen til den avdøde, som også var død. En gammel kone bød på bildet, og hun fikk tilslaget. Ingen andre brydde seg om det. Men hun hadde tjent hos faren og var blitt så glad i sønnen, som hun hadde stelt fra han var ganske liten.

På baksiden av bildet fant de nå testamentet til den avdøde. Der sto det at den som æret sønnen hans så mye at han kjøpte bildet, skulle arve alt. Dermed ble den gamle konen med ett rik og velstående.

Hør nå Guds ord om hva den får som tar imot Kristus:

«Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8,32).

Ved å ta imot Kristus, Guds Sønn, som vår frelser, får vi alle ting med ham.

David sier i et av de mest kritiske øyeblikkene i livet sitt:

«Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting» (Sal 23,1).

I Herren hadde han sin kraft, sin trøst, sin veileder, sitt alt. Han trengte ikke mer.

Julebudskapet forteller oss at Gud ga oss sin Sønn, og ordet vi har nevnt, sier oss at vi får alle ting med ham. La oss ta imot ham!

Jeg sier i mitt stille sinn:
Du Guds velsignede, kom inn!

27. desember – Under Guds velsignelse

En troende har lov til å regne med Guds velsignelse over livet sitt når han lar Jesu navn styre det han gjør.

Vi skal høre noen av de mange løftene om Guds velsignelse og se av dem at de ikke bare gjelder for helg og høytid, men også for hverdagen.

«Dere skal tjene Herren deres Gud, og han skal velsigne ditt brød og ditt vann» (2 Mos 23,25).

«... Herren din Gud vil velsigne deg ... i alt det du tar deg fore» (5 Mos 15,10).

«Og alle disse velsignelsene skal komme over deg og nå deg, så sant du hører på Herrens, din Guds røst: Velsignet være du i byen, og velsignet være du på marken! Velsignet være ditt livs frukt og frukten av din jord og frukten av ditt fe ... Velsignet være din kurv og ditt deigtrau! Velsignet være du i din inngang, og velsignet være du i din utgang! ... Herren skal befale velsignelsen å være hos deg i dine lagerhus og følge deg i alt det du tar deg fore» (5 Mos 28,2–8).

Guds velsignelse betyr ikke at vi skal ha overflod av jordiske ting. Å ha Guds velsignelse over livet sitt er å se Gud i alt. Da kan vi ha «gudstjeneste» i hverdagslivet og møte ham overalt.

Men la oss ikke glemme å minne hverandre om at det er «i Kristus» alle himmelens velsignelser er gitt oss (Ef 1,3). Derfor er det mitt forhold til ham som avgjør om livet mitt blir velsignet i det kommende året eller ikke.

28. desember – Guds øye ser deg

Mye i livet vårt ville bli annerledes om det alltid sto klart for oss at Gud ser oss. Mange ord ville da vært usagt, og mye ville vært ugjort i året som nå snart er slutt.

En kjent astronom holdt en dag på å se på solen gjennom kikkerten sin. Da solen var gått ned i vest, fikk han i kikkerten øye på to gutter en mil borte som stjal epler i en hage. Han så dem så tydelig som om de hadde stått ved siden av ham.

Glem ikke at Gud ser alt, hver tanke og lyst, hver minste ting i livet vårt. Han har sett all vår synd fram til i dag, også den synden du ikke ville at noe menneske skulle vite om.

Legg nå hele ditt indre og ytre liv åpent fram for hans øye. Gjør som David:

«Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld» (Sal 32,5). Da vil han som har sett alt, også tilgi alt og glemme synden din for Kristi skyld.

La oss så i det kommende året prøve å leve daglig med den sannheten for øye at Gud ser oss i alt. Det skal hjelpe oss til å ferdes varsomt, men det skal også legge glans over hverdagslivet vårt.

Gud er med meg! Han er ved min side! Han ser meg, han forstår meg, til ham kan jeg tale ut om alt som tynger, han vet råd for alt!

29. desember – En god påminnelse

På en av reisene mine på Vest-Jylland kom jeg inn i et hjem der mor for kort tid siden var flyttet høyere opp. Før hun døde, hadde hun laget et teppe som nå hang innrammet på veggen. Der sto det:

Tenk på:
Tidens korthet – dødens nærhet
evighetens lengde.

Da kom jeg til å tenke på disse ordene fra den gamle boken:

«Alt kjød er gress, og all dets herlighet som blomst på marken. Gresset blir tørt, blomsten visner når Herrens ånde blåser på det …» (Jes 40,6–7).

«… For hva er vel deres liv? Dere er jo bare en røk som viser seg en liten stund og så er borte!» (Jak 4,14).

Å, hvor godt vi har av å bli minnet om denne alvorlige kjensgjerningen at livet vårt er kort, og at døden er ganske nær. De gamle sang:

Innretter sådan eders sak,
som hver dag var den siste dag.

Ingen vil tape på å lytte til denne påminnelsen.

Er du en troende, så lev livet ditt med denne påminnelsen for øye. Den vil drive deg tett inn til din Herre og Frelser, så du hos ham kan få kraft og nåde til å vandre verdig ditt høye kall.

Og er du uomvendt, burde denne alvorlige sannheten vekke deg, så du i dag gjør alvor av din omvendelse.

30. desember – Til ende året haster

En sann kristen har et oppgjør hver dag. Han vandrer i lyset, både med sitt indre og sitt ytre liv. Og han eier hver dag en full syndenes forlatelse, slik vi lærte i barneårene på skolen.

Likevel er det noe særegent ved årsskiftet. En egen stemning legger seg over sinnet dersom vi er våkne og lytter til den indre stemmen.

Noen har vandret over grensen i året som gikk. Vi skulle ha vært snillere mot dem. Mange anledninger kunne vi ha brukt bedre. Det var noen vi skulle ha snakket med, noen vi skulle ha bedt mer for, noen vi skulle ha hjulpet på andre måter.

Å, disse syndene vi har gjort ved å forsømme og unnlate!

Gud, tilgi dem! Og hjelp meg i året som kommer, så jeg kan være mer lydhør og lydig!

Men jeg vil så gjerne få be deg som ikke har vandret i lyset med livet ditt i året som snart er omme: La det bli et virkelig oppgjør mellom deg og din Gud, nå før det nye året ringes inn!

Lenge nok har du fusket deg unna Guds søkelys. Altfor lenge har du satt hans kjærlighet på prøve. La det bli alvor nå.

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull» (Jes 1,18).

En gang må du fram for Guds domstol. Møt ham i dag ved nådestolen!

Har du mange synder,
Kristus deg forkynner:
Gjelden er betalt!
Her er ingen vrede,
nåden den er rede,
som utsletter alt.

31. desember – Til ende året haster

Uten stans går tidens hjul sin gang – og vi med. Igjen står vi ved årsskiftet. Det gamle året, med sine sorger og skuffelser, med sine gleder og lyse minner, er forbi.

Hva har så dagene lært oss i året som gikk? Noen har ikke lært noe. Lettsindig og overfladisk har de levd den ene dagen etter den andre, mens tidens hjul gikk sin gang, og de nærmet seg evigheten med 60–70 hjerteslag i minuttet.

Skal ikke Gud nå ved årsskiftet få vekke deg av dvalen din? Ser du ikke hvor alvorlig livet er?

Dager som gikk, kommer aldri igjen,
så lyder vekslingens bud,

dog blir ei glemt hva vi gjorde på dem,
nei, det står tegnet hos Gud!

«Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet!» (Sal 90,12). Det er den rette holdningen og den rette bønnen når vi tenker på hvor kort livet er, og på det ansvaret som følger med å være menneske.

Før Jesus gikk fra sine, lovet han dem at han selv ville være med dem alle dager (Matt 28,20). Dette løftet rommer de rikeste muligheter for alle som vil høre ham til.

Så mye som Kristus er kommet inn i livet vårt i året som gikk, så mye har vi vunnet av virkelige verdier som varer.

Nå i dag står han ved hjertets dør og banker på. Å, lukk opp for ham! For din egen skyld – du blir aldri helt lykkelig før du lukker Jesus inn i livet ditt.

Og for dine venners og slektningers skyld bør du lukke opp for Jesus. Du kan ikke være til virkelig nytte og velsignelse for dem, sett i evighetens lys, før du lukker opp for ham som alene kan gjøre deg i stand til å bære frukt for Gud.

Jeg lukker deg inn
i mitt hjerte og sinn
med all din nåde og gave!

Om Johannes Daasvand

1884–1955

Johannes Daasvand (1884–1955) var en av de mest kjente forkynnerne i Norsk Luthersk Misjonssamband, og han ble kalt «sjelesørgeren blant forkynnerne». Han ble født på Flystveit i Åseral 13. januar 1884 og fikk en tung oppvekst. Faren ble dømt for mishandling av familien, og Johannes vokste opp på barnehjemmet Ebenezer i Kristiansand. Han tilskrev selv morens bønner mye av det som senere skjedde. Som 19-åring ble han frelst under en vekkelse i Åseral i 1903, gjennom et vitnesbyrd over Rom 5,6: «Mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.»

Han fikk ingen skolegang ut over omgangsskolen, men lærte seg selv engelsk og tysk. Fra 1906 reiste han som forkynner i Misjonssambandet, og han ble senere kretssekretær i Trøndelag og Stavanger, bysekretær i Stavanger og forkynner for hovedstyret. Han var også lærer ved bibelskolen i Bergen og reiste fem ganger til Amerika. Han var med i vekkelser fra Ogna og Egersund til Trondheim, Mandal og Vennesla. I mange år skrev han daglige andakter i Stavanger Aftenblad under navnet «Plogmannen», og han talte i radioandakter.

Daasvand skrev mer enn tjue bøker og hefter. Mottoet hans var «Guds rike først». Han døde i Kristiansand 13. september 1955. Tormod Vågen kalte ham «ein av Noregs største evangelistar».